
37
24 F
13

IGNOTO
DEO

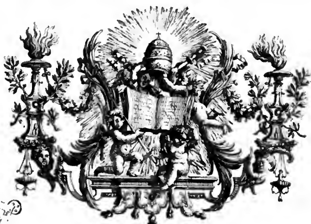
QVIDAM IRRIDEBANT
QVIDAM CREDIDERVNT

... Petrus ... inv. et delin.

Hier. Frezza Sculp. Roma Sup. perm.

CLEMENTIS
UNDECIMI
Pontificis Maximi
ORATIONES
CONSISTORIALES.

ROMÆ M.DCC.XXII.
Apud Jo: Mariam Salvioni Typographum Vaticanum
In Archigymnasio Sapientiæ.

SUPERIORUM PERMISSU.

SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

INNOCENTIO XIII.

PONT. MAX.

ANNIBAL S. MARIÆ IN COSMEDIN DIACONUS CARDINALIS ALBANUS S.R.E. CAMERARIUS

PERENNEM FELICITATEM.

Quod SANCTITATI TUÆ humiliter offero, Orationum Consistorialium Volumen synceram, genuinamque continet Tui Prædecessoris Imaginem, quam eò benigniori vultu excipiendam à Te fore arbitratus sum, quò certius non externa corporis lineamenta, ut coloribus depictæ tabulæ solent, sed præstantes Illius animi dotes, quæ longè majori in pretio apud om-

omnes habitæ semper fuere, luculenter exprimit, & ob oculos ponit. In ipsis siquidem Orationibus, Beatissime Pater, eximium conspicies Zelum, quo Clemens xi. perpetuò flagravit, ut Fidem vel in propinquioribus Regionibus incorruptam, & sartam tectam custodiret, vel ad remotissimas usque Orbis terrarum Nationes extenderet, & propagaret. Incensum præterea, & constans agnosces Ecclesiæ jura, Apostolicæque Sedis authoritatem tuendi studium, ac eloquentiam, sacram equidem, qualis Summum Pontificem planè decet, sed non incomptam, imò nec illis destitutam luminibus, ac ornamentis, quæ gratiam ipsi, & pretium apud Eruditos, ac eos præsertim, qui latini sermonis puritatem, atque nitorem amant, conciliare consueverunt. Verumtamen ut consilium susciperem eas Sanctissimo Tuo inscriptas Nomine in lucem proferendi; illud præcipuo mihi incitamento fuit, quòd illustre in ipsis argumentum invenies egregiæ opinionis, & existimationis, quam Author de præclaris virtutibus tuis jamdudum animo conceperat, & reipsâ palàm declaravit, dum Te inter primos ad amplissimam Cardinalatus dignitatem evexit. At quàm uberi gloriæ fœnore erga Clementem xi., quot, quantisque erga illius Familiam beneficiis, Sanctissime Pater, accepto beneficio vicem rependisti! Quod ad ejusdem

Pon-

Pontificis gloriam attinet, ſatis fuerit tuam ad Catholicæ Eccleſiæ regimen aſſumptionem intueri; quæ cum unanimi omnium Electorum conſenſu, communique Nationum gaudio peracta ſit, locuples jam teſtis eſt acerrimi, graviſſimique judicii Prædeceſſoris tui in iis deligendis, qui ad ſupremas Sanctuarii Cathedras extolli deberent. Quod autem ad Albanæ Gentis rationes pertinet, nemo propemodum in eâ cenſetur, qui inter ipſa Imperii tui primordia gratiis, & honoribus munificentiſſimè cumulatus à Te non fuerit. Quæ verò clementia Tua liberali manu in nos contulit, maxima beneficia hic ſingillatim perſequi mihi longum, ac in medium afferri Tibi forſitan ipſi grave, atque moleſtum accideret; cum magni, excelſique animi Principibus, qualis planè eſt Sanctitas tua, *libenter beneficia, Divinitatis exemplo, tribuere, & æquè libenter ea oblivisci ſolemne ſit. Nulla tamen ætas illorum in nobis extinguet memoriam, omnique tempore nos, & gratiſſimos profitebimur debitores, & ſubditos maximè fideles præſtabimus* Sanctitati tuæ, *cui ſynceros hoſce Cordium noſtrorum ſenſus ipsâ, ubi opus fuerit, ſanguinis effuſione comprobare, teſtatoſque facere parati erimus. Ceterùm ſi unâ tantùm familiâ præclaris adeò ornata à Te fuit beneficiis, qualia profectò in eâ, in qua verſamur, temporum*

diffi-

difficultate Ecclesia Dei à Sanctitate tua *sibi meritò polliceri non poterit? Communis certè plausus, quo Catholici Principes universi tuam ad Apostolicam Sedem provectionem exceperunt, firmam nos in spem adducit fore ut finis aliquando imponatur vexationibus, ærumnisque illis, quibus tandiù Ecclesia ipsa ubique ferè locorum per manifestam injuriam afflicta fuit. Ego verò, qui diuturno viginti, & amplius annorum spatio non tam publicarum calamitatum, quàm invictæ constantiæ, indefessæque* Clementis xi. *vigilantiæ proximus spectator extiti, eam temporum felicitatem* Sanctitati tuæ *conceptis votis auguror, ut occasio Tibi præbeatur illam animi moderationem in prosperis adhibendi, quam Defunctus in adversis ostendere compulsus fuit. Hoc enixis insuper, accuratisque precibus à divina clementiâ flagitare nunquam intermittam; dum in genua provolutus Sanctissimos Tuos Pedes, qua par est, veneratione deosculor.*

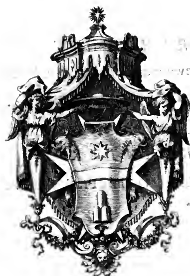
IMPRIMATUR.

Si videbitur Reverendiſſimo Patri Sacri Palatii Apoſtolici Magiſtro.

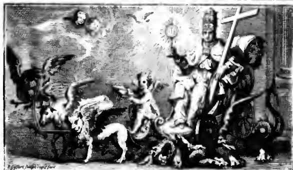
N. Epiſc. Bojan. Viceſg.

IMPRIMATUR.

Fr. Gregorius Selleri Ordinis Præd. Sacri Palatii Apoſtolici Magiſter.

IN PRIMO CONSISTORIO SECRETO

HABITO IN PALATIO APOSTOLICO VATICANO

Die 15. Decembris 1700.

ARGUMENTUM.

De sua ad summum Pontificatum assumptione Sacro S. R. E. Cardinalium Collegio gratias agit.

VENERABILES FRATRES.

Mpositam humeris nostris Apostolicæ servitutis sarcinam, imbecillitate primùm nostrâ suadente, sicuti nostis, quantum licuit, detrectavimus; Divinâ tandem impellente voluntate, cui non est, qui resistat, vel inviti suscepimus. Quanto id animi nostri dolore contigerit, cùm satis abundè Vobis perspectum sit, non est, quod pluribus nunc exponamus. Studemus jam mœrorem nostrum ita temperare, ut non obliviscamur officii. Hinc quoniam non verecundæ, sed ingratæ mentis indicium est beneficia tacere Divina, & satis dignum est à Sacrificiis Dominicæ laudis obsequium consecrati Pontificis inchoare, agimus primùm, & semper acturi sumus Omnipotenti Deo uberrimas gratias, qui Nos, quantumvis indignos, tam altè jussit ascendere; gratum deindè erga Vos quoque animum profitemur, qui Divinæ voluntatis Interpre- I.

A tes,

tes, ac Miniſtri, tantâ animorum, ſtudiorumque conſenſione, tam honorificum, tam ſanctum, etſi immeritum, de noſtra humilitate judicium protuliſtis. Et ſanè quantum ob judicium hujuſmodi, licèt Nobis grave nimis, & permoleſtum, Vobis debeamus, exprimere verbis non poſſumus: re ipſa tamen declarabimus, quoties ſe Nobis occaſio obtulerit benemerendi de commodis, ac Dignitate Ordinis Veſtri. Ea interim Nos in tanto rerum diſcrimine conſtitutos vel maximè ſpes conſolatur fore ut, qui elevans alliſit Nos immenſo oneri, quod ſubimus, ſupponat manum ſuam, ac Dextera ejus glorificetur in Nobis. Studium inſuper, quod Vos tam alacriter, & conſtanter in Nos eligendo ad extremum retinuiſtis, Nobis in Paſtorali munere exequendo non deſit; cùm præſertim ad veſtram quoque laudem pertineat factum veſtrum, veſtrum quodammodò beneficium, tueri. Amoris profectò veſtri fuit exiguitatem noſtram ad hoc rerum humanarum faſtigium evehere; neque enim in id conſilii devenire umquam potuiſtis, niſi ſolius ductu charitatis, quæ non cogitat malum, & in oculis veſtris noſtrorum operuit multitudinem peccatorum. Muneris modò veſtri erit Electo aſſiſtere, oneratum ſublevare, deficientem admonere, laboranti in excolenda Domini vinea allaborare. Nos certè operâ, conſilioque veſtro in Catholicæ Eccleſiæ regimine libentiſſimè utemur, ac noſtris non fidentes viribus, quæ nullæ ſunt, ſed Divinâ, quæ ſperantes in ſe confundi non patitur, virtute ſuffulti, non faciemus animam noſtram pretioſiorem, quàm Nos, dummodò conſummemus curſum noſtrum, & miniſterium, quod accepimus à Domino Jeſu, fideliter impleamus. Reliquum jam eſt Patrem miſericordiarum potentem ſuſcitare de lapidibus filios Abrahæ enixè à Vobis rogari, ut infirmitatem noſtram ope ſuâ adjuvet, velitque electionem, quam per vos peregit, benè, ac feliciter Chriſtianæ Reipublicæ evenire.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 21. Februarii 1701.

ARGUMENTUM.

Obitum Caroli II. Hispaniarum Regis Catholici impensè dolet. Defuncti laudes commemorat, & solemnium Exequiarum in Pontificio Sacello pro illius animæ suffragio celebrandarum diem designat. Postremò universale Jubileum ad divinam opem sui Pontificatus initio, & pro occurrentibus Ecclesiæ necessitatibus implorandam indicit.

VENERABILES FRATRES.

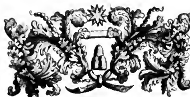

Bi primum, vel ipso rumore publico nunciante, Vobis innotuit cla. mem. Caroli Secundi, dum vixit, Hispaniarum Regis Catholici obitus, bene novimus quanta illum animorum commotione, non ut unius modò gentis, aut Regni, sed veluti communem quamdam Catholicæ Ecclesiæ jacturam exceperitis omnes unà Nobiscum, & dolueritis. In eo videlicet amissum religiosissimum Principem, ac de orthodoxa fide optimè meritum agnovistis. Perlatis modò ad Nos, cùm Regiæ mortis nuncio, consuetis erga hanc Sanctam Sedem obsequii signifi- II.

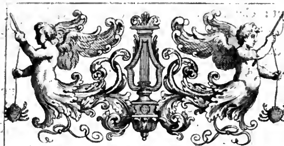
cationibus, æquum, & tanti Regis dignitati consonum duximus Vobis ex hoc loco, ut moris est, ea de re verba facere, non tam ut communis doloris, eo etiam nomine Nobis acerbioris, quia gravissimum Apostolicæ servitutis onus humilitati nostræ impositum in mentem revocat, memoriam renovemus, quàm ut Vos omnes ad prosequendas Nobiscum pro Regis anima ad Deum preces, quod & hactenus Vos præstitisse non dubitamus, pro munere nostro impensiùs adhortemur. Interim publicas de more Vobiscum in Pontificio Nostro Sacello proximâ feriâ quartâ eidem Regi, ut par est, exequias celebrabimus, de vestra quidem pietate confisi, quòd exsolvendi jampridem funeris tarditatem charitatis ardore compensabitis.

Ceterum, VENERABILES FRATRES, quod sub ipso ineuntis Pontificatûs Nostri limine verebamur, quotidiano jam experimento cognoscimus: venisse nimirum Nos in altitudinem maris, in quo ne tempestas demergat Nos, efficere sola valet Omnipotentis Dei dextera, quæ mari, ventisque imperat. Auxilium itaque de Sancto solummodò expectantes inter tam gravia imminentium bellorum discrimina, aliasque tantas rerum, ac temporum difficultates, ad vestras, & universæ Ecclesiæ preces confugimus, quæ ut Dei auribus gratiores accedant, crediti Nobis Dominici gregis pietatem excitare decrevimus, concedendo Indulgentiam plenariam in forma Jubilei omnibus Christifidelibus in alma Urbe nostra quidem existentibus, qui intrà spatium duarum sequentium hebdomadarum jejunaverint quarta, & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujusmodi, & Basilicas S. Joannis in Laterano, Principis Apostolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris, vel earum aliquam visitaverint, ibique oraverint, & peccata sua confessi Sacram Communionem sumpserint, nec non Pauperibus eleemosynam, prout sua cuilibet pietas suaserit,
cro-

erogaverint; Ceteris verò extra Urbem præfatam commorantibus, qui Ecclesiam, seu Ecclesias ab Ordinario designandam, seu designandas visitaverint, & alia omnia præfata adimpleverint. Qua in re non solùm laudabilibus Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum hoc, veluti periculosi itineris viatico, Pontificatum auspicantium exemplis insistimus, sed temporis etiam opportunitati occurrimus, cùm advenerint dies acceptabiles, dies salutis, qui sicuti Nos ad impensiùs orandum, ita Divinam clementiam ad liberaliùs indulgendum invitant, & spem certam faciunt consequendi veram illam, & cœlestem pacem, sinè qua nequit & ipsa, quam Nos inter Catholicos Principes tam solicitè custodire satagimus, pax humana consistere. Agite ergo, VENERABILES FRATRES, Deum, qui est multæ misericordiæ omnibus invocantibus se, sine intermissione obsecrate, ne tam turbulento tempore, quo Catholicæ Ecclesiæ præesse Nos voluit, viribus deficiamus, sed veniat in Nos Spiritus Sapientiæ, & Intellectus, Spiritus Consilii, & Fortitudinis, Spiritus Scientiæ, & Pietatis, quo timidæ cogitationes, & incertæ providentiæ nostræ roborentur, ut ea & investigemus, & dignoscamus, quibus per omnia Divinæ complacentes bonitati, eidem in omnibus conformemur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 18. Aprilis 1701.

ARGUMENTUM.

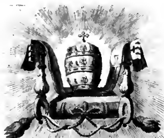
Audax facinus Friderici Marchionis Brandeburgensis, qui nomen, & insignia Regis Prussiæ, insciâ Sede Apostolicâ, sibi arrogaverat, improbat, ac damnat, simulque palàm facit se monuisse Catholicos Principes, ne præsumptos à dicto Marchione honores ullo officii genere illi tribuant.

VENERABILES FRATRES.

III.

Nnotuit Nobis dudum, imò & terrarum ubique jam fama percrebuit Fridericum Marchionem Brandeburgensem nomen, & insignia Regis Prussiæ, profano prorsùs, ac fortè inaudito hactenùs apud Christianos more, omni Ecclesiæ Dei authoritate contemptâ, nec sinè gravi antiqui juris, quod in ea Provincia Sacro, & Militari Teuthonicorum Ordini competit, violatione sibi publicè arrogasse; illorumque proinde numero se nimis incautè junxisse, quos increpat simul, & reprobat sermo ille Divinus: ipsi regnaverunt, & non ex me, Principes extiterunt, & non cognovi. Hoc sanè factum quantum Apo-

ſtolicæ Sedi injurioſum, quantum Sacris Canonibus, quibus hæreticum Principem antiquis potius cadere, quàm novis augeri honoribus conſtitutum eſt, adverſum fuerit, egregiæ pietati, ac perſpecto zelo veſtro explicare ſupervacaneum ducimus; Scire tamen Vos volumus Nos illud minimè diſſimulaſſe, quinimò, ut muneri noſtro, quantum in Nobis erat, hac in re ſatisfaceremus, audax, & irreligioſum ejuſmodi facinus datis ad Catholicos Principes literis apertè damnaſſe, ſimulque illos ſeriò admonuiſſe, ne præſumptos à præfato Marchione honores ullo officii genere approbantes, venerabilem, ſacramque Regiam Dignitatem, quæ ut Dei ſingulare munus agnoſci, veræque columen Religionis, atque ornamentum eſſe debet, in Acatholico Principe vileſcere patiantur. Hæc habuimus, VENERABILES FRATRES, quæ Vobis hodie ſignificaremus, ut & conſiliorum noſtrorum participes ſitis, & Nos in tuenda pro viribus Orthodoxæ Fidei, & hujus Sanctæ Sedis dignitate vigiles, atque conſtantes, adjuvante Domino, eſſe velle intelligatis.

IN

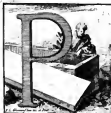
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 8. Auguſti 1701.

A R G U M E N T U M.

Suum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum deputat D. Cardinalem Archintum ad Sabaudiæ Principiſſam, Philippi V. Hiſpaniarum Regis Catholici Sponſam, brevi ex Italia diſceſſuram.

V E N E R A B I L E S   F R A T R E S.

IV.

Ro eâ, qua Chariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Philippum Hiſpaniarum Regem Catholicum in Domino proſequimur, charitate ad Regiam illius Sponſam Sabaudiæ Principiſſam propediem, ut accepimus, ex Italia, benedicente Domino, diſceſſuram Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum morem ſecuti, Noſtrum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum deputare intendimus dilectum filium noſtrum Joſephum S.R.E. Presbyterum Cardinalem Archintum, qui novæ Reginæ Apoſtolicam Noſtram benedictionem deferat, Regale connubium gratuletur, fauſtumque, ac felix in Hiſpaniam iter, nec non lætam, & copioſam ſobolem, cujuslibet Conjugum virtute, pie-

pietate, & Religionè dignam, ex intimo noſtri Cordis affectu apprecetur, ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, Fidei Catholicæ incrementum, Chriſtianæque Reipublicæ quietem, & pacem. Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac Noſtra

Supradictum Joſephum Cardinalem Archintum, Noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum deputamus, & declaramus ad præmiſſa peragenda.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

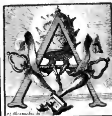
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 3. Octobris 1701.

ARGUMENTUM.

Obitum Jacobi Secundi Magnæ Britanniæ Regis DD. Cardinalibus significat, ejusque laudes, & quæ pro Orthodoxa Religione subierat, damna honorificâ commemoratione prosequitur.

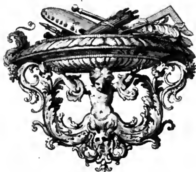
VENERABILES FRATRES.

V.

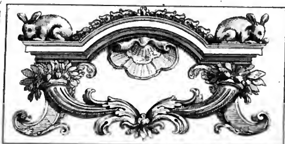
Cerbissimum, ac verè luctuosum cla. me. Jacobi Magnæ Britanniæ Regis obitum, quem sinè maximo paterni cordis nostri mœrore audire non potuimus, suspiria inter, & lacrymas Vobis nunciamus, nec sanè ullum Nobis dubium esse potest, quin animos æquè vestros ingenti dolore affecerit gravissima hæc Christianæ Reipublicæ jactura, quam in amisso verè Catholico Principe, verè Ecclesiæ Filio, verè Fidei Defensore, impensissimè deflemus. Verùm quia juxta monitum Apostoli contristari de dormientibus non debemus, sicut & cæteri, qui spem non habent: jubet Nos præclara defuncti Regis pietas, quam nulla umquam ætas delebit, nulla feræ posteritatis ex-

extinguet oblivio, jubet heroicus illius rerum omnium humanarum pro religione contemptus, quippe cui Rex optimus Patriam, opes, Regnum, & Vitam ipſam poſthabere non dubitavit, jubet demum mors ab eo piiſſimè, ac conſtanti animo obita juſtè Nos ſperare debere Religioſiſſimum Principem à Deo Optimo Maximo, ſicut dum viveret, tanquam aurum in fornace probatum, ita poſt mortem, quaſi holocauſti hoſtiam, acceptum eſſe. Noſtras nihilominus pro Anima Regis de hac Apoſtolica Sede optimè meriti ad Deum preces, atque ſuffragia deeſſe charitatis ratio non patitur. Id & privatim hactenus Nos ipſi agere non omiſimus, & publicis quoque in Pontificio noſtro Sacello exequiis, Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum exemplo, ſuo tempore præſtituri ſumus. Cæterum eximiam, & Regio planè ejus animo dignam Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Ludovici Francorum Regis Chriſtianiſſimi virtutem hac occaſione ſilere non poſſumus, qui quemadmodum olim eumdem Jacobum Regem è Regno nefariè deturbatum cum Regia Conjuge, & Nato magnificè, & liberaliſſimè exceperat, ita ei ſemper omnibus benevolentiæ, & humanitatis officiis uſque ad extremum adſtitit, & quod illuſtrius eſt, ſuperſtitem illius Filium à Chariſſima in Chriſto Filia noſtra Maria Regina ejus Matre in paternarum virtutum æmulationem educatum benignè complexus, uti verum Britannici Regni hæredem, difficillimo hoc tempore, omni prorſus proprii commodi ratione neglecta, palàm agnovit, eumque in Catholicæ fidei, quacumque demum adveniente fortunâ, fortiter aſſerendæ propoſito egregiè confirmavit. Qua ſanè in re cùm ipſius Chriſtianiſſimi Regis zelus, & animi magnitudo mirificè eluceant, Noſtræ, & omnium Veſtrum laudes ei meritò debentur, quas quidem uberrimas poſteri omnes illi reddent, dum præclari facti memoriam recolent numquam interituram. Hæc etſi

Vobis, vel ipſo rumore publico nunciante, innotuiſſe jam credimus, nuperrimè tamen ad Nos per celerem Curſorem à Venerabili Fratre Philippo Antonio Archiepiſcopo Athenarum, noſtro, & hujus Apoſtolicæ Sedis apud eumdem Chriſtianiſſimum Regem Nuncio, qui omnia cognovit, & vidit, fideliter allata, confeſtim ex hoc loco referre æquum, & opportunum duximus, ut ſcribantur in generatione altera, novumque hinc paternæ Noſtræ erga Vos charitatis argumentum accedat, VENERABILES FRATRES, quorum fortibus humeris, piiſque votis impoſitum infirmitati noſtræ onus, quod his afflictis, turbidiſque temporibus gravius ſemper in dies experimur, levatum iri confidimus.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 21. Novembris 1701.

ARGUMENTUM.

Propositis, quæ Italiæ, Europæ, & Ecclesiæ impendebant, gravissimis malis ob exortum inter Imperatorem, & duos Reges de Hispanica successione atrox bellum, ac paternis commemoratis officiis ad illud amoliendum frustrà adhibitis, DD. Cardinalibus consilium aperit, quod susceperat, mittendi Nuncios extraordinarios ad eosdem Catholicos Principes, ut eos ad Christianam Concordiam, & Pacem revocare pro viribus studeat, ac publicæ tranquillitati prospiciat.

VENERABILES FRATRES.

EX quo supremum hoc Catholicæ Ecclesiæ culmen non minus inviti, quàm immerentes, Deo sic jubente, conscendimus, multiplices, easque gravissimas Christianæ Reipublicæ calamitates, majoraque in dies Italiæ, Europæ, ac Ecclesiæ ipsi impendentia mala Paterno nobiscum animo reputantes, primò quidem ex intimo cordis ingemuimus, charitate magistrâ edocti flere cum flentibus; sed eo tum indè loco positos Nos esse contemplati, quo non deplorare ista sufficiat, nisi & emendare VI.

pro

pro viribus ſtudeamus, ab ipſo ineuntis Pontificatus noſtri limine, qua fuſis privatim, qua publicè indictis precibus apud Deum, adhibitis etiam, atque opportunè, & importunè congeminatis hortationibus, & officiis imminentis inter Catholicos Principes atrociſſimi belli perniciem amoliri curavimus: memores ſanè Illius Nos vices gerere in terris, qui naſcens ex Virgine per cœlicos Cives pacem hominibus bonæ voluntatis annunciavit, ac reſurgens ex mortuis, & aſcenſurus in Cœlum pacem itidem ſuis reliquit Diſcipulis, ut & ipſi ejus imitantes exemplum pacem aliis edicerent. Cùm verò annum jam ferè præteriiſſe cernamus, nec tamen adhuc paternas voces, quibus pacem ubique clamavimus, exaudiri, neque Pontificias curas in idipſum hactenus impenſas noſcamus aliquid profeciſſe; quinimò proximos armorum ſtrepitus quotidie creſcentes auribus penè noſtris audiamus, ac, quod deterius eſt, Hæreticorum Vires Catholicorum diſſidiis proficientes magis invaleſcere, non ſine maximo Orthodoxæ Religionis periculo, conſpiciamus, ne publicæ Cauſæ pro paſtorali munere noſtro, inter præſentium malorum ſenſum, & metum futurorum, deeſſe ullatenus videamur, Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum veſtigiis inhærentes per extraordinarios Noſtros, & Sedis Apoſtolicæ Nuncios ad Chariſſimos in Chriſto Filios Noſtros Leopoldum Romanorum Regem in Imperatorem electum, alioſque duos Reges quantocitiùs tranſmittendos, publicæ tranquillitatis negotium hoc præſertim tempore, quod hybernis imminentibus armorum tractationi minus opportunum videtur, majori, qua poſſumus, animi contentione urgere decrevimus, parati ſtudium omne, laborem, & diligentiam impendere, ac Noſmetipſos quoque, ſi opus fuerit, exemplo boni Paſtoris, qui animam ſuam dat pro ovibus ſuis, ſuperimpendere, ut Catholicos Principes ad veram, Chriſtianoque nomine di-

dignam charitatem, atque concordiam revocemus. Hæc Vos ſcire voluimus, VENERABILES FRATRES, ut conatus, & ſolicitudines noſtras rei non minus arduæ, quàm ſalutari intentas, operâ, conſiliiſque Veſtris, quibus libentiſſimè utimur, in primis verò enixis apud Patrem miſericordiarum precibus, proximis potiſſimùm Dominici Adventus diebus, qui ſicuti Nos ad impenſiùs orandum, ita Divinam clementiam ad liberaliùs indulgendum invitant, juvare poſſitis.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 5. Decembris 1701.

A R G U M E N T U M.

Chriſtianæ Religionis ſtatu in Sinarum, & aliis finitimis Indiarum Orientalium Regnis expoſito, exortiſque nuper inter Miſſionarios Apoſtolicos illarum partium diſſidiis commemoratis, DD. Cardinalibus proponit ſuſceptum à Sanctitate Sua conſilium mittendi ad eas Regiones Viſitatorem Apoſtolicum cum poteſtate Legati de Latere, congruo Miſſionariorum comitatu honeſtatum. Mox ad id Miniſterium eligit Carolum Thomam Maillard de Tournon Taurinenſem, Pontificium Cubicularium honoris nuncupatum; quem demum Antiochenæ Eccleſiæ Patriarcham conſtituit.

VENERABILES FRATRES.

VII. Peculatores Domus Iſrael, ſuper Cathedram Principis Apoſtolorum, inſcrutabili Divinæ Providentiæ arcano conſtituti, non modò graviſſimâ Eccleſiarum omnium ſolicitudine premimur, ſed ad univerſam, quæ ſub Cœlo eſt, ex omni tribu, & lingua, & populo, & natione gentium multitudinem mentis noſtræ oculos jugiter circumferimus. Quantum ſiquidem in Nobis eſt, à Solis ortu uſque ad occaſum laudari nomen Domini ſummoperè cupimus, adeôque etiam ad remotiſſimas

ab

ab hac Sanctâ ſede Regiones Paſtoralis vigilantiæ noſtræ curam extendimus, ut ibidem Chriſtiana Religio quotidianâ Infidelium acceſſione latiùs propagetur, & quò recèns inducta fuit, magis in dies, benedicente Domino, ſtabiliatur. Paternum tamen præ cæteris animum pulſat, ſtudiumque noſtrum excitat, & impellit ampliſſimum Sinarum Imperium, in quo ſtrenuâ Euangelicorum Miniſtrorum opera à multis jam annis Chriſtus annunciatur, & colitur, majoreſque inde fructus (Deo incrementum dante) expectari meritò poſſunt. Verùm quia in latiſſimis illis regionibus, quæ albæ ſunt jam ad meſſem, inimicus homo ab aliquot annis multipliciter zizania ſuperſeminare non ceſſat, nè Chriſtianæ fidei ſeges, quæ, ut audivimus, ab ethnicis illarum partium poteſtatibus creſcere ſinitur, Ejus profectò ope, qui olim ſuſcitavit ſpiritum Cyri Regis Perſarum, ut juberet prædicari in univerſo Regno ſuo etiam per Scripturam, Apoſtolicorum Miſſionariorum, quod maximè deflendum eſſet, in diverſa tendentium diſſidiis, veluti ſpinis, ſuffocetur, & pereat; utque inſimul pluribus, variiſque vaſtiſſimæ illius Miſſionis neceſſitatibus proſpiciatur, ejuſdemque ſtatus, ac in ea laborantium Operariorum ſtudia huic Sanctæ Sedi fideliter innoteſcant; Divino priùs per Nos diuturnis, atque accuratis precibus implorato præſidio, ut mentem noſtram lumine ſuæ claritatis inſtrueret, habitâque ſuper præmiſſis cum quibuſdam ex Fraternitatibus Veſtris, nempe cum particulari Congregatione Cardinalium negotiis propagandæ Fidei præpoſitorum deliberatione maturâ, Virum aliquem morum integritate, doctrina, atque prudentia commendatum, Viſitatorem Apoſtolicum cum poteſtate Legati de Latere ad præfatum Sinarum, aliaque finitima Indiarum Orientalium Regna unà cum congruo Miſſionariorum comitatu in nomine Domini mittere conſtituimus. Quò verò is majori cum honorificentia ad Dei glo-

riam, animarumque pretiosissimo Unigeniti Dei Filii Domini nostri Jesu Christi Sanguine redemptarum salutem, tanto fungi valeat ministerio, Patriarchali eum titulo Antiochenæ Ecclesiæ de præsenti vacantis decorare intendimus; opportunum scilicet ducimus, ut qui ad novos Christifideles mittendus est, ejus potissimum Civitatis Pastor existat, ubi, ut in Apostolorum actibus habemus, primùm cognominati sunt discipuli Christiani.

Vacat igitur Ecclesia Patriarchalis Antiochena per obitum Michaelis Angeli Matthæi ultimi illius Patriarchæ.

Antiochena Civitas inter Regias Syriæ Urbes primaria, dignitate non minùs, quàm magnitudine celeberrima, nunc penè inhabitata sub Turcarum Tyrannide reperitur; ideò illius statum defleri magis, quàm enarrari congruum est.

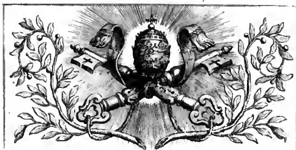
Eidem Ecclesiæ Patriarchali præficere intendimus eum, quem, ut diximus, uti Visitatorem Apostolicum cum potestate etiam Legati de Latere ad Sinarum, aliaque Indiarum Orientalium Regna mittere decrevimus, videlicet dilectum Filium Carolum Thomam Maillard de Tournon ex Catholicis, & nobilibus parentibus in Civitate Taurinensi ortum, Juris utriusque Doctorem, Sacræ Theologiæ Magistrum, in sacro Presbyteratus Ordine à pluribus annis constitutum, ac Cubicularium nostrum honoris nuncupatum, virum sanè, quemadmodum etiam familiari experientiâ novimus, pietate, doctrinâ, & prudentiâ longè præstantem. Quid Vobis videtur?

Authoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ,

Providemus Ecclesiæ Patriarchali Antiochenæ de persona præfati Caroli Thomæ, præficientes eum in Patriarcham, & Pastorem, cum retentione omnium, & quorumcumque, quæ obtinet.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 8. Maji 1702.

ARGUMENTUM.

Deputat D. Cardinalem Carolum Barberinum ſuum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum ad Philippum V. Hiſpaniarum Regem Catholicum, Neapoli commorantem.

VENERABILES FRATRES.

Um, ſicuti noſtis, Chariſſimus in Chriſto Filius noſter Philippus Hiſpaniarum Rex Catholicus nuperrimè ab Hiſpaniis in Italiam tranſmiſerit, Nos, ne opportunitatem hanc eidem in tanta Urbis vicinitate verſanti, quæ, & quanta ſit paterna noſtra erga eum charitas, declarandi præterlabi patiamur, Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum exemplis ducti, noſtrum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum Dilectum Filium Noſtrum Carolum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Barberinum, cui præter domeſtica gentis ſuæ in eamdem Sedem merita, prudentia, integritas, doctrina, animi magnitudo, aliæque eximiæ virtutes ad ampliſſimum hoc munus gerendum egregiè ſuffragantur, ad prædictum Philippum Regem depu- VIII.

tare intendimus, ut Apoſtolicam Noſtram Benedictionem illi deferat, incolumem in Italiam adventum gratuletur, noſtraque illi explicet vota, ut hic idem ejus adventus in exoptatæ publicæ tranquillitatis cedat auſpicium.

Quid Vobis videtur?

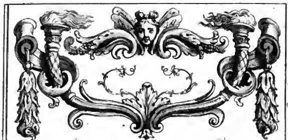
Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra,

Supradictum Carolum Cardinalem Barberinum noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum deputamus, & declaramus ad præmiſſa peragenda cum facultatibus, & clauſulis ſolitis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO PUBLICO

Habito die 20. Julii 1702.

ARGUMENTUM.

Excepit benignè D. Cardinalem Carolum Barberinum ab Apoſtolica Legatione, de qua proximè, reducem; qui Sanctitatem Suam his verbis allocutus fuit.

BEATISSIME PATER.

Erfunctus munere, quod SANCTITAS VESTRA eximiâ in me Clementiâ, immerenti licet, imponere dignata eſt; Siſtor Sanctiſſimis Pedibus tuis, quibus, qua par eſt, demiſſione advolutus, quod unum profiteri veriſſimè poſſum, hoc eſt Sacroſanctam Apoſtolicam Dexteram tuam ſuſcepiſſe me, ac in virtute ſua deduxiſſe me, eandemque cum gaudio reduxiſſe me; adeò ut exploratum planè ſit votorum tuorum pretium extitiſſe, obedientiæ meæ in exequendis mandatis tuis complementum.

Quæ autem, SANCTISSIME PATER, Catholico Hiſpaniarum Regi Philippo V. de tenerrimi amoris tui, paternæque Benevolentiæ, ac intimæ Pontificiæ charitatis ſenſu expoſui, longè minora fuerunt eloquio tuo præ exilitate ſermonis mei.

Quæ verò repoſuit Rex pietate, ac zelo præclarus de ſuâ filia-

filiali devotione, parataque obedientia in Sanctitatem Vestram, ac in Sanctam Sedem Apostolicam, quos ambos Parentes suos amantissimos iteratò compellavit, signanter dum exciperet auream Domini Crucem, gemmis terrenis, atque cœlestibus pretiosissimè ditatam, ipsique à SANCTITATE VESTRA dono missam, hæc, inquam, majora profectò sunt, quàm ego verbis ullis valeam explicare. Reliquum est, ut meum esse dignoscam, in quibus aut defecerim, aut defuerim, veniam humillimè, ac obnixè deprecari. Tuum deindè fuerit, BEATISSIME PATER, ingenti, qua unicè polles, animi magnitudine, benignissimè ignovisse, ac Apostolica largitate condonasse.

Ad hæc Sanctitas Sua ita respondit:

IX. INjunctum tibi munus, Dilecte Fili Noster, tam præclarè gessisti, votisque, ac expectationi de te nostris tam cumulatè, ac prorsus ex hujus Sanctæ Sedis dignitate respondisti, ut meritò tibi nunc à peracta Legatione feliciter redeunti Pontificiæ laudes, Collegarum plausus, ac universæ planè Urbis gratulationes debeantur. Ceterum quæ de eximia Charissimi in Christo Filii Nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici pietate, filialique in nos, & Apostolicam Sedem observantia retulisti, tametsi Nobis plurimorum literis, & sermone, imò etiam fama ipsa nunciante, jampridem innotuerint, à te tamen hoc loco commemorari libenter audivimus; hinc siquidem omnium, quotquot hîc adsunt, preces excitari confidimus ad divinam bonitatem exorandam, ut cor Regis in dies roboret ad ea peragenda, quæ Christianæ Reipublicæ, ac Catholicæ Ecclesiæ læta esse possunt, & salutaria; inter quæ illud sanè præcipuum esse omnes intelligunt, ut tam Ipse, quàm reliqui Christiani Principes, translatis in infidelium terras iisdemmet, quibus inter se digladiantur, armis, non alia in posterum, quàm bella Domini, prælientur.

IN

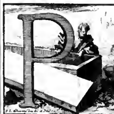
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 15. Januarii 1703.

ARGUMENTUM.

Concuſſa ingenti terræmotu proximâ nocte, ac magnoperè deterritâ Urbe, DD. Cardinales admonet recentem hanc calamitatem perſpicuum eſſe cœleſtis iræ peccatis hominum laceſſitæ argumentum, eoſque ad illa edenda veræ pœnitentiæ, & Chriſtianæ pietatis exempla, quibus Divina Miſericordia concilietur, accendit.

VENERABILES FRATRES.

PRæteritâ nocte, ut probè noſtis, dedit Do- X.
minus metuentibus ſe ſignificationem ut fugiant à facie arcus. Commovit terram, & conturbavit eam: ſanavit contritiones ejus, quia commota eſt: Iratus eſt, & miſertus eſt nobis. Sunt hæc profectò miſerentis Dei monita, qui oſtendit populo ſuo dura, ut potaret nos vino compunctionis; ſunt Patris amantiſſimi voces, quas Nos, uti filios obſequentiſſimos, auſcultare convenit, ne aliàs inter tot, quibus circumdamur, obſtrepentium malorum pericula miſerè indormientes, exprobrari Nobis audiamus propheticum illud: percuſſiſti, eos, & non doluerunt, attriviſti eos, & renuerunt accipere diſciplinam. Fecerunt peccata noſtra,

ut

ut in ea propemodum luctuofa tempora incidiffe videamur, de quibus Salvator nofter prædixit: *Surget gens contra gentem, & regnum adversùs regnum, & erunt terræmotus per loca*. Quod tamen, Chrifti Domini verbis utentes, non fine lacrymis dicimus : *hæc omnia initia funt dolorum*. Adeamus igitur, nullâ interpofitâ morâ, ad thronum gratiæ, & depofito per veram pœnitentiam peccatorum pondere, obfecrationibus, jejuniis, eleemofynis, aliifque pietatis operibus, Divinam Nobis mifericordiam conciliemus, & Domino, cujus dies propè eft, corda noftra præparemus. Hæc autem ut ferventiori charitate, uberiorique fructu fiant, cœleftium munerum thefauros, quorum difpenfationem Nobis credidit Altiffimus, quantocitiùs proferre, & liberali manu erogare non omittemus. Interim iis omnibus, qui mox Deo dante, ad gloriofum, & nunquam defiturum Beatorum Apoftolorum Urbis noftræ Patronorum Sepulchrum Nobifcum accedent, ac noftris opportunam neceffitatibus opem, quam Nos privato noftro Sacrificio ibidem hac ipsâ die humiliter invocavimus, conjunctis precibus implorabunt, triginta annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut aliàs quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclefiæ confueta relaxamus. Agite ergo, VENERABILES FRATRES, quippe qui ftatuti eftis cuftodes fuper muros Jerufalem, noctu, atque interdiu clamate, ac iram Domini flagitiis hominum provocatam placare contendite. Exinanite calicem furoris, & ruinæ, calicem doloris, & tribulationis. Arripite thuribulum, hoc eft, preces Sanctorum, & medii inter ignem, & arfurum populum confiftite. Ponite ob oculos inftitutum, quod profitemini, perfonam, quam fuftinetis, facram, & Chrifti Sanguine rubentem purpuram, quam induiftis. Sint pedes veftri pedes euangelizantium pacem, ut ita conterantur arcus, & fagittæ, atque imperet Deus ventis, & faciat tranquillitatem.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 19. Februarii 1703.

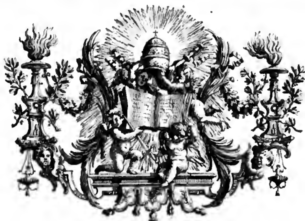
ARGUMENTUM.

Concussa iterum vehementiori terræmotu Urbe in Festo Purificationis B. V., quo tempore Pontifex cum DD. Cardinalibus in Sixtino Sacello Sacris operabatur, Sanctitas Sua honorificè primùm commemorat Christianæ pietatis exempla, quæ tum DD. Cardinales, tum populus universus, ediderant ad avertendum atrox Divinæ iracundiæ flagellum. Indicit subindè Cappellam solemni ritu celebrandam in Basilica Vaticana die 22. præfati Mensis Februarii pro agendis Deo gratiis ob præservationem Urbis à periculo ejusdem nuperi terræmotus, nec non ad Divinam opem in posterum implorandam. Denique pervigilium Festi Purificationis B. V. deinceps Romæ quotannis cum jejunio servari, ac in eodem Festo post solemne Sacrum, quod in Pontificia Cappella de more peragitur, hymnum Te Deum laudamus *perpetuò decantari decernit.*

Uantas misericordias novissimis hisce diebus nobiscum fecerit Dominus optimè nostis, Venerabiles Fratres, quippe qui tot, tantisque Christianæ pietatis exemplis fideli populo præeuntes, Divinæ iracundiæ terrores in nostrorum medelam vulnerum convertistis. Cognovistis profectò tempus visitationis vestræ, cognovit & populus, dum eâdem propemodum Dei voce, qua fundamenta montium XI.

conturbata ſunt, & commota ſunt, ad ſalutarem pœnitentiam vocatus verè expertus eſt, illuxiſſe coruſcationes Domini Orbi terræ, dum commota eſt, & contremuit terra. Patri igitur miſericordiarum, à quo tanta hæc nobis bona effluxere, ſacrificandum eſt ſacrificium laudis, ut, quos meritò caſtigare minatus eſt errantes, foveat ſua miſeratione correctos. Ad eamdem proinde aram, ad quam publicis indictis ſupplicationibus primò confugimus, pro acceptis beneficiis gratias acturi, iterum redire conſtituimus; proximam idcircò Feſtivitatem Antiochenæ Cathedræ B. Petri Apoſtolorum Principis, quæ erit feria quinta poſt Cineres, in ejus Baſilica cum ſolemni Miſſa Vobiſcum celebrabimus, ipſius Apoſtolorum Principis patrocinio confiſi, ut nullis de cætero permittat Nos Dominus perturbationibus concuti, quos in Apoſtolicæ confeſſionis petra ſolidavit. Prætereà, ut in memoria æterna ſit dies, qua cogitantem Dominum diſſipare murum filiæ Sion, impavida precum veſtrarum humilitate placaſtis, ſingulis annis in Feſto Purificationis Beatiſſimæ Virginis Mariæ abſoluto Sacro, quod ea die in Pontificia Cappella de more peragitur, hymnum *Te Deum laudamus* perpetuò decantari, ipſiuſque Feſti pervigilium in ejuſdem Deiparæ obſequium cum jejunio, Dilectis Filiis Senatu, Populoque Romano id ipſum quàm enixè expetentibus, perpetuò itidem in hac Almâ Urbe noſtra ſervari omninò volumus, ac præcipimus. Reliquum eſt, VENERABILES FRATRES, ut quæ tam grandia Nobis contulit dona Divina dignatio, conſtanti, quæ Dei Miniſtros maximè decet, Chriſtianarum virtutum exercitatione perennia reddamus.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 17. Decembris 1703.

ARGUMENTUM.

Creat S.R.E. Presbyterum Cardinalem Franciscum Pignatellum Archiepiscopum Neapolitanum.

VENERABILES FRATRES.

Ecurrunt dies Orationi, ac jejunio consecrati. Ideò juxta priscum Majorum nostrorum morem ad gloriam Omnipotentis Dei, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ præsidium, ac decus, creare intendimus unum Presbyterum Cardinalem, videlicet Venerabilem Fratrem Franciscum Archiepiscopum Neapolitanum; æquum enim censemus, ut Prædecessoris nostri, qui carnem, & sanguinem respicere constantissimè usque ad obitum recusavit, meritissimus Agnatus, non minùs hoc nomine, quàm ob egre- XII.

gias ſuas, & ſacro Antiſtite dignas virtutes commendatus Pontificiæ noſtræ largitatis primitias experiatur.

Quid vobis videtur?

Authoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ, creamus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Franciſcum Pignatellum Archiepiſcopum Neapolitanum, cum clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

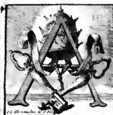
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 18. Maji 1705.

ARGUMENTUM.

Leopoldi I. Romanorum Regis in Imperatorem electi obitum DD. Cardinalibus denunciat, ejuſque virtutes honorificâ laudatione commemorat.

VENERABILES FRATRES.

Llatum ad Nos heſternâ die triſtiſſimum nuncium de obitu cla. me. Leopoldi Romanorum Regis in Imperatorem electi, non ſine maximo paterni cordis noſtri mœrore, Vobis hodie communicare volentes, iiſdem planè verbis utemur, quibus Beatus olim Ambroſius ſuam in Theodoſii Imperatoris funere exorſus eſt laudationem: *Hoc nobis* (inquit ille) *hoc nobis motus terrarum graves minabantur, quod clementiſſimus Imperator receſſurus eſſet è terris.* Eam itaque Chriſtianæ Reipublicæ jacturam, quam nuper nutante ſolo natura ipſa præſenſerat, dolenti quidem, & amaro animo, nullâ tamen interpoſitâ morâ, nimirum ſtatim, ac illam per celerem Curſorem acce- XIII.

pi-

pimus, Vobis ſimiliter denunciamus, non tam ut de tanti Principis morte nobiſcum impensè doleatis, quàm ut ipſius Animam precibus, aliiſque Eccleſiæ ſuffragiis celeriùs juvare poſſitis. Quamvis enim eximia ejus in Deum pietas, in homines comitas, atque clementia, ceteræque illius egregiæ virtutes, animique potiſſimùm & in proſperis moderatio, & in adverſis mira planè conſtantia, ſperare Nos faciant eum è terreno ad cœleſte Regnum, quò omnes Chriſtiani tendimus, miſerante Domino, fuiſſe translatum; nihilominùs quoniam, qui aliis præſumus, aliis duriùs, (quod trementes dicimus) judicandos Nos eſſe, ſacris admonentibus literis, dubitare nequaquam poſſumus; ideò & ratione ducimur, & debito Chriſtianæ charitatis urgemur, ut ſacrificiis, orationibus, & obſecrationibus defunɛti Principis Animæ ſolatium comparemus. Id porrò & privatim Nos ipſi jam agere cœpimus, Voſque unà Nobiſcum proſequi optamus; hoc ipſum publicis ſuo tempore in Pontificio noſtro Sacello Exequiis, poſtquam ſcilicet debitæ, ac conſuetæ erga hanc Sanɛtam Sedem obſequii ſignificationes ad Nos perlatæ fuerint, ſtatâ die Vobis indicendâ, juxta Prædeceſſorum noſtrorum morem, ſolemni ritu præſtare non omittemus.

IN

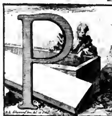
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 17. Maji 1706.

ARGUMENTUM.

Creat viginti S.R.E. Cardinales, ex quibus novendecim evulgat, unum verò in pectore reſervat, arbitrio ſuo quandocumque declarandum.

VENERABILES FRATRES:

Oſtulat Roma, poſtulat Curia, poſtulat Eccleſia, ut imminutum jam valde Fraternitatum Veſtrarum numerum augeamus. Hinc Chriſti Domini exemplo moniti, qui antequam è Diſcipulis ſuis eligeret Apoſtolos, *exiit in montem orare, & fuit pernoctans in oratione Dei,* illiuſque potiſſimùm temporis opportunitatem nacti, quo iidem Apoſtoli poſt Chriſti Domini conſcenſum in Cœlos, mox adventuro Spiritu veritatis replendi, erant omnes unanimiter in oratione perſeverantes: enixis tam noſtris, quàm aliorum precibus Patrem miſericordiarum exoravimus, ut Nobis divinæ ſuæ gratiæ lumine adeſſet, quo tales ad ſublime hoc in Eccleſiâ Dei munus deligeremus, qui XIV.

eximiam pietatem, ac zelum Veſtrum æmulantes, graviſſimum infirmitati noſtræ impoſitum onus levare, ac Paſtoralem ſolicitudinem noſtram opere, & conſilio juvare non prætermitterent. Hac igitur, quam tam ferventer imploravimus, cœleſti ope confiſi, ad majorem Omnipotentis Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ decus, & utilitatem, creare intendimus eos omnes, nempe viginti, qui ad ſeptuagenarium Veſtrum numerum complendum in præſens deſunt, Cardinales, & ex his novendecim nunc evulgare, videlicet.

Franciſcum Martellum Patriarcham Hieroſolymitanum.

Joannem Badoero Patriarcham Venetiarum.

Laurentium Caſonum Archiepiſcopum Cæſareæ.

Laurentium Corſinum Archiepiſcopum Nicomediæ.

Laurentium de Fliſco Archiepiſcopum Januenſem.

Franciſcum de Aquaviva Archiepiſcopum Lariſſenſem.

Thomam Ruffum Archiepiſcopum Niceæ Cubiculi noſtri Præfectum.

Horatium Philippum Archiepiſcopum Spadam Epiſcopum Lucanum.

Philippum Antonium Archiepiſcopum Gualterium Epiſcopum Imolenſem.

Chriſtianum Auguſtum è Ducibus Saxoniæ Epiſcopum Jaurinenſem.

Raynutium Pallavicinum Almæ Urbis noſtræ Gubernatorem.

Carolum Columnam Protonotarium Apoſtolicum, & Palatii noſtri Apoſtolici Præfectum.

Jo: Dominicum Paraccianum Protonotarium ſimiliter Apoſtolicum, & Auditorem noſtrum.

Alexandrum Caprara, &

Joſephum de la Tremoille Rotæ Romanæ Auditores.

Petrum Priolum Cameræ noſtræ Apoſtolicæ Clericum, ac fel.

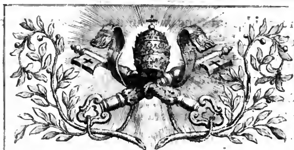
rec.

rec. Alexandri PP. VIII. Prædeceſſoris noſtri Pronepotem, cujus memoriæ notum omnibus eſt quantum debeamus.
Nicolaum Grimaldum Congregationis Epiſcoporum, & Regularium Secretarium.
Carolum Auguſtinum Fabronum Congregationis de Propaganda Fide Secretarium.
Gabrielem Philippuccium Signaturæ Juſtitiæ Votantem.
Unum in pectore reſervare intendimus, arbitrio noſtro quandocumque evulgandum.
Quid vobis videtur?
Authoritate Omnipotentis Dei, & Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ, creamus S. R. E. Presbyteros, & reſpectivè Diaconos Cardinales
Franciſcum Martellum Patriarcham Hieroſolymitanum.
Joannem Badoero Patriarcham Venetiarum.
Laurentium Caſonum Archiepiſcopum Cæſareæ.
Laurentium Corſinum Archiepiſcopum Nicomediæ.
Laurentium de Fliſco Archiepiſcopum Januenſem.
Franciſcum de Aquaviva Archiepiſcopum Lariſſenſem.
Thomam Ruffum Archiepiſcopum Niceæ.
Horatium Philippum Archiepiſcopum Spadam Epiſcopum Lucanum.
Philippum Antonium Archiepiſcopum Gualterium Epiſcopum Imolenſem.
Chriſtianum Auguſtum è Ducibus Saxoniæ Epiſcopum Jaurinenſem.
Raynutium Pallavicinum.
Carolum Columnam.
Jo: Dominicum Paraccianum.
Alexandrum Caprara.
Joſephum de la Tremoille.
Petrum Priolum.

Nicolaum Grimaldum.
Carolum Auguſtinum Fabronum.
Gabrielem Philippuccium.
Cum diſpenſationibus, derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis. Unum in pectore reſervamus arbitrio noſtro quandocumque declarandum.
In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Junii 1706.

ARGUMENTUM.

Cardinalatus recusationem à R. P. D. Gabriele Philipuccio rite factam admittit, & in ejus locum S. R. E. Presbyterum Cardinalem creat Reverendissimum D. Michaelem Angelum de Comitibus Archiepiscopum Tarsensem.

VENERABILES FRATRES.

Inter eos, quos in præterito Consistorio, de unanimi Fraternitatum Vestrarum consilio pariter, & assensu, Cardinales creavimus, fuit, sicuti nostis, dilectus Filius Gabriel Philippuccius Signaturæ Justitiæ votans. Curaverat is quidem priùs Nobis non obscurè indicari animum suum à tantæ Dignitatis, quam sibi deferendam audierat, fulgore refugientem; sed, ut verum ingenuè fateamur, Christiana hæc, & rara Viri humilitas potius Nos in suscepto consilio magis confirmavit. Clariùs ille postmodum, ac disertiùs sensus suos aperuit supplici libello Nobis in eodem Consistorio per Dilectum filium Nostrum Galeatium Cardinalem Marescottum porrecto, cujus tenorem tunc audivistis, & hodie iterum audietis. Noluimus XV.

hac in re quidquam tunc inconsultâ celeritate decernere: sed solùm eidem Gabrieli longius tempus ad deliberandum concedere velle declaravimus, ut tam suis, quàm aliorum precibus divinam voluntatem accuratiùs exploraret; sperantes profectò, tametsi à compellendo invitum verè essemus alieni, quod ipse serius animo reputans se per ministerium nostrum à Deo vocatum fuisse, judicio tandem nostro acquiescere deberet, ac non minus amicorum lacrymis, quàm suasionibus flecti. Verùm aliter omninò res accidit; ille siquidem propositi tenax, accepto gestæ rei nuncio, idem, quod antea, constantissimè semper sensit, idem, quod antea, demississimè semper precatus fuit. Nullum intereà Nos, adhibitâ ad id spectatæ pietatis, & prudentiæ Virorum operâ, hortationis genus omisimus, quo optimum Senem de susceptâ sententiâ deduceremus, ac rationes, quibus ille causam suam orabat, rejiceremus; omnia tamen irrito conatu: nec solùm irrito, sed ei insuper gravi adeò, & molesto, ut ipsa ejus vita in propinquum inde discrimen penè adducta fuerit. In hoc rerum statu quid consilii capere deberemus, à compluribus ex Fraternitatibus Vestris, quarum fideli in sinu Pontificiæ solicitudinis curas deponere consuevimus, libentissimè exquisivimus, & sanè re maturè, ac diligenter, quemadmodum vestri moris est, discusâ, nullam renuenti vim adhibendam esse unanimes censuistis. Interim idem Philippuccius, ne de constanti ejus voluntate recusandi, refutandi, ac etiam renunciandi Cardinalatum unquam dubitari contingeret, omnia, & singula in supplici superiùs enunciato libello contenta confirmando, & ampliando, uberiùs adhuc, & solemniùs animum suum hac in re declaravit, publico desuper celebrato Instrumento, quod mox à Secretario Collegii vestri legendum erit.

Perlectum subindè fuit à D. Secretario Sacri Collegii elata

voce memoratum Instrumentum, cujus absolutâ recitatione Sanctissimus inceptam Orationem his verbis prosecutus est.

His omnibus attentis, B. Gregorii Prædecessoris nostri exemplum sequentes, qui invitum neminem Episcopale onus subire Apostolica jussione coegisse unquam reperitur: recusationem, repudiationem, seu renunciationem à præfato Gabriele Philippuccio, sicut præmittitur, factam, admittere intendimus, eidem Gabrieli forsan aliquando illud ipsum dicturi, quod prædictus B. Gregorius cuidam Sebastiano, qui commissum sibi ab Anastasio Patriarcha Ecclesiæ regimen recusaverat, rescripsit, videlicet: *Sensum, ac sapientiam vestram valdè ego libenter amplexus sum, laudavi vehementer, & Vos felices, me infelicem esse deputavi, qui hoc tempore regimen Ecclesiæ suscepisse consensi.* Faxit Divina Bonitas, quæ omnia sapienter disponit, ex humili hac amplissimæ Dignitatis recusatione non minus utilitatis, & ornamenti in Ecclesiam derivari, quàm ex tot præstantium Virorum laboribus, qui gravia ejusdem Dignitatis onera non refugerunt.

Quid Vobis videtur?

Auditis postmodum singulorum Eminentissimorum Cardinalium sententiis, qui unanimes oblatam à R. P. D. Philippuccio Cardinalatus recusationem admittendam censuerunt, Sanctissimus Apostolico Decreto sequentibus verbis concepto ejusmodi recusationem admisit, & approbavit.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ admittimus recusationem, repudiationem, seu refutationem, & quatenùs opus sit, renunciationem, ac dimissionem juris, quod acquisivit, vel acquirere potuit præfatus Gabriel Philippuccius ex ejus promotione ad Cardinalatum in superiori Consistorio per Nos facta, ejusque locum vacantem, ut priùs, declaramus, perinde ac si promotio de illius persona facta numquam fuisset. Prætereà, quatenùs opus

sit,

ſit, & ad abundantiorem cautelam, concedimus ei retentionem Canonicatus, & Præbendæ Eccleſiæ Sancti Joannis in Laterano, nec non Officii Doctoris Decretorum Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, ac penſionum omnium Eccleſiaſticarum, quas de præſenti obtinet, cum derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Deventum poſteà fuit, ut moris eſt, ad propoſitionem, & reſpectivè præconium plurium Eccleſiarum, quibus finitis Sanctiſſimus ita rurſus locutus eſt.

VENERABILES FRATRES.

XVI. LOcum Collegii Veſtri, quem admiſsâ nuper recuſatione, repudiatione, ſeu renunciatione Dilecti Filii Gabrielis Philippuccii, ut prius, vacare declaravimus, abſque ulla cunctatione implere volumus, adeôque ad majorem Omnipotentis Dei gloriam, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ præſidium, & decus creare intendimus Presbyterum Cardinalem Venerabilem Fratrem Michaelem Angelum de Comitibus Archiepiſcopum Tarſenſem. Quid Vobis videtur?

Auditis DD. Cardinalium votis promotionem antedicti Reverendiſſimi de Comitibus Archiepiſcopi Tarſenſis, apud Regem Portugalliæ Nuncii Apoſtolici ordinarii, unanimiter approbantium, eumdem Archiepiſcopum Presbyterum Cardinalem creavit, adhibitâ conſueta verborum formula, videlicet.

Auctoritate Omnipotentis Dei, & SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Michaelem Angelum de Comitibus Archiepiſcopum Tarſenſem cum derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Petrus Leo Ghezzius Inv. del. et Scul.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 6. Decembris 1706.

A R G U M E N T U M.

Rationes exponit, quibus ad promulgandum biduo ante Jubileum adductus fuerat. Subinde DD. Cardinales ad implorandam enixius à Deo inter Christianos Principes pacem excitat. Ac demum eos, ut & assidua bonorum operum, illustriumque virtutum exempla ipsi edant, & domesticorum suorum vigilem curam habeant, ac illos præcipuè, qui ordinis sunt Clericalis, urgeant ad Sanctionem de Clericalis habitus disciplinâ, quam propediem evulgare decreverat, exactè observandam adhortatur.

VENERABILES FRATRES.

EX illa die, qua mirabilia fecit Nobiscum Dominus, ac humilitatem nostram ad Catholicæ Ecclesiæ gubernacula, hoc est ad munus, & sua amplitudine gravissimum, & temporum iniquitate, molestiarum, periculorumque plenissimum vocare voluit: seriò cogitantes quantum oneris, & laboris impositum fuerit imbecillitati nostræ, cujus Nobis probè conscii sumus, quantisque, & quàm gravibus Christiana Respublica malorum procellis XVII.

agi-

agitaretur, crebra ex imo corde suspiria, ac uberes ex oculis lacrymas fundere coacti fuimus, ingenti sanè pavore correpti, ne in altitudinem maris delati, surgentibus undique tempestatibus demergeremur. Quæ tamen inter gravissimas, multiplicesque curas, quibus assiduè urgemur, animum nostrum acriùs, vehementiùsque angit, solicitudo ea est, quam de fervente inter Christianos Principes gravi, atrocique bello, quod florentissimas Europæ Provincias cædibus, ruinis, excidiis, & vastationibus complet, omniaque sacra, & prophana miscet, corde jugiter versamus. Nullum699 propterea, ex quo hunc locum non minùs inviti, quàm immerentes, Deo sic disponente, conscendimus, vel laborem recusavimus, vel officii genus omisimus, quo publicæ tranquillitatis opus omni animi contentione, studio, atque operâ promoveremus: parati insuper rem hanc non minùs arduam, quàm salutarem, majori conatu etiam in posterum urgere, præsertim verò beneficio temporis, quod nunc labitur, longè opportunius negotiorum, quàm armorum tractationi. Verùm quia non hoc humanæ vires, aut terrena consilia moliri possunt, sed illius donum dumtaxat esse debet, *super quem est disciplina pacis nostræ, qui aufert spiritum Principum, atque increpat mari, & obmutescit*; idcircò ut misericordiam ab eo consequamur, & gratiam inveniamus in auxilio opportuno, laudabilia Prædecessorum nostrorum vestigia sectantes ad vestras, & universæ Ecclesiæ preces confugere, Fideliumque pietatem prolatis ad id liberali manu cœlestium munerum thesauris excitare decrevimus. Hanc ob rem animum induximus, ut plenariam omnium peccatorum Indulgentiam in forma Jubilei concederemus omnibus Christifidelibus in Alma Urbe nostra quidem degentibus, qui solemni Processioni, quam feriâ quinta currentis hebdomadæ à Cappella publica Palatii Nostri Apostolici in Vaticano ad Basilicam Principis Apostolorum, benedicente

Do-

Domino, agemus, devotè interfuerint, vel S. Joannis in Laterano, ejuſdem Principis Apoſtolorum, ac S. Mariæ Majoris Eccleſias, vel earum aliquam intrà ſpatium ejuſdem, vel proximè ſubſequentis hebdomadæ viſitaverint; ibique oraverint, ac quarta, & ſexta Feriis, ac Sabbato alterius ex præfatis hebdomadis jejunaverint, & peccata ſua confeſſi, ſacram Communionem ſumpſerint, pauperibuſque eleemoſynam, prout ſua cuilibet pietas ſuaſerit, erogaverint. Ceteris verò extra Urbem prædictam ubicumque degentibus, qui Eccleſias ab Ordinariis locorum deſignandas ſpatio ſimiliter duarum hebdomadarum viſitaverint, & alia omnia præmiſſa adimpleverint. Agite igitur, VENERABILES FRATRES, opportuno hoc, atque acceptabili Dominici Adventus tempore Deum, qui eſt multæ miſericordiæ omnibus invocantibus ſe, ſine intermiſſione obſecrate, ut *auferens bella uſque ad finem terræ, arcum conterat, & confringat arma, & ſcuta comburat igni*; in oratione, in lacrymis, in jejuniis, atque eleemoſynis ſcindite corda veſtra, atque eſtote cœleſtis iræ, & divinæ ultionis placamina. In omnibus, ut Apoſtolus admonet, & Vos, miſerante Domino, facere conſueviſtis, præbete Vos ipſos exemplum bonorum operum; ſublimemque, ac præclarum locum, quem in Catholicâ Eccleſiâ obtinetis, eximiarum virtutum ſplendore illuſtrare pergite. Enixè Vobis potiſſimùm commendamus, ut vigilem Domeſticorum veſtrorum curam habeatis, quorum aliquandò vitiis ipſa Dominorum virtus obnubilatur. Illos proinde ita regite, atque inſtruite, ut in omnibus ſuis actibus nil, niſi grave, moderatum, ac Religione plenum præſeferant; ab iis porrò, quos ex illis in ſortem Domini vocatos eſſe contigerit, exactè adeò, ac fideliter Sanctionem illam, quam pro veteri Clericalis habitus diſciplinâ inſtauranda, ac abuſibus, qui hac in re deplorandum in modum irrepſerunt, tollendis propediem evulgari curabimus, obſervari ſtudete; *ut*

F *per*

per decentiam habitus extrinseci; (Concilii Tridentini verbis loquimur) *morum honestatem intrinsecam ostendant*, *aliisque exemplo esse possint*, *sicut decet Ministros Mysteriorum Dei*. Splendor vester facit, VENERABILES FRATRES, ut peccare sine summo Reipublicæ detrimento, ac periculo non possitis. Ab iis quippe, quibus plus datum est, plus etiam requiretur. *Vos estis lux mundi*, *ac Civitas supra montem posita*; In quos ex universa Ecclesia Populi, tanquam in Speculum, oculos suos conjiciunt; Necesse ergo est, ut ex Vobis habeant, quod imitentur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habíto die 21. Februarii 1707.

A R G U M E N T U M.

Petri Portugalliæ, & Algarbiorum Regis obitum, extremâ devoti ejus in ſe, & Apoſtolicam Sedem ſtudii declaratione honorificè commemoratâ, D. D. Cardinalibus nunciat; tum paterna monita, quibus novum Regem defuncti Natum ad æmulanda Majorum ſuorum de Catholica Fide optimè meritorum exempla incitaverat, exponit.

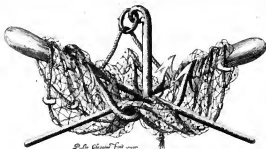
VENERABILES FRATRES.

Tſi Vobis, vel ipſo rumore publico nun- XVIII.
ciante, jampridem innotuiſſe non dubitemus cla. me. Petri, dum viveret, Portugalliæ, & Algarbiorum Regis obitum: illum tamen, quem nuperrimè per ſuas ad Nos datas literas uberibus erga hanc Sanctam Sedem obſequii, atque obedientiæ declarationibus refertas Chariſſimus in Chriſto Filius noſter Joannes Rex ejus Natus, Regnique ſucceſſor Nobis ſignificavit, ex hoc loco, ut moris eſt, nullâ interpoſitâ morâ, Vobis denunciamus, ut pro eâ, qua ſublimes Principes, qui in Catholicæ Eccleſiæ communio-

ne piè obierunt, prosequi apud Deum soletis, pietate, suffragiis vestris defuncti Regis animæ æterna gaudia comparare non omittatis. Id ipsum & Nos privatim hactenùs agere non prætermisimus, ac publicis in Pontificio nostro Sacello celebrandis Exequiis, juxta Prædecessorum nostrorum morem, statâ die Vobis indicendâ, solemniter peragemus; eâ profectò Nos ad id impellente paternâ charitate, qua eumdem Regem semper prosecuti fuimus, quamque Ille proximè moriturus magis promeruit, addictum suum, ac Nobis, & Apostolicæ Sedi obsequentem animum suspiria inter, & lacrymas explicando, dum ei à Dilecto Filio Nostro Michaele Angelo Cardinale de Comitibus Nuncio illic nostro extrema Pontificiæ largitatis officia amplissimis cœlestium munerum prolatis thesauris exhiberentur. Interim quemadmodum novum, ac juvenem Regem datis ad eum literis paternè hortati fuimus, ut in Regiæ Dignitatis fastigio collocatus Majorum suorum inclytæ memoriæ Regum, ac de Orthodoxa Fide optimè meritorum exempla æmulari contendat, relaturus benedictiones à Deo, qui colentes se, & creditæ B. Petro, ejusque Successoribus potestati obsequentes sinè uberi mercede esse non patitur: ita misericordiarum Patrem, in cujus manibus sunt corda Regum, enixè exoramus, ut gressus servi sui Regis in viam mandatorum suorum dirigat, ejusque animum jugiter inflammet ad ea peragenda, quæ Christianæ Reipublicæ tot calamitatibus afflictæ, ac Catholicæ Ecclesiæ tam diuturnis Filiorum suorum dissidiis agitatæ læta esse possint, & salutaria.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 8. Junii 1707.

ARGUMENTUM.

Gestis aliquot ante dies in causa electionis Episcopi Monasteriensis breviter commemoratis, exponit Episcopum Paderbornensem, & Canonicos Monasteriensis Ecclesiæ, qui eum elegerant, humili retractatione emendasse quidquid contra Pontificium mandatum de proroganda Episcopi Monasteriensis electione quovis modo peccaverant, & recitatis literis tum ab Episcopo Paderbornensi, tum etiam à prædictis Canonicis ea de re ad Sanctitatem Suam datis, ad propositionem ejusdem Monasteriensis Ecclesiæ de more procedit.

VENERABILES FRATRES.

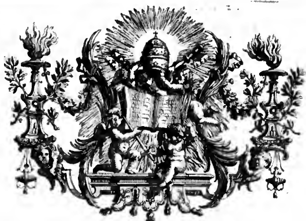

Iebus elapsis, ut probè nostis, cum in Congregatione rerum Consistorialium coram Nobis habita maturè, ac diligenter discussa fuisset celebris causa electionis Episcopi Monasteriensis, complurium ex Fraternitatibus Vestris, nec non complurium itidem ex Romanæ Curiæ Prælatis, qui eidem Congregationi interfuerunt, auditis Votis, electiones quidem à dilectis Filiis Capitulo, & Canonicis Ecclesiæ Monasteriensis inter se discordibus XIX.

fa-

factas, utpotè nullas, & invalidas, minimè confirmandas esse censuimus; hujusmodi verò electionibus reprobatis, ac penitùs abrogatis, decrevimus insimul vacanti Ecclesiæ prædictæ ex integro providere de persona Venerabilis Fratris Francisci Arnoldi Episcopi Paderbornensis, juxta modum à Nobis præscribendum. Modus porrò, quem præscribere intendebamus, is fuit, ut tam idem Episcopus, quàm Canonici illi, qui eum nulliter elegerant, quicquid contra nostrum Pontificium mandatum de proroganda Episcopi Monasteriensis electione quovis modo peccaverant, humili priùs retractatione emendarent, atque ita Episcopus ipse non aliàs demùm, quàm omni prorsùs erga nos, & hanc Sanctam Sedem inobedientiæ suspicione detersa, ad Monasteriensem Ecclesiam à Nobis transferretur. Impleverunt jam omnes, quod debebant, suasque ad Nos Literas dederunt tam uberibus in nos, & eamdem Sedem syncerae fidei, ac devotionis significationibus refertas, ut nihil jam pro explicanda præficiendi Episcopi vera obedientia, quæ Nobis debetur, nihil pro asserenda Apostolica auctoritate, cujus vindices sumus, Nobis optandum superfit. Leget illas mox Collegii Vestri Secretarius, iisque perlectis ad ipsius Ecclesiæ propositionem juxta consuetum morem procedemus.

Ingressus hìc fuit Consistorium D. Secretarius Sacri Collegii, & alta voce legit literas à Reverendissimo Episcopo Paderbornensi, atque etiam à Canonicis Monasteriensis Ecclesiæ ad Sanctitatem Suam conscriptas; Quarum lectione absoluta Sua Sanctitas providit ex integro Ecclesiæ Monasteriensi de persona ejusdem Episcopi Paderbornensis servatis aliàs de more servandis.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 1. Augusti 1707.

ARGUMENTUM.

Quæ Ecclesiasticæ libertati, & Authoritati in Regno Neapolis, in Ducatu Sabaudiæ, & Principatu Pedemontii, ac nuperrimè in Ducatu Parmæ, & Placentiæ à laica potestate illata fuerant, gravissimis detrimentis summatim commemoratis, palàm facit sibi decretum, fixumque esse, quando in irritum ceciderant interpositæ pluries paternæ admonitiones severiora remedia inflictis Ecclesiæ vulneribus adhibere, ac ea, quæ Pastoralis officii ratio postulabat, viriliter exequi. Quod re ipsa, & illicò præstitit, promulgatis eo ipso tempore, quo Sua Sanctitas hæc in Consistorio disserebat, publicisque, & consuetis locis Urbis affixis tribus literis Apostolicis typis editis (Brevia vocant) quibus ea omnia, quæ in antedictis Dominiis gesta fuerant, Ecclesiasticæ jurisdictioni, ac immunitati præjudicialia damnavit, & nulla, ac irrita declaravit, pluraque alia pro Ecclesiæ libertate, & Pontificiæ Authoritatis tuitione constituit.

VE-

VENERABILES FRATRES.

XX.
X quo Catholicæ Ecclesiæ gubernacula non minùs inviti, quàm immerentes, Deo sic disponente, tractanda, suscepimus, venisse nos in altitudinem maris benè novimus, innumerasque, & sanè gravissimas è sublimi hac Apostolica specula Pontificatui nostro ingruentes tempestates benè prospeximus: nullam tamen difficultatis, & periculi pleniorem prævidimus, quàm quæ subeunda nobis erat adversùs sæculi potestates, nova in dies, & minimè toleranda Authoritati, libertatique Ecclesiasticæ præjudicia inferre molientes. Non propterea concidimus animo, in eo confisi, qui sperantes in se confundi non patitur; Dei enim promissio est, quæ præterire non potest: *Quoniam in me speravit, liberabo eum*. Arguimus, obsecravimus, increpavimus, instantes *opportunè, importunè*, juxta Apostoli monitum, *in omni patientia, & doctrina*; pluries idcircò, suadente justitia, asperiora quæque aggredi parati fuimus: pluries, monente charitate, mitiora amplexi consilia, Pastoralis officii cursum inhibuimus; pluries manum extendimus ad virgam: pluries subtraximus; nihil sanè curantes, quomodò interim homines modum hunc agendi nostrum interpretarentur, qui sciremus Deo æquè *per infamiam, ac bonam famam* serviendum esse. Nota res est, de qua loquimur: satis enim comperta sunt, & pervulgata, quæ ante aliquot annos adversùs Ecclesiæ jura in Regno Neapolis, in Ducatu Sabaudiæ, & Principatu Pedemontii, ac nuperrimè in Ducatu Parmæ, & Placentiæ contigerunt; illa proinde Vobis, qui omnia nostis, & quorum consilio semper his in rebus usi fuimus, singillatim referre prætermittimus. Nos certè viæ, quam hucusque inivimus, minimè pœnitet, tum quia aliqua, nec

sanè

ſanè leviora in præfato Regno Neapolis, ut Vobis notùm eſt, condignâ, ac debitâ emendatione reparari obtinuimus, tum quia omnibus jam Pontificiæ lenitatis impletis officiis pro iis, quæ non pauca ſuperſunt, ad ſeveriora remedia, tametſi non ſinè maximo cordis noſtri dolore, fidentiùs tamen, & alacriùs devenire jam poſſumus. Cùm enim auctis in dies ſcandalis, & inauditis Eccleſiaſticæ authoritatis violationibus multiplicatis, eò nunc jam adducta res ſit, ùt nulla amplius ſacris Altarium Miniſtris, nulla Epiſcopali dignitati, nulla Eccleſiis, nulla Nobis, nulla Deo reverentia ſuperſit, adeòque omni prorſus ſpe dejecti ſimus paternam longanimitatem noſtram quidquam in poſterum profuturam, dura quidem, ſed tamen inevitabilis implendi muneris noſtri neceſſitas exigit, ut inflicta Eccleſiæ vulnera non lentâ jam, nec levi manu tractemus. Decretum proindè nobis, fixumque eſt ſinè majori cunctatione ea hodie viriliter exequi, & palàm promulgare, quæ Paſtoralis officii ratio poſtulat, quæque diuturnis tam noſtris, quàm alienis precibus humiliter imploratum, cœleſtis gratiæ lumen Nobis oſtendit. Nec ſanè abſque peculiari Divinæ Providentiæ conſilio contigiſſe arbitramur, ut hac ipſa die, qua eum honorem, qui profanis olim Gentilium celebritatibus tribuebatur, ſacris illis B. Petri Vinculis piè deferimus, quibus Apoſtolorum Princeps, orante ſinè intermiſſione Eccleſia ad Deum pro eo, mirabiliter ſolutus fuit, Nos ſimiliter, poſt divinam opem enixè invocatam, vincula illa, quæ ſæcularis poteſtas injicere tentavit Eccleſiæ, quæ non ancilla, ſed libera eſt, Apoſtolicæ ſeveritatis gladio diſrumpamus. Nullus profectò labor, nullum periculum deterrere Nos poterit ab ea, quam tam juſtè ſuſcepimus, Apoſtolicæ Sedis, & Eccleſiæ jurium defenſione: magno, fortique gradu pergemus ire, quò cœpimus, animo recolentes præclara illa Apoſtoli verba: *Si quid patimini propter juſtitiam, beati.*

Deum interim Omnipotentem, cujus tremendo judicio potentissimi quique Gentium Principes pavidi, ac nudo latere palpitantes subesse debent, nostræ, seu potius suæ causæ vindicem, & assertorem invocamus, levantes cor, & oculos nostros in montem excelsum, & sanctum, unde omne nobis auxilium affuturum speramus, fidenterque cum Propheta clamantes: *Dominus illuminatio mea, & salus mea, quem timebo?* Reliquum est, VENERABILES FRATRES, ut Vos quoque, qui in partem sollicitudinis nostræ vocati estis, quæ consilio vestro egimus, jugibus vestris apud Deum votis, & assiduis precationibus juvetis, divinam bonitatem in contritione cordis obsecrantes, ut suâ cœlesti ope curis, & conatibus nostris clementer adesse non dedignetur.

Post hæc declaravit S. R. E. Presbyterum Cardinalem Josephum Vallemanum Archiepiscopum Atheniensem Palatii Apostolici Præfectum, *quem in Consistorio secreto habito die* 17. *Maji* 1706. *unà cum aliis novendecim Cardinalibus creaverat, & in pectore reservaverat. Præterea alium similiter Presbyterum Cardinalem creavit, ac renunciavit; videlicet* R. P. D. Carolum Thomam Maillard de Tournon Patriarcham Antiochenum *in Sinarum, & aliis Indiarum Orientalium Regnis cum potestate Legati de latere Generalem Visitatorem Apostolicum.*

VENERABILES FRATRES:

XXI. AD gloriam Omnipotentis Dei, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, palàm hodie evulgare, ac declarare intendimus unum Presbyterum Cardinalem, quem dudum, nempe in Consistorio secreto habito die 17. Mensis Maji anni proximè præteriti, unà cum aliis novendecim Cardinalibus creavimus, & in pectore reservavimus, videlicet: Venerabilem Fratrem Josephum Vallemanum Archiepiscopum Atheniensem,
Pa-

Palatii noſtri Apoſtolici Præfectum; cujus virtutes non recenſemus, quia Vobis ſatis compertæ ſunt, ac notæ. Prætereà cùm non minùs iis, qui longè, quàm illis, qui prope ſunt, debitores ſimus, ac Operarios in vineâ Domini, non modò ſub oculis noſtris, ſed etiam in longinquioribus Orbis terrarum partibus ſtrenuè, fideliter, ac fructuosè laborantes præclarioribus Apoſtolicæ liberalitatis præmiis decorari maximè deceat: ut Chriſtianæ Religionis, ac Catholicæ fidei in remotiſſimis ab hac Sancta Sede Regionibus ſolidiori ſtabilimento, & latiori propagationi omni, qua poſſumus, ratione opportunè conſulamus, creare ſimiliter intendimus alium Presbyterum Cardinalem, videlicet. Venerabilem etiam Fratrem Carolum Thomam Maillard de Tournon Patriarcham Antiochenum, quem ferè ex ſexennio, ut Vobis notum eſt, de Fraternitatum Veſtrarum conſilio pariter, & aſſenſu, Noſtrum, & Apoſtolicæ Sedis Generalem Viſitatorem in Sinarum, & aliis Indiarum Orientalium Regnis cum poteſtate itidem noſtri, & ejuſdem Sedis de Latere Legati, deputavimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus, ac reſpectivè creamus S. R. E. Presbyteros Cardinales Joſephum Vallemanum Archiepiſcopum Athenienſem, ac Carolum Thomam Maillard de Tournon Patriarcham Antiochenum cum derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

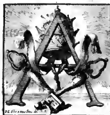
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 15. Aprilis 1709.

ARGUMENTUM.

Creat S. R. E. Cardinales Ulyssem Josephum Gozzadinum Archiepiscopum Theodosiæ, Pontificiorum Brevium ad Principes à Secretis, ac etiam alium, quem in pectore reservat.

VENERABILES FRATRES.

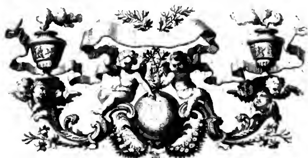
XXII.
D majorem Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, Fraternitatum Vestrarum, numero adscribere intendimus Venerabilem Fratrem Ulyssem Josephum Gozzadinum Archiepiscopum Theodosiæ, Brevium nostrorum, quæ ad Principes scribuntur, Secretarium, cujus virtutes longâ jam familiari experientiâ Nobis probatæ, Vobis pariter satis perspectæ sunt; ac etiam alium, quem tamen rationabilibus ex causis in pectore volumus reservare.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, SS. Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra, creamus S.R.E. Cardinales Ulyssem Josephum Gozzadinum Archiepiscopum Theodosiæ, ac alium, quem in pectore reservamus, quovis loco, & tempore arbitrio nostro declarandum, cum clausulis necessariis, & opportunis.

In nomine Patris †, & Filii †, & Spiritus † Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 19. Junii 1709.

ARGUMENTUM.

Cardinalitiæ Dignitatis abdicationem à Domino Cardinali Franciſco Maria Mediceo ſpontè factam admittit.

VENERABILES FRATRES.

Ignificavit Nobis Dilectus Filius Noſter Franciſcus Maria S. Mariæ in Domnica Diaconus S. R. E. Cardinalis Medices nuncupatus, quod tametſi ipſe ſuâ ſorte, quæ ſors Domini eſt, valdè contentus, animum ſemper habuerit Cardinalitiam dignitatem, quam dudum à fel. rec. Innocentio PP. XI. Prædeceſſore noſtro accepit, uſque ad extremum ſuæ vitæ ſpiritum retinendi, nihilominus præſens, ac ſatis notus ejus Familiæ ſtatus talis eſt, ut etiam invitus, ac dolens non modò illius propagandæ ratione, quàm Italiæ tranquillitatis cuſtodiendæ ſtudio adductus, priſtinam ſuam ſententiam mutare, atque ad laicalia vota tranſire compellatur. Hinc Nos ſupplex exorat, ut Dignitatis hujuſmodi ceſſionem benignè admittere non recuſe- XXIII.

mus,

mus, præsertim cùm ipse non minùs Nobis, quàm Prædecessoribus nostris annuentibus in nullo ex sacris, imò neque ex minoribus Ordinibus constitutus reperiatur, nec populorum suæ Gentis dominio subjectorum voces, ac desideria patiantur eum diutiùs in priori sua vocatione perseverare. Fusiùs hæc exponet ejusdem Cardinalis Procurator, quem ipse hac de causa specialiter constituit, ac deputavit; Illum proindè introducendum, ac audiendum esse censemus.

Introductus subinde fuit in Aulam Consistorii R. P. D. Vincentius Amadorius de Manieris Signaturæ Justitiæ Votans, & D. Cardinalis resignantis Procurator; post quem introducti pariter fuere D. Philippus Sacripantes Advocatus Consistorialis, Reverendissimi P.P. D.D. Ludovicus Picus Patriarcha Constantinopolitanus, Palatii Apostolici Præfectus, & Joseph Cajetanus Patriarcha Alexandrinus: R.R. P.P. D.D. Antonius Bancherius, & Maphæus Farsettus Protonotarii Apostolici de numero Participantium: R.R. P.P. D.D. Annibal Albanus ex Germano Fratre Sanctitatis Suæ Nepos Cameræ Apostolicæ Præses, & Fabius Oliverius Brevium Secretorum à Secretis, tamquam utriusque Signaturæ Referendarii: Reverendissimus D. Antonius Franciscus Sanvitalis Electus Urbinas, Pontificii Cubiculi Præfectus cum duobus intimis Cubiculariis, scilicet D.D. Bartholomæo Masseo, & Antonio Maria Rasponio Cappa indutis: Reverendissimus P. D. Petrus Marcellinus Corradinus Archiepiscopus Athenarum Sanctitatis Suæ Auditor, D. Jo: Christophorus Battellus Cappâ rubeâ indutus in locum D. Cardinalis Gozzadini Brevium ad Principes Secretarius deputatus, D. Jacobus de la Croix Clericus Nationalis Gallus in locum D. Guidi Passionei Sacri Collegii Secretarii substitutus, & D.D. Cæremoniarum Magistri.

Quibus omnibus assistentibus D. Sacripantes Advocatus Consistorialis è Regione Pontificiæ Sedis constitutus flexis genibus Sanctitatem Suam ita allocutus est.

BEA-

BEATISSIME PATER:

R. P. D. Vincentius Manierius de Amadoris Signaturæ Justitiæ Votans, & Francisci Mariæ Cardinalis Medicei specialis Procurator legitimo suffultus mandato ad solemniter dimittendam Cardinalatus Dignitatem habet ad Sanctitatem Vestram, & Sacrum Collegium literas, quas humiliter supplicat recipi, iisque lectis audiri, quæ habet in mandatis.

Illicò idem D. Advocatus Consistorialis tradidit Domino Casina Magistro Cæremoniarum antiquiori tum literas à Domino Cardinali Resignante ad Sanctitatem Suam ea de re datas, tum etiam alias literas ab Eminentia Sua Sacro Collegio conscriptas. Priores jussu Sanctitatis Suæ mox traditæ sunt D. Battello, qui stans inter Scamnum DD. Cardinalium, & Sedem Pontificiam conversus ad DD. Cardinales eas elata voce legit, erantque tenoris, qui sequitur, videlicet:

AD SANCTITATEM VESTRAM

BEATISSIME PATER.

ROmanæ Purpuræ Dignitatem, qua à sa. me. Innocentio XI. anno 1687. ornatum me gloriabar (Sanctissime Generis humani moderator CLEMENS XI. Pont. Max.) Tibi nunc reddere, & ad pedes Sanctitatis Tuæ in genua provolutus cum summa venerandi dimissione cogor deponere. Debui siquidem, accedente etiam judicio Sanctitatis Tuæ gravissimo, & maximo (quod numquam cogitaveram futurum) omni rerum mearum, ac anteactæ vitæ meæ instituti ratione posthabitâ, non tam privato meo, quàm publico Domus nostræ, & forsan Italiæ commodo consulere, difficillimis istis Christianæ Reipublicæ temporibus, & quantum in me est, quieti, ac tranquillitati servire, si Deo visum fuerit Domum hanc (nulla extante virili pro-

le)

le) aliquo per me munimento, mihi liberos largiendo, fulcire, ut consistat. Petit hoc à me Patriæ charitas, exigunt vota Populorum, Etruriæ bonum: consilia prudentum persuadent, ut acquiescam, & obtemperem. Quamobrem me ab Urbe dissito, & non unâ causâ legitimè impedito Vincentius Amadorius de Manieris Signaturæ Justitiæ Votans, tanquam Procurator ad hoc specialiter à me deputatus, preces, qua par est submissione porriget Sanctitati Tuæ, ut mihi fas sit Dignitatem istam ritè dimittere: quod consilium valde placitum, & ex alto rerum humanarum apice spero Apostolicæ Benedictionis gratiâ probatum iri, dum hac fiduciâ fretus, Sanctitatem Tuam propensum erga me animum, ac paternam voluntatem benignè servaturam confido. Vicariam in terris Numinis potestatem gerenti Sanctitati Tuæ pronus ad pedes procumbens, quæ est tuæ clementissimæ Majestatis humanitas, eam rogo, & obtestor, ut si expectationem, ac officii numeros non impleverim: sique Majorum meorum dotes non æquaverim, magnanimè ignoscas. Intereà, ut Sanctitas tua gravissima rerum momenta feliciter tractet, terras moderetur, ac tueatur D. O. M. supplex exoro, & libato ad Sanctissimos pedes osculo, iterum Apostolicâ Benedictione muniri venerabundus expostulo.

Florentiæ 8. Junii 1709.

Sanctitatis Vestræ.

Humill. Devot., & Obs. Servus:
Franciscus Maria Cardinalis Medices.

Aliæ verò literæ ad Sac. Collegium datæ jussu pariter Sanctitatis Suæ traditæ fuerunt D. Clerico Nationali, qui eas mox ibidem alta voce legit, & erant tenoris sequentis.

Emi-

Emi, & Rmi Domini mei Obſervandiſſimi.

PRo rerum humanarum varietate mutanda ſępius eſſe conſilia, diverſumque vitæ curſum inſtituendum, in me experior, Eminentiſſimi Domini mei, cùm aliquot ab hinc annis, ut Domus noſtræ commodo ſervirem, in qua (ut neminem Veſtrùm latet) nulla virilis proles exiſtit, me debere intellexi poſteritati, & ſanguinis propagationi conſulere, & idcircò de dimittendâ Purpurâ ſeriò cogitare. Quare divinæ voluntati mihi obſequendum cognoſcens, quamvis valdè me pigeat, inſignis Collegii Veſtri decus exuere, quo juvenis me ornatum jucundè ſuſpexi, ſtatui tandem ſequi conſilia prudentum, ut mutationem iſtam ſubirem. Et ſanè niſi ſuperiora iſta, niſi horum vota populorum, niſi publica quies, temporum conditio, & fortaſſe bonum Italiæ, me impuliſſent, profectò difficile animum inducere potuiſſem, ut conſilium iſtud amplecterer, & ab ampliſſimo, fraternoque conſortio veſtro ſejungerer. De iſto quippe ſacro Ordine, quàm ſemper magnificè ſenſerim, atque præclarè, innumera mihi ſum conſcius argumenta protuliſſe, quibus animi mei conſtans in Vos obſequium, Patres ampliſſimi, metiremini. Delegi igitur, ac deputavi Procuratorem meum Vincentium Amadorium de Manieris, Signaturæ Juſtitiæ Votantem, qui meis verbis Sanctitati Pontificis Maximi (quem humano generi Vicariâ Majeſtate præeſſe Deus voluit) demiſsè ſupplicaret, ut ipſo annuente, liceat mihi Cardinalatus Dignitatem dimittere. Quod dum E.E. V.V. vehementer animo commotus hiſce ſignifico, rogo Veſtrum ſingulos, ut qua auctoritate, & gratia plurimum valetis, me ſolitâ benevolentiâ proſequi pergatis, qui Vos prudentiâ, rerum gerendarum uſu, & ſublimi virtute præditos admiratus, tamquam coram Vos alloquerer, ut unicuique Veſtrum venerationis meæ officia deferrem, Vobis perpetuò me devinctum fateor, omneque ſtu-

dium, ac diligentiam pollicitus, fauſta cuncta, feliciaque precor, manuſque veſtras pronus oſculor.

Florentiæ 8. Junii 1709.

E. E. V. V.

Humill. Devot. Servus Verus
F. Maria Cardinalis Medices.

Peractâ ejuſmodi literarum recitatione præfatus Clericus Nationalis legit etiam alta voce mandatum Procuræ D. Cardinalis reſignantis ſibi traditum à memorato Cæremoniarum Magiſtro, cujus tenor omittitur.

Perlecto ejuſmodi mandato D. Advocatus Conſiſtorialis ſuam Orationem, & ſupplicationem proſecutus eſt his verbis:

Ampliſſimam Cardinalitiam Dignitatem, quam ſingulari benignitate ſa me. Innocentii XI. Sanctitatis Veſtræ Prædeceſſoris à quatuor cum dimidio luſtris obtinuiſſe, & retinuiſſe gloriatur Franciſcus Maria Medices, ad extremum uſque ſuæ vitæ ſpiritum continuare ſperabat; unde inexplicabile dictu eſt quàm gravem animi ægritudinem ſenſerit, quando notiſſimis ſuæ Familiæ caſibus ad innovationem adeò ſibi grati, & illuſtris ſtatus Eccleſiaſtici in connubialem thalamum adactum ſe ſenſit. Prudens tamen, imò neceſſarium putavit conſilium omne ſuæ voluntatis arbitrium inſcrutabilis Divinæ diſpoſitionis nutibus ſubjicere, & publicis votis tam totius Familiæ, quàm ſubditorum privata ſua commoda, & deſideria ſacrificare, & poſtponere; certâ ſpe fretus quòd etiam à Sanctitatis Veſtræ judicio benignam promereri poſſit approbationem idem conſilium, per quod non ſolum populorum ejus Familiæ dominio ſubjectorum quies, ſed finitimæ ditionis Eccleſiæ, ac totius Italiæ tranquillitas mediante prole à Divina benignitate imploranda promoveatur, & celſiſſima Familia propagetur terrâ, marique præpotens, quæ nullum majus decus, & ornamentum extollit, quàm reverentiam, & obſequium huic Sanctæ Sedi illibatè ſervatum. Qua

de

de re Pedibus Sanctitatis Vestræ provolutus idem Procurator dicti Cardinalis Medicei nullo Sacrorum Ordinum, sed solùm Clericali tonsura S. Sedis Apostolicæ benigna dispensatione initiati eâ, quâ decet, reverentiâ, præfatam Cardinalatus Dignitatem cum omnibus, & singulis præeminentiis, insignibus, prærogativis, & titulis in manibus Sanctitatis Vestræ spontè, & liberè dimittit, resignat, & cedit, humiliter supplicans, ut hanc dimissionem, resignationem, & cessionem benignè dignetur admittere, ipsique Juramenta quæcumque, & vincula occasione dicti Cardinalatus contracta remittere, & relaxare, & de omnibus commissis, omissis, & neglectis absolvere, paternamque benedictionem impertiri.

Finita dicti Advocati Consistorialis Oratione Dominus Casina Cæremoniarum Magister antiquior rogavit DD. Protonotarios præsentes, ut de Instantia admissionis, & resignationis hujusmodi publicum conficerent Instrumentum, ita locutus.

Protonotarii Apostolici hîc præsentes erunt rogati de hujusmodi instantia, facta à Procuratore Francisci Mariæ Cardinalis Medices, vigore specialis Mandati per Clericum Nationalem Sacri Cellegii nunc perlecti super admissione cessionis, & resignationis Dignitatis Cardinalatus, nec non omnium, & quorumcumque jurium ad ipsum ratione ejusdem Dignitatis spectantium, & pertinentium, ut quandocumque opus fuerit, de his unum, vel plura publicum, seu publica Instrumentum, sive Instrumenta conficere possint, & valeant.

Tunc R.P. D. Bancherius Protonotarius Apostolicus antiquior non tam ad R.R. P.P. D.D. Referendarios, quàm ad ceteros ibi præsentes conversus eos Actorum hujusmodi testes adhibuit his verbis: Vobis testibus:

Peracta, receptaque in hunc modum instantia, Consistorio exie-

runt omnes, ut ſupra, introducti, ita ut Sanctiſſimus cum DD. Cardinalibus ſolus remanſerit, qui ſubinde ipſos DD. Cardinales his verbis allocutus eſt.

Attenta inſtantia Nobis nuper facta non minùs pro ea, qua inclytam Domum Mediceam tot nominibus claram, ac ſingulari in primis erga hanc Sanctam Sedem devotione præfulgentem paterna complectimur charitate, quàm publicæ quieti opportunè proſpiciendi ratione potiſſimùm ſuadente, admittere intendimus dimiſſionem petitam.

Quid Vobis videtur?

Poſt hæc ſinguli DD. Cardinales, ſervata Ordinis, ac loci prærogativâ, ſuffragium de more tulerunt, cumque Cardinalatus reſignationem à d. D. Cardinali Mediceo ritè factam admittendam eſſe unanimes cenſuiſſent, Sanctiſſimus ejuſmodi reſignationem Apoſtolico ſolemni Decreto ſequentibus verbis concepto admiſit, atque probavit:

Auctoritate Omnipotentis Dei, Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ, admittimus ceſſionem, & dimiſſionem Cardinalatus, & Diaconiæ S. Mariæ in Domnica in manibus noſtris factam unà cum omnibus privilegiis, & inſignibus ad Dignitatem Cardinalitiam, & dictam Diaconiam quovis modo ſpectantibus, itaut ipſe Franciſcus Maria Medices dimittens deinceps nullo modo ſit Cardinalis, nec talis nominari poſſit, neque in ullis actibus ad Cardinales pertinentibus, & præcipuè in electione Summi Pontificis vocem activam, vel paſſivam habere, vel in illis ſe ingerere quoquo modo, uti Cardinalis valeat. Illum proindè abſolvimus à vinculo quorumcumque Juramentorum præſtitorum tam occaſione Cardinalatus, & ejuſdem Diaconiæ, quàm ratione Monaſteriorum, & Beneficiorum Eccleſiaſticorum ab eo obtentorum; Decernentes inſuper hæc omnia Monaſteria, & Beneficia, quæ obtinet, per admiſſionem hujuſmodi eo ipſo vacare, illumque pariter abſolventes à quibuſ-

busvis transgressionibus circa prædictorum Juramentorum observantiam forsan commissis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Pronunciato demum Pontificio Decreto reseratum est Consistorium, è quo surgens Sanctissimus suas secretiores Cameras repetiit. Dum autem Cubiculum Consistoriali Aulæ proximum pertransiret, R.P.D. Manierio Procuratori in genua provoluto dixit: Admisimus Cessionem Cardinalatus: *obtulit tunc ille super pollubrum argenteum Galerum Cardinalitium ab altero ex Cæremoniarum Magistris receptum, & pedem Sanctitatis Suæ super eum Crucis signum producentis reverenter osculatus est.*

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 22. Julii 1709.

ARGUMENTUM.

R. P. D. Annibalem Albanum Sanctitatis Suæ Germani Fratris Filium deputat Nuncium extraordinarium ad Imperatorem, aliosque Reges, & Principes, ut in Pacis tractationibus inter eos propediem ineundis Apostolicæ Sedis dignitatem, & orthodoxæ Fidei rationes pro viribus tueatur.

VENERABILES FRATRES.

XXIV.

Uperioribus diebus ineundæ propediem inter Christianos Principes Pacis audito rumore, optatam tandem quietem, & tranquillitatem diuturno, ac sanè acerbissimo bello fessis gentibus reddendam fore speravimus. Verùm nondum oblito Domino delicta populi sui, ac de nostris potissimùm graviorem vindictam sumere cogitante, ingemiscere cum Propheta compellimur: *Expectavimus Pacem, & non est bonum: tempus medelæ, & ecce formido: tempus curationis, & ecce turbatio*; Si enim, ut cum ejusdem Prophetæ verbis loqui prosequamur, *si enim egressus fuero ad agros, ecce occisi gladio: & si introiero in Civitatem,*

ecce

ecce attenuati fame. Quod tamen magis deplorandum eſt, atque dolendum, malorum hæc non ſunt ſumma noſtrorum; timendum quippe magis eſt, nec immeritò timendum, nè filiis tenebrarum, qui prudentiores filiis lucis in generatione ſua ſunt, adnitentibus, deterior bello pax ita forſan ex inopinato coaleſcat, ut exclamare cogamur: *Ecce in pace amaritudo mea amariſſima*. Nos ſanè in tanto rerum diſcrimine conſtituti, cor primùm, & oculos noſtros in montem excelſum, & ſanctum, unde omne nobis auxilium affuturum confidimus, levare non prætermiſimus, enixè Dominum deprecantes, ut qui facit pacem in ſublimibus, & Reges in thronis collocat, arctam non modò, & indiſſolubilem animorum concordiam, ſed & parem Catholicæ Fidei, conjunctis viribus, & conſiliis, tuendæ, & propagandæ zelum Orthodoxis Principibus largiatur. Hæc porrò Nos ipſi iiſdem Principibus majori, qua poſſumus, animi contentione ſuaſuri, allegare decrevimus ad Chariſſimos in Chriſto Filios noſtros Joſephum Romanorum Regem in Imperatorem Electum, aliosque Reges, nec non ad ceteros Principes, quibus fas erit, Dilectum Filium Annibalem Albanum, noſtrum ſecundùm carnem ex Fratre germano Nepotem, ac Cameræ Apoſtolicæ Præſidem, qui graviſſimum hoc negotium non tam apud illos, quàm aliàs ubicumque opus fuerit, urgere valeat. Ibit igitur ipſe, ibit quamprimùm, non in curribus, neque in equis, ſed in nomine Domini. Ibit Reipublicæ, Eccleſiæ, Religionis, adeôque noſtram, atque hujus Sanctæ Sedis cauſam acturus. Ibit quocumque injunctum ſibi ejuſmodi munus eum vocabit: ad ipſum etiam locum, in quo tractationes pacis habendæ erunt, profecturus, ſi, & quomodo hoc ipſum, & Apoſtolicæ Sedis dignitas pati, & orthodoxæ Fidei rationes, in quibus vera dignitas ſita eſt, poſtulare videbuntur. Ibit demum benè edoctus Pontificium Regnum, ad inſtar Regni Chriſti, non aliud, quàm Crucis Regnum eſſe; mini-

minimè proinde petens in eo ſedere ad dexteram, vel ad ſiniſtram: calicem tamen laborum, quem Nos ei propinamus, alacriter bibiturus. Hæc Vos hodie ſcire voluimus, VENERABILES FRATRES, ut pro parte ſolicitudinis, ad quam vocati eſtis, curas, & conatus noſtros rei non minùs arduæ, quàm ſalutari intentos tum operâ, & conſilio, tum jugibus ad Deum votis, & precationibus juvetis; ſicuti perſpecta pietas, & religio veſtra, ac perpetuum Catholicæ Eccleſiæ, & Cauſæ publicæ ſtudium abundè Nobis pollicentur.

Poſt hæc declaravit S. R. E. Presbyterum Cardinalem Antonium Franciſcum Sanvitalem Archiepiſcopum Urbinatem, Pontificii Cubiculi Præfectum, quem in Conſiſtorio ſecreto habito die 15. *Aprilis proximè præteriti unà cum Eminentiſſimo Gozzadino Cardinalem creaverat, & in pectore reſervaverat.*

VENERABILES FRATRES.

XXV. ADmonet Nos Natalis noſter hic dies præcipuæ illius, quam Patriæ debemus, charitatis; neque enim ortus noſtri tempus reminiſci poſſumus, niſi etiam loci, in quo orti fuimus, recordemur. Ut itaque hac die & Urbi, in qua nati, & Eccleſiæ, in qua renati fuimus, gratos Nos exhibeamus, illuſtri utramque Pontificii amoris teſtimonio decorare, illarumque Præſulem, quem nuper, nempe die 15. Aprilis proximè præteriti, S. R. E. Cardinalem creavimus, & in pectore reſervavimus, palàm hodiè evulgare, ac declarare conſtituimus, videlicet Venerabilem Fratrem Antonium Franciſcum Sanvitalem Archiepiſcopum Urbinatem, Cubiculi noſtri Præfectum, cujus eximiæ, ac Sacro Antiſtite planè dignæ virtutes ſatis vobis innoteſcunt.

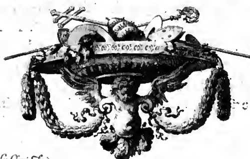
Quid Vobis videtur?

Au-

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ declaramus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Antonium Franciscum Sanvitalem Archiepiscopum Urbinatem cum derogationibus, & clausulis necessariis, & opportunis.

In nomine Patris †, & Filii †, & Spiritus † Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 9. Septembris 1709.

ARGUMENTUM.

Suos, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatos deputat, ac declarat, Bononiæ Laurentium Caſonum, Romandiolæ Thomam Ruffum, & Ferrariæ Laurentium Corſinum S. R. E. Cardinales.

VENERABILES FRATRES.

XXVI.

Ergente jam in finem triennio, ad quod Legationem Bononienſem demandavimus Dilecto Filio Noſtro Nicolao S. R. E. Cardinali Grimaldo, qui eam pari cum juſtitiæ, ac prudentiæ laude, difficillimo tempore exercuit: ad eamdem nunc Legationem transferre intendimus è Legatione Ferrariæ, tametſi conſueto hujus tempore nondum expleto, Dilectum pariter Filium noſtrum Laurentium ejuſdem S. R. E. Cardinalem Caſonum, qui hujuſmodi Legationem Ferrarienſem ſummâ fide, ac ſanè ſemper inter malorum, aut præſentium ſenſum,

aut

aut metum futurorum forti animo, ut probè noſtis, adminiſtravit.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ transferimus à Legatione Ferrarienſi ad Bononienſem præfatum Cardinalem Caſonum; eumque declaramus, ac deputamus noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum Bononiæ ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Labitur itidem triennium, ad quod Legationem Romandiolę commiſimus Dilecto Filio Noſtro Philippo Antonio S.R.E. Cardinali Gualterio, qui eam inter tot nimiùm notas rerum, ac temporum difficultates, ſedulò, ac fideliter ſuſtinuit. Eidem nunc proindè Legationi præficere intendimus Dilectum pariter Filium Noſtrum Thomam ejuſdem S.R.E. Cardinalem Ruffum, de cujus fide, integritate, probataque in regendis illius Provinciæ populis prudentia plurimùm in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus, & deputamus Noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum Romandiolæ præfatum Cardinalem Ruffum ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Vacante jam etiam Legatione Ferrariæ per translationem nuper inde à Nobis factam, ut audiſtis, Dilecti Filii Noſtri Laurentii S.R.E. Cardinalis Caſoni ad Legationem Bononienſem, præficere intendimus primodictæ Legationi Dilectum pariter Filium Noſtrum Laurentium ejuſdem S.R.E. Cardinalem Corſinum, de cujus fide, prudentia, integritate, rerum uſu, ac in præcipuis

Reipublicæ muneribus gerendis experientiâ plenè in Domino confidimus.

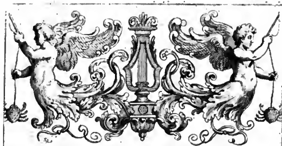
Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ: declaramus, ac deputamus Nostrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Ferrariæ præfatum Cardinalem Corsinum ad triennium, cum facultatibus solitis, & clausulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 14. Octobris 1709.

ARGUMENTUM.

Consilium, quod susceperat, Serenissimum Austriæ Archiducem Carolum honestandi titulo Regis Catholici Hispaniarum ad normam Clementinæ: Si Summus Pontifex &c. *DD. Cardinalibus aperit*.

VENERABILES FRATRES.

Ustum sanè, ac salutare consilium, quod Charissimi in Christo Filii Nostri Josephi Romanorum Regis in Imperatorem electi germanus Frater nuper suscepit, palàm explicandi filiale suum, ac debitum in hanc Sanctam Sedem obsequium; ac aliàs Nobis, & Ecclesiæ ad Canonicarum Sanctionum præscriptum satisfaciendi, mutuas à Nobis paternæ nostræ charitatis significationes expostulat. Idcircò, quemadmodum illum Hispaniarum Regis Catholici titulo nuncupare constituimus, ita ei, quoad ditiones, quas tenet, seu forsan ipsum de cetero tenere contigerit, Jurium illi annexorum usum minimè in posterum denegabimus. Ut tamen hæc omnia ritè, ac rectè, & sinè alterius cu- XXVII.

juf-

jusquam injuria, aut præjudicio à Nobis peragi notum sit, scire Vos volumus, Nos hac in re normam omninò sequi Constitutionis fel. rec. Clementis Papæ V. Prædecessoris nostri in Concilio Viennensi editæ, qua cautum fuit, quòd siquem Summus Pontifex sub titulo cujuslibet Dignitatis ex certa scientia verbo, constitutione, vel literis nominet, honoret, seu quovis alio modo tractet, per hoc in Dignitate illa ipsum approbare non intelligatur, aut quicquam ei tribuere novi juris. Hanc itaque Constitutionem, quam, ut probè nostis, non absimilium contentionum occasione etiam rec. me. Pius II. Joannes XXII., & Sixtus IV. Romani Pontifices pariter Prædecessores nostri approbarunt, & innovarunt, Nos eorumdem Prædecessorum nostrorum exemplis adducti, illisque expressè inhærentes, similiter approbamus, & innovamus; ut ita non minus quæcumque nostra, quàm aliena, ac præsertim amborum de Hispanica successione contendentium, quæ verè nullatenus cognovimus, aut discussimus, Jura, æqualiter salva, & illæsa remaneant: Nos verò nec ad dexteram, neque ad sinistram declinantes, ab eo, quem semper secuti fuimus, Apostolicæ Sedis more minimè recedamus. Hæc habuimus, Venerabiles Fratres, quæ Vobis hodie ex hoc loco significaremus; Ut quæ sit nostra mens ab injuncto Nobis divinitus Pastorali munere, adeòque à recto Justitiæ tramite numquam aliena, apertè dignoscatis: Patremque Misericordiarum enixè simul rogare possitis, ut ea, quæ agimus, Christianæ Reipublicæ, Catholicæ Ecclesiæ, atque huic Sanctæ Sedi benè, ac feliciter faciat evenire.

IN CONSISTORIO SECRETO

Die 19. Februarii 1710.

ARGUMENTUM.

Quæ cùm à Carolo Hispaniarum Rege Catholico, tum ab ejus Administris in Ducatu Mediolanensi, ac in Regno Neapolis gesta fuerant, ut detrimenta utrobique Ecclesiasticæ auctoritati illata sarcirentur; quæque insuper à Sanctitate Sua, ejusque permissu à DD. Cardinalibus Archiepiscopis Mediolanensi, & Neapolitano peracta fuerant, ut uberiùs Ecclesiæ satisfieret, DD. Cardinalibus luculenter exponit.

VENERABILES FRATRES.

Unciavimus Vobis in præterito Consistorio justum, ac salutare consilium, quod Charissimi in Christo Filii Nostri Josephi Romanorum Regis in Imperatorem electi germanus Frater susceperat, palàm explicandi filiale suum, ac debitum in hanc Sanctam Sedem obsequium, ac aliàs Nobis, & Ecclesiæ ad Canonicarum Sanctionum præscriptum satisfaciendi super iis, quæ ejus nomine in gravissimum Ecclesiasticæ non minùs authoritatis, quàm Pontificiæ Dignitatis detrimentum, tam in Ducatu Me- XXVIII.

dio-

diolanensi, quàm in Regno Neapolis jamdudum contigerant; Illum propterea de cætero Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Hispaniarum Regis Catholici titulo, ad limites tamen Constitutionis fel. rec. Clementis PP. V. Prædecessoris nostri in Concilio Viennensi editæ, & non aliàs, nuncupare Nos statuisse Vobis significavimus. Æquum nunc itidem, ac ab ea, qua Vos in Domino complectimur, singulari charitate non alienum ducimus Vobis ex hoc loco edicere susceptum, ut supra, ab eodem Carolo Rege consilium, confecto jam opere, impletum fuisse; editâ siquidem generali, absolutâ, ac publicâ abrogatione, rescissione, & revocatione illorum Edictorum, & Decretorum, quæ in Ducatu Mediolanensi, ac in Regno Neapolis tam super prohibitione extrahendi, sive extrahi faciendi ab utroque Dominio pecunias ad hanc almam Urbem, aliave loca Ditionis Ecclesiasticæ deferendas, quàm super interceptione proventuum Ecclesiasticorum ad possessores extra eadem dominia degentes pertinentium, dudum promulgata fuerant: jussâque insuper quorumvis interceptorum proventuum hujusmodi fideli, atque integra restitutione: ac iis demùm additis, quæ Nos, ut uberiùs Ecclesiæ satisfieret, utrobique peragi curavimus, detrimenta omnia, & damna, quæ Ecclesiasticæ authoritati ex memoratis Edictis, atque Decretis obvenerant, reparata fuisse non ambigimus. Hæc sanè Vobis magna ex parte jam innotuisse non dubitamus; quia tamen non omnia omnibus perspecta esse arbitramur, scire ideò Vos volumus, statim ac inaudivimus eumdem Carolum Regem suis die 28. Augusti superioris anni datis literis Edictorum, ac Decretorum hujusmodi rescissionem mandasse, Nos minimè in primis omisisse Regem ipsum paterna charitate admonere, ac hortari, ut conscientiæ suæ consuleret, attributâ ad id ejus Confessario facultate ab Ecclesiasticis Censuris, & pœnis, quas propter præmissa incurrerat, ipsum absolvendi. Prætereà ut Ecclesiasticæ in-

indemnitati, præter perperam gestorum emendationem eadem authoritate, qua illa peracta fuerant, ut supra, faciendam, Apostolici etiam judicii nostri accessione pleniùs consultum esset, per binas nostras in forma Brevis die 5. Octobris proximè præteriti expeditas literas Edicta, & Decreta præfata cum omnibus, & singulis indè secutis, ac quandocumque secuturis, nulla prorsùs, & inania fuisse, & esse pronunciavimus, viribusque, & effectu penitùs vacuavimus; firmis remanentibus Censuris, & pœnis, quas ii omnes, & singuli, qui præmissa perpetraverant, sive aliàs in illis culpabiles fuerant, quovis modo incurrerant. In iisdem porrò literis pium Ecclesiæ morem secuti, quæ recurrentibus ad ipsam post excessum cum humilitate filiis se propitiam exhibere solet, & benignam, Dilectis Filiis Nostris Josepho, & Francisco S.R.E. Cardinalibus Archinto, & Pignatello nuncupatis, Metropolitanarum Ecclesiarum Mediolanensis, & Neapolitanæ ex concessione, & dispensatione Apostolica respectivè Præsulibus, facultatem concessimus omnes, & singulos prædictos, seu illos ex eis ad se recurrentes, qui veræ pœnitentiæ signa ostendissent, à Censuris, & pœnis supradictis in forma Ecclesiæ consueta misericorditer absolvendi, prout fusiùs ex earumdem literarum exemplis percipietis, quæ à Secretario Brevium nostrorum Secretorum mox legentur.

Hic ingressus fuit Consistorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium Secretorum Sanctitatis Suæ, & legit Brevia prædicta, quorum absoluta lectione Sanctissimus reassumpsit in hæc verba:

Facultate igitur sibi, ut audistis, attributâ utentes ambo Cardinales prædicti absolutionis beneficium juxta formam in nostris literis traditam iis impenderunt, qui propter præmissa culpabiles ea, qua par erat, humilitate, ipsomet Carolo Rege eos ad id excitante, absolvi petierunt, quos inter complures

fuere ex præcipuis utriuſque Dominii Miniſtris, quemadmodum documenta ab eiſdem Cardinalibus eâ de re ritè confecta, & ad Nos authenticè tranſmiſſa teſtantur. Demùm nonnullos libros, & ſcripta jam pridem typis vulgata, quibus eâ potiſſimùm Edicta, & Decreta propugnantur, per quæ ſecularis poteſtas, ut diximus, exterorum Beneficia ſequeſtro committi mandaverat, per alias noſtras in ſimili forma Brevis heſterna die promulgatas literas damnavimus, & prohibuimus, meritâque, ac gravi Cenſurâ confiximus, ut ita illata Eccleſiæ gravamina cumulatiùs ſarcirentur, omnibuſque perſpectum fieret non aliàs eidem Carolo Regi, etiam quoad ditiones, quas tenet, Regiorum Jurium uſum à Nobis admiſſum fuiſſe, niſi poſtquam Eccleſiæ, quoad Edicta, & Decreta præfata, uſquequaque ſatisfactum fuiſſe compertum eſſet, quemadmodum Nobis ab initio propoſuimus, ac poſtmodum in ejuſmodi propoſito conſtanti ſemper animo permanſimus. Hæc Vobis, VENERABILES FRATRES, qui Paſtoralem ſolicitudinem noſtram in Sanctæ Dei Eccleſiæ adminiſtratione operâ, & conſilio ſublevare non prætermittitis, communicanda hodie exiſtimavimus, tum ut juſtum hinc gaudium capiatis, uberesque Nobiſcum D. O. M. gratias agatis, quod dederit Regi cor docile ad faciendas juſtificationes ſuas: tum ut enixas veſtras aſſiduis noſtris precibus adjungere velitis apud Patrem Miſericordiarum, quatenus ſua cœleſti ope eos ſimiliter conatus noſtros juvare non dedignetur, quos nullis parcentes laboribus indeſinenter impendere non deſiſtimus, ut in aliis quoque, quæ ſunt multa, ac etiam ab aliis, qui ſunt multi, quæ Dei ſunt, & Eccleſiæ, Deo, & Eccleſiæ reddantur.

His peractis deventum fuit ad præconia, & propoſitiones plurium Eccleſiarum, quibus abſolutis Sanctitas Sua iterum allocuta fuit DD. Cardinales in hæc verba:

VE-

VENERABILES FRATRES.

VAcat adhuc Legatio Ferrariæ per translationem, quam inde fecimus, Dilecti Filii Noſtri Laurentii S. R. E. Cardinalis Caſoni ad Legationem Bononienſem; cùm eas, quas Dilectus etiam Filius Noſter Laurentius ejuſdem S. R. E. Cardinalis Corſinus allegavit, rationes, ne ad ejuſmodi munus, quod ei, ut benè noſtis, commiſeramus, ſuſcipiendum adigeretur, probandas, atque admittendas eſſe duxerimus. Ad eamdem proindè Ferrarienſem Legationem transferre nunc intendimus à Legatione Romandiolæ Dilectum pariter Filium Noſtrum Thomam Cardinalem Ruffum, qui hanc Romandiolæ Legationem non quidem à multo tempore, ſed multa cum laude adminiſtrat. XXIX.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ transferimus à Legatione Romandiolæ ad Legationem Ferrariæ præfatum Cardinalem Ruffum ad triennium cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Maji 1710.

ARGUMENTUM.

Expositis primùm iis, quæ decernenda censuerat de Pacificationis tractatu ab Augusto Poloniæ Rege dudum cum Svecis inito: tum etiam iis, quæ idem Rex egerat, ut inustam ex eodem tractatu Regio Nomini labem prorsus abstergeret, & Pontificiæ voluntati obsequeretur: DD. Cardinalibus susceptum consilium aperit præficiendi viduatis Poloniæ Ecclesiis personas, pro quibus idem Rex de more supplicaverat. Demum plura subjicit admodùm honorifica de filiali ipsius Regis in Sanctam Sedem obsequio, ac de Regia deliberatione adjungendi quamprimum Principi ejus nato pios, probosque viros, qui illum orthodoxæ Fidei præceptis, ac ritibus imbuant.

VENERABILES FRATRES.

Xxx.

Uartus jam labitur annus, ex quo, non sinè gravi animi nostri dolore, Ecclesiis in Regno Poloniæ existentibus, quas suis intereà destitui Præsulibus contigit, novos Episcopos præficere, ob notas nimiùm illius Regni perturbationes, intermisimus. Elapsis porrò mensibus ubi primùm à Svecis improspere pugnatum fuisse percepimus, optatam tandem tranquillitatem ab Eo, qui potens est statuere procellam in auram, & facere fluctus ejus sile-

ſilere, eidem Regno reddendam eſſe ſperantes, advenisse jam tempus exiſtimavimus, quo Eccleſias præfatas à diuturnioris viduitatis incommodis vindicaremus. Verùm cùm ex priſco hujus Sanctæ Sedis more, Polonorum Regum pro idoneis perſonis, quæ dictis Eccleſiis præficiendæ ſunt, ſupplicantium preces eamdem Sedem exaudire conſuetam eſſe cogitaremus, illius profectò Regis ſupplicationibus hac in re minimè annuendum eſſe credidimus, cujus nomine infelix ille, ac ſanè ultra quàm ſatis eſt, pervulgatus, pacificationis tractatus initus noſcebatur, quo graviſſima non minùs orthodoxæ Fidei, quàm Eccleſiaſticæ libertati detrimenta inferri compertum fuerat: niſi priùs non modò Regem ipſum, expreſsâ tractatus hujuſmodi damnatione, ab hac turpiſſima labe purgari contingeret, ſed & ipſa tractatus damnatio Apoſtolici noſtri judicii acceſſione robur, ac pondus acciperet. Idcircò, tametſi omnium ſermone notum eſſet tractatum illum. pravâ operâ, ac malâ fide, ſeu potius proditione Commiſſariorum à Chariſſimo in Chriſto Filio Noſtro Auguſto Poloniæ Rege Illuſtri conſtitutorum conflatum fuiſſe, atque hoc ipſum idem Rex publicè editâ ſuæ mentis declaratione univerſo terrarum Orbi teſtatum, atque perſpectum eſſe voluerit, nihilominus id Nos minimè ſufficere reputantes, ſtatim ac ipſum Auguſtum Regem redeundi in Poloniam conſilium ſuſcepiſſe audivimus, noſtras ad eum literas, compluribus ex Fraternitatibus Veſtris ita ſuadentibus, ejuſmodi in re dandas eſſe cenſuimus, juxta exemplum, quod à Secretario Brevium noſtrorum Secretorum mox legetur.

Hìc ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium Secretorum Sanctitatis Suæ, ac Breve Poloniæ Regi ſcriptum die 21. *Septembris* 1709., *quod brevitatis gratia omittitur, alta voce perlegit; cujus abſolutâ lectione Sanctiſſimus Orationem reaſſumpſit in hæc verba:*

Ex-

Excepit Rex ſingulari in hanc Sanctam Sedem devotione Literas noſtras, ſupremoque ejuſdem Sedis judicio ſe humiliter ſubmittens, nuperrimè ita reſpondit.

Hìc idem R. P. D. Oliverius Regium reſponſum legit Varſaviæ datum die 2. Aprilis proximè præteriti, quo perlecto Sua Sanctitas allocutionem ſuam ita proſecuta fuit:

Ex iis jam, quæ audiviſtis, abſterſam non modò, ac penitùs deletam quamcumque maculam, quæ Regio nomini ex Tractatu Altranſtadenſi quoquo modo irrogata cenſeri poterat, planè conſpicitis; ſed indè Regem ipſum datam ſibi opportunitatem filiale ſuum in hanc B. Petri Cathedram obſequium uberiùs oſtendendi, ſyncerumque, quo fervet, pro Catholica Religione zelum non ſolùm verbis, ſed etiam re ipſa apertiùs declarandi, prompto, ac libenti animo amplexum fuiſſe, gaudere Vos cernimus. Verùm, ut gaudium hoc veſtrum plenius ſit, & cumulatius, latere Vos nolumus, quæ priùs idem Auguſtus Rex binis ſuis ad Nos die ſexta Octobris elapſi anni, ac die 10. Februarii proximè præteriti reſpectivè datis Literis ſcripſerat, ex quibus & gratum, ac devotum in Nos, & hanc Sanctam Sedem ejus animum, quemadmodum & illum ex aliis præfati Regis ad unumquemque veſtrum conſcriptis, ac Vobis, ut audivimus, nuper redditis Literis conjicere potuiſtis, abundè percipietis: ac inſuper (quod ſanè valdè notandum eſt, Vobiſque perjucundum erit) falſa prorsùs fuiſſe, & eſſe, quæ de quibuſdam pactionibus non minùs Catholicæ Religionis rationibus quàm Reipublicæ Polonæ juribus, ac libertati adverſantibus ab ipſomet Rege occaſione ſui in Poloniam reditus cum Acatholicis Principibus, ut ferebatur, initis vulgata fuerant, ſatis ſuperque intelligatis. Legantur igitur etiam hujuſmodi Literæ.

Perlectæ hìc fuerunt à prædicto R. P. D. Oliverio duæ Regiæ Epiſtolæ linguâ Italicâ ad Sanctitatem Suam dudum, nempe

die

die 6. Octobris elapsi anni, ac die 10. *Februarii proximè præteriti respectivè datæ, quibus lectis Sanctitas Sua sequentibus verbis Orationem suam absolvit:*

Abstinemus nunc ab iis prætereà commemorandis, quæ idem Augustus Rex urgente potissimùm rem hanc apud ipsum Dilecto Filio Annibale Albano nostro secundùm carnem Nepote, de inito à se consilio adjungendi quamprimum Principi ejus nato pios, ac probos Viros, qui illum orthodoxæ Religionis præceptis, ac ritibus imbuant, non ita pridem ad Nos fusè perscripsit, suamque ea de re Nobis Regiam fidem disertis verbis obstrinxit; id enim ad eam differimus diem non longè, ut speramus, Deo propitiante, abfuturam, qua hujusmodi consilium omninò peractum, impletumque fuisse perceperimus: Interim ex iis, quæ retulimus, satis luculenter Vobis perspectum fore confidimus Augustum Regem abundè promereri, ut pro iis, qui viduatis in ejus Regno Ecclesiis de more præficiendi erunt, Pastoribus Regias ejus preces ex consueta hujus Sanctæ Sedis benignitate exaudire diutiùs non differamus. Nec sanè absque Divinæ Providentiæ consilio evenisse arbitramur, ut jamdiù vacanti Cracoviensi Ecclesiæ hac ipsa die S. Stanislao sacrâ, qui tanta illi cùm sanctitatis, & pastoralis solicitudinis laude præfuit, Præsulem constituamus: inde etenim felix accipimus omen fore, ut tam is, quem eidem Ecclesiæ Cracoviensi mox præficiemus, quàm reliqui ad alias dicti Regni Ecclesias sive hodie, sive in posterum promovendi, ejusdem Sanctissimi Episcopi, ac Martyris virtutes, & exempla sibi imitanda proponant, ejusque potissimùm ope, qui præcipuus Poloniæ Patronus habetur, à Patre misericordiarum consequantur, ut pacatis penitùs, quæ idem Regnum tamdiù jactarunt, dissidiorum, ac bellorum fluctibus, pristina demùm illi quies, ac plena serenitas restituatur, atque indè Regius animus in dies magis inflammetur ad ea alacriùs peragenda, quæ Christianæ

Excepit Rex ſingulari in hanc Sanctam Sedem devotione Literas noſtras, ſupremoque ejuſdem Sedis judicio ſe humiliter ſubmittens, nuperrimè ita reſpondit.

Hic idem R. P. D. Oliverius Regium reſponſum legit Varſaviæ datum die 2. Aprilis proximè præteriti, quo perlecto Sua Sanctitas allocutionem ſuam ita proſecuta fuit:

Ex iis jam, quæ audiviſtis, abſterſam non modò, ac penitùs deletam quamcumque maculam, quæ Regio nomini ex Tractatu Altranſtadenſi quoquo modo irrogata cenſeri poterat, planè conſpicitis; ſed indè Regem ipſum datam ſibi opportunitatem filiale ſuum in hanc B. Petri Cathedram obſequium uberiùs oſtendendi, ſyncerumque, quo ſervet, pro Catholica Religione zelum non ſolùm verbis, ſed etiam re ipſa apertiùs declarandi, prompto, ac libenti animo amplexum fuiſſe, gaudere Vos cernimus. Verùm, ut gaudium hoc veſtrum plenius ſit, & cumulatius, latere Vos nolumus, quæ priùs idem Auguſtus Rex binis ſuis ad Nos die ſexta Octobris elapſi anni, ac die 10. Februarii proximè præteriti reſpectivè datis Literis ſcripſerat, ex quibus & gratum, ac devotum in Nos, & hanc Sanctam Sedem ejus animum, quemadmodum & illum ex aliis præfati Regis ad unumquemque veſtrum conſcriptis, ac Vobis, ut audivimus, nuper redditis Literis conjicere potuiſtis, abundè percipietis: ac inſuper (quod ſanè valdè notandum eſt, Vobiſque perjucundum erit) falſa prorsùs fuiſſe, & eſſe, quæ de quibuſdam pactionibus non minùs Catholicæ Religionis rationibus quàm Reipublicæ Polonæ juribus, ac libertati adverſantibus ab ipſomet Rege occaſione ſui in Poloniam reditus cum Acatholicis Principibus, ut ferebatur, initis vulgata fuerant, ſatis ſuperque intelligatis. Legantur igitur etiam hujuſmodi Literæ.

Perlectæ hic fuerunt à prædicto R. P. D. Oliverio duæ Regiæ Epiſtolæ linguâ Italicâ ad Sanctitatem Suam dudum, nempe

die

die 6. Octobris elapsi anni, ac die 10. Februarii proximè præteriti respectivè datæ, quibus lectis Sanctitas Sua sequentibus verbis Orationem suam absolvit:

Abstinemus nunc ab iis præthereà commemorandis, quæ idem Augustus Rex urgente potissimùm rem hanc apud ipsum Dilecto Filio Annibale Albano nostro secundùm carnem Nepote, de inito à se consilio adjungendi quamprimum Principi ejus nato pios, ac probos Viros, qui illum orthodoxæ Religionis præceptis, ac ritibus imbuant, non ita pridem ad Nos fusè perscripsit, suamque ea de re Nobis Regiam fidem disertis verbis obstrinxit; id enim ad eam differimus diem non longè, ut speramus, Deo propitiante, absuturam, qua hujusmodi consilium omninò peractum, impletumque fuisse perceperimus: Interim ex iis, quæ retulimus, satis luculenter Vobis perspectum fore confidimus Augustum Regem abundè promereri, ut pro iis, qui viduatis in ejus Regno Ecclesiis de more præficiendi erunt, Pastoribus Regias ejus preces ex consueta hujus Sanctæ Sedis benignitate exaudire diutiùs non differamus. Nec sanè absque Divinæ Providentiæ consilio evenisse arbitramur, ut jamdiù vacanti Cracoviensi Ecclesiæ hac ipsa die S. Stanislao sacrâ, qui tanta illi cùm sanctitatis, & pastoralis solicitudinis laude præfuit, Præsulem constituamus: inde etenim felix accipimus omen fore, ut tam is, quem eidem Ecclesiæ Cracoviensi mox præficiemus, quàm reliqui ad alias dicti Regni Ecclesias sive hodie, sive in posterum promovendi, ejusdem Sanctissimi Episcopi, ac Martyris virtutes, & exempla sibi imitanda proponant, ejusque potissimùm ope, qui præcipuus Poloniæ Patronus habetur, à Patre misericordiarum consequantur, ut pacatis penitùs, quæ idem Regnum tamdiù jactarunt, dissidiorum, ac bellorum fluctibus, pristina demùm illi quies, ac plena serenitas restituatur, atque indè Regius animus in dies magis inflammetur ad ea alacriùs peragenda, quæ Christia-

næ

næ Reipublicæ, & Catholicæ Ecclesiæ læta esse possunt, & salutaria.

His peractis deventum fuit ad propositiones, & præconia plurium Ecclesiarum, inter quas primò idem Sanctissimus proposuit Ecclesias Kiovien., & Halicien. Ritus Græci iuvicem unitas, ac subindè Cracoviensem, & Posnaniensem in Regno Poloniæ.

IN

Singulariter in Spe, Constituisti me. Ps.4.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 19. Maji 1710.

A R G U M E N T U M.

Sacro Collegio nunciat Antonium Ulricum Ducem Brunſuicenſem, & Luneburgenſem, ejuratâ palàm Lutheranâ hæreſi Catholicam Religionem ſuſcepiſſe.

VENERABILES FRATRES.

Hriſtus Dominus majus gaudium eſſe dixit in Cœlo, & coram Angelis Dei ſuper uno peccatore pœnitentiam agente, quàm ſuper nonaginta novem juſtis, qui non indigent pœnitentia. Ut hoc ipſum gaudium hodie percipiatis, conſentaneum arbitramur ex hoc loco palàm edicere, quod famâ ipsâ nunciante Vobis jam innotuiſſe non dubitamus, videlicet Dilectum Filium Nobilem Virum Antonium Ulricum Ducem Bruſuicenſem, & Luneburgenſem, inclytæ ſuæ ſtirpis longè omnium Principem, & Caput, magno non tam annorum, quàm ſingularium animi dotium numero ſpectabilem Senem, ob illuſtria Regiarum Affinitatum decora præclarum, ob excelſæ, ac non vulgariter XXXI.

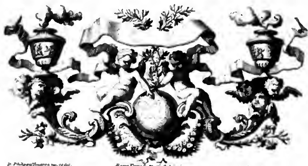
eruditæ mentis ornamenta præstantem, nullo præcipitis consilii incitamento commotum, nulla ingenii levitate, sive inconstantia impulsum, nulla temporalis sui commodi illecebra allectum: post diuturnam complurium annorum deliberationem, post prævisum ingruentium sibi discriminum, ac molestiarum gravissimum cumulum, sola agnitæ veritatis ratione excitatum, sola supernæ gratiæ illustratione perfusum, solo demum animæ suæ salutis desiderio incensum, Lutheranæ hæreseos, in qua natus, & educatus fuerat, erroribus ejuratis, Catholicam Religionem, ac fidem amplexum fuisse. Quatuor profectò ante menses faustissimum hunc eventum Vobis nunciare potuissemus, quippe qui per id temporis nedum à Dilecto Filio Annibale Albano nostro secundùm carnem Nepote, qui suis in eum finem collatis studiis oblatam sibi opportunitatem orthodoxæ Religionis causam agendi captare non omisit, sed etiam ab ipsomet Duce suis ad Nos die 11. Januarii proximè præteriti datis literis significatus fuerat. Verùm quia idem Dux rem hanc ad aliquod tempus silentio tegi majorem in modum exoptavit, ab ea tunc Vobis aperienda abstinuimus; non tamen propterea abstinuimus à prædicto Duce enixis adhortationibus excitando, ut grandi illa fretus charitate, quæ foràs mittit timorem, mirabilia, quæ in eo fecit Dominus, quamprimum evulgare non formidaret; & sanè paternis hisce monitionibus nostris absque ulla cunctatione morem gerens optimus Princeps, acerbis, & adversis quibuscumque, quæ sibi subeunda fore probè intelligebat, magna animi virtute contemptis, Lutheranam denuò hæresim in Bambergensi Civitate palàm ejuravit, publicamque emisit fidei professionem in manibus Venerabilis Fratris Archiepiscopi Moguntini S. R. I. Principis Electoris, qui ejus rei authenticum documentum à compluribus testibus subsignatum ad Nos misit, atque edita ea occasione à præfato Duce magnâ cum animi sui tranquillitate eximiæ pietatis argumenta luculenter

ter explicavit. Cùm itaque, benedicente Domino, proſperè jam confecta res ſit; diutius nunc Nobis cunctandum non eſſe duximus, quin eam Vobis apertè indicaremus. Literæ igitur ejuſdem Ducis ad Nos ſcriptæ, ac illæ itidem, quas ad eum reſcripſimus, perlegantur.

Hic perlectæ fuerunt ab eodem R. P. D. Oliverio duæ epiſtolæ San-*ctiſſimo perſcriptæ à D. Antonio Ulrico Duce Brunſuicenſi, unà cum literis in forma Brevis, quibus Sanctitas Sua ad illarum priorem reſcripſit; quarum abſoluta lectione Sanctitas Sua ita allocutionem ſuam abſolvit:*

Reliquum jam eſt, ut Patri miſericordiarum, & Deo totius conſolationis, qui Ducem Brunſuicenſem de tenebris vocare dignatus eſt in admirabile lumen ſuum, humiles, atque uberes gratias agàmus ob maximum tam læto eventu graviſſimis curis noſtris levamen allatum, eumque enixè obſecremus, ut memorato Principi cœleſtium donorum incrementa largiatur, quorum ſubſidio illorum plurimos, quos ipſe habuit in ſuo errore ſocios, habere etiam poſſit in ſua pœnitentia conſortes.

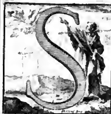
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 1. Decembris 1710.

ARGUMENTUM.

Quæ à Leopoldo Lotharingiæ, & Barri Duce piè non minùs, quàm justè peracta fuerant pro revocandis iis, quæ in Codice Leopoldo *nuncupato jussu ejusdem Ducis jampridem edito, & à Sanctitate Sua damnato adversùs Ecclesiæ jura continebantur, aliisque indesecutis plenè emendandis, latè exponit.*

VENERABILES FRATRES.

Xxxii.

Eptem jam lapsi sunt anni, ex quo Codicem *Leopoldum*, nuncupatum, hoc est, Constitutiones quasdam, seu Ordinationes nomine Dilecti Filii Nobilis Viri Leopoldi Lotharingiæ, & Barri Ducis pro justitiæ administratione editas, utpote Ecclesiasticæ Immunitati Dei ordinatione, ac Canonicis Sanctionibus constitutæ non uno ex capite adversantes prævio, ut par erat, maturo examine per nostras in forma Brevis literas reprobavimus, earumque lectionem, retentionem, & usum omnibus Christifide-

libus

libus pro muneris noſtri debito interdiximus. Subinde verò cùm Nobis innotuiſſet in vulgus circumferri quædam folia, quibus actus appellationis à Procuratore Generali Curiæ ejuſdem Ducis adversùs literas noſtras ſupradictas interpoſitæ non minùs Nobis, quàm Eccleſiæ ſummoperè injurioſus continebatur, illa ſimiliter damnavimus, & prohibuimus. Eidem porrò cenſuræ aliam poſt hæc editam præfati Ducis Conſtitutionem, quam additionalem, ſeu ampliativam vocarunt obnoxiam pariter declaravimus, quippe qua confirmari potius priores à Nobis reprobatæ Conſtitutiones videbantur, quàm emendari. Intereà Ducem ipſum, cujus inſuper nomine literarum noſtrarum adversùs eaſdem Conſtitutiones, actumque appellationis præfatum publicatio in ejus Ditionibus interdicta fuerat, paternè, ac ſedulò admonere non omiſimus, ut irrogatam Eccleſiæ injuriam repararet, inflicto mederetur vulneri, ſimulque conſcientiæ ſuæ conſuleret, ac Dignitati, quam non in evertenda, ſed in tuenda Eccleſiæ libertate, fovendis juribus, amplificandiſque privilegiis ſitam eſſe, & ipſe per ſe planè intelligere poterat, & ab inclytis Progenitoribus ſuis, qui pietate ſanè, & in Eccleſiam obſequio, quàm Principatu ipſo clariores extitere, uberiùs didicerat. Oſtendimus iteratis literis quàm turpe eſſet Catholicum Principem, ac præſertim Lotharingiæ Domus tot hujus Sanctæ Sedis beneficiis auctæ, à primo ſui regiminis limine ſacroſancta Miniſtrorum Dei jura impetere, libertatemque violare, ac veluti Principatus initia ab Eccleſiæ injuriâ auſpicari. Protulimus ſanctas veterum Patrum Regulas, quæ immunem à Laicorum Poteſtate Eccleſiam, ac Venerabilem Clerum ubique clamant, nihilque ad ſæculi Principes in Eccleſiaſticis negotiis præter reverentiam pertinere. Ediximus non imminutis, ſed auctis Clericorum in ſortem Domini vocatorum privilegiis florere Regna, firmari dominia, Sacerdotumque potiſſimùm precibus felicitati publicæ conſuli. Denunciavimus demum pa-

rata ſuperni Judicis flagella, imminentemque Potentibus ſempiternam perniciem, ſi in Eccleſiam peccaſſent, eamque conquerentem minimè audiviſſent. Audivit eam tamen Religioſus Princeps, noſtriſque monitis excitatus, Conſtitutiones illas, quas inconſultò, ut credimus, & aliorum potius ſuggeſtione impulſus, ac ſubreptione deceptus promulgari permiſerat, in iis, quæ Eccleſiæ juribus adverſabantur, omninò abolere conſtituit. Hinc primùm quidem per Ablegatos ſuos, deindè verò datis etiam ad Nos literis novi Codicis editionem Nobis obtulit, quo veteris per Nos reprobati Codicis *Leopoldi*, nec non editæ ſubinde additionalis Conſtitutionis omnimodâ abrogatione præmiſsâ, nihil prorſus, de iis, quæ ad Eccleſiam ſpectant, ſtatueretur, ſed ea tantum, quæ ad ſeculare dominium; & regimen pertinent, præſcriberentur. Et ſanè ut promiſſis ſatisfaceret, fidemque ſuam hac in re liberaret, fermè ante tres annos veteri Codice cum ſua additionali Ordinatione penitùs revocato, ac deleto, novum edidit Codicem, ſimulque cavit, ne quidquam in illum induceretur, quod Eccleſiaſticam Juriſdictionem directè, vel indirectè reſtringeret. Novum hunc Codicem haud multo poſt Dux ipſe ad Nos miſit literis ſuis, quæ ex Gallico idiomate in Italicum fideliter verſæ à Secretario Brevium noſtrorum Secretorum mox legentur.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium Secretorum Sanctiſſimi, legitque literas D. Ducis Lotharingiæ ex Gallico idiomate in Italicum verſas ad Sanctitatem Suam datas die 23. *Maji* 1708. *quarum abſoluta lectione Sanctitas Sua reaſſumpſit in hæc verba*:

Certiores præatereà Nos fecit idem Dux ſe literas illas, quibus dudum ejus nomine vetita fuerat promulgatio in ſuis Ditionibus literarum noſtrarum adversùs præfatum veterem Codicem editarum inſimul revocaſſe, tranſmiſſo ad id documento, quod nunc audietis.

Le-

Lecta hic fuit à prædicto R. P. D. Oliverio Epistola Encyclica similiter ex Gallico idiomate in Italicum versa, qua transmissus fuit per loca Ditioni D. Ducis Lotharingiæ subjecta novus Codex illius jussu promulgatus anno 1708. *ea porrò perlecta Sanctitas Sua sequentibus verbis suam allocutionem prosecuta fuit:*

His, quæ audiftis, nondum adhuc Nobis, & Ecclefiæ à Duce Lotharingiæ plenè fatisfactum fuiffe arbitrati fuimus. Cùm enim in Mandato quodam, five Ordinatione, ut vocant, novo Codici præfixa difertè decerni animadverterimus quoad ea, quæ in eodem novo Codice expreffa minimè reperiebantur, obfervari debere Edicta, & Ordinationes Ducum Lotharingiæ, nec non Regulas, mores, & confuetudines Regionis; valdè timuimus, ne ejufmodi verbis attentis ea, quæ adversùs Ecclefiæ jura, & libertatem ante aliquot annos in Lotharingiæ Ditionibus innovata fuiffe compertum eft, etiam abolito, ac de medio fublato vetere Codice, tamquam mores, & confuetudines Regionis quibufdam forfan etiam Edictis, & Ordinationibus innixas, præfervari contingeret. Prætereà in eorum abrogatione, quæ adversùs noftras literas fupradictas attentata fuerunt, fpecialem, ac expreffam illius appellationis, quam meritò damnavimus, revocationem defiderari deprehendimus. Curavimus proindè fuper his ab eodem Duce ea impleri, quibus plena Ecclefiæ reparatio haberi poffet; Egit de his cum Miniftris à dicto Duce deputatis Dilectus Filius Annibal Albanus nofter fecundùm carnem ex Fratre Nepos, qui fanè benè memor in fuo ab Urbe difceffu non alias, quàm Ecclefiæ, ac Orthodoxæ Religionis caufas fibi à Nobis commendatas fuiffe, rem totam feliciter perfecit. Quid porrò ipfe egerit, quid itidem egerit præfatus Dux, ut Nobis, & Ecclefiæ cumulatè fatisfaceret, ex iis, quæ legentur, ac hefterna die per celerem Tabellarium ad Nos pervenerunt, abundè percipietis.

Hic

Hic idem R. P. D. Oliverius legit alias literas D. Ducis Lotharingiæ pariter ex Gallico idiomate in Latinum verſas ad Sanctitatem Suam nuperrimè, nempe die 18. Novembris proximè elapſi datas unà cum documentis inibi introcluſis. His perlectis Sua Sanctitas iterum ſuam Orationem reaſſumpſit, ut ſequitur:

His Lotharingiæ Ducis literis, quas audiviſtis, nuperrimè receptis, reſcribere illicò duximus in hunc ſenſum.

Hic perlectum fuit ab eodem R. P. D. Oliverio Breve Sanctitatis Suæ heſterna die datum, quo poſtremis D. Ducis Lotharingiæ literis reſponſum fuit. Brevi hujuſmodi lecto, Sanctitas Sua ita allocutionem ſuam abſolvit:

Dum læta hæc, VENERABILES FRATRES, inter tot triſtia, quibus circumdamur, hac hilari die, qua Vos in Aula iſta, poſtquam illa ſplendidius ornata fuit, primum alloquimur, Vobis nunciamus, liceat Nobis Chriſti Servatoris noſtri verba illa uſurpare: *Hæc locutus ſum Vobis: ut gaudium meum in Vobis ſit, & gaudium veſtrum impleatur*. Uberes itaque agamus gratias Patri Miſericordiarum, & Deo totius conſolationis, qui Duci Lotharingiæ, cui noſtræ, & omnium Veſtrum laudes meritò debentur, dedit cor docile, ut cognoſceret probum, ac ſapientem Principem minimè dedecere, ea, quæ minùs rectè geſta ſunt, retractare, majoriſque eſſe gloriæ malè acta corrigere, quàm illa cum Eccleſiæ, Deique offenſione propugnare.

IN

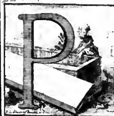
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 27. Aprilis 1711.

ARGUMENTUM.

Immaturum, ac verè inopinatum obitum cla. me. Josephi I. Romanorum Regis in Imperatorem electi DD. Cardinalibus denunciat, eâque occasione ad defuncti Principis laudem refert consilium ab illo susceptum Apostolicæ Sedi ea omnia, quæ obedientissimum S. R. E. Filium decebant, per Oratorem suum cumulatè exhibendi. Accepto siquidem à Majoribus suis more suas jam ad id literas miserat ab eodem Oratore Sanctitati Suæ solemniter reddendas, aliaque omnia hac in re ita disponi curaverat, ut quæ Romæ demum agenda supererant, antiquis Romanæ Ecclesiæ moribus plenè conformarentur.

VENERABILES FRATRES.

Eracerbum, ac sanè luctuosum nuncium immaturæ mortis cla. me. Josephi, dum vixit, Romanorum Regis in Imperatorem electi per celerem Cursorem ad Nos nuperrimè allatum, sinè mora Vobis hodie communicamus, non dubitantes unicuique Vestrum communem esse dolorem, quem in hoc inopinato, ac funestissimo casu supra omne id, quod dici potest, maximum experimur, ob summè periculosam rerum, ac temporum con- XXXIII.

ditionem, qua illum contigiſſe cognoſcimus. Nec ſanè quiſquam non agnoſcit, (niſi ineffabilis Dei miſericordia in bonum monſtra convertat) quàm alieno Reipublicæ tempore electus Imperator, non relicto in ſpem ſucceſſionis Romanorum Rege, ab humanis deceſſerit. Ardet ſiquidem adhuc cum graviſſimo totius Europæ incendio maximè pertinax inter Chriſtianos Principes bellum, quo florentiſſimæ olim, nunc miſeræ, Chriſtiani Orbis Provinciæ tot per annos agitatæ, tamquam virgâ furoris Domini, affliguntur. Creſcunt quotidie plurimis in locis, & quod maximè dolendum eſt, etiam in ipſis Catholicorum Principum ditionibus, abſque ullo jam ſacrarum, & prophanarum rerum diſcrimine, Hæreticorum vires, & fraudes, in orthodoxæ Fidei verè deplorandam perniciem. Suecus præcipuè acceptis anteà cladibus irritatus, novo, & ingenti armorum apparatu ferociter inſtat, palàm minatur Poloniæ, ſed an alia etiam clam meditetur, ignoramus. Vocatus in ejus auxilium Turcarum Tyrannus, collectis tot Provinciarum, & Regnorum, quæ Tyrannide ſuâ opprimit, viribus, Chriſtianas Regiones ſtragibus involvere, ſuæque perfidiæ abominationem in agro Dei viventis plantare, & latiùs propagare molitur. Sed quid jam mala ſingula recenſere contendimus? Ubique terror, ubique luctus, ubique deſolatio: undique percutimur, undique amaritudinibus replemur; ita ut ſi umquam aliàs, certè nunc gravem manum Domini ſentiamus, flagitiis hominum ejus iram jugiter provocantibus. Accedit ad augendum dolorem noſtrum, quòd electus Imperator obiit nondum peracto opere, in quod, ut antiqua hujus Sanctæ Sedis jura vindicaremus, vigilias plurimas, plurimoſque labores inſumpſimus; Decreverat ſcilicet Ille jampridem (quod ad defuncti Principis laudem commemoramus) accepto à Majoribus ſuis more, ea omnia, quæ obedientiſſimum S. R. E. Filium decent, per ſuum apud Nos, & eam-

eamdem Sedem Oratorem, cumulatè Nobis præſtare; quinimò ſuas etiam ad id jam literas miſerat, ab eodem ejus Oratore Nobis reddendas, quibus quidquid olim poſt ſolemnem eorumdem illius Majorum in Romanorum Reges, & Imperatores electionem Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri facere, & concedere conſueverunt, id totum à Nobis ſimiliter fieri, ſibique concedi debitâ reverentiâ poſtulabat. Nec ipſi Joſepho hac in re ullatenus defuiſſent Pontificiæ charitatis, atque authoritatis argumenta illa, quæ ejus Majoribus delata fuerunt. Re ipſa tamen, Deo ſic diſponente, opus iſtud minimè perfectum fuit non aliâ quidem ratione ab Oratore Cæſareo dilatum, cùm cæteroqui alia omnia eſſent in promptu, niſi ut ſolemniori pompâ, pro qua paranda diuturniori tempore indigebat, demandatum ſibi munus exequi poſſet. Cumulum demum addit dolori noſtro, quòd idem electus Imperator diem ſuum clauſit extremum, non expleto conſilio, quod inierat, reſtituendi Nobis, & S. R. E. Civitatem noſtram Comacli, quam ejus militares copiæ ante tres annos, ut benè noſtis, occupaverant. Neſcimus an id fecerint peccata noſtra, vel potius Deus ob inſcrutabilia ſua judicia hoc ipſum evenire permiſerit, ut clariùs ſemper addiſcamus, cum de iis agitur, quæ ad Animæ ſalutem pertinent, non eſſe nectendas moras, neque expectandam altitudinem illam diei, quam David metuebat, ſed abſque ulla cunctatione, celeriter, diluculò, ac feſtinanter ſecuritati conſcientiæ conſulendum. Cùm tamen non tam ea, quæ, ut ferunt, defunctus Princeps hac in re agere feriò conſtituerat, quàm quæ de pio, conſtanti, ac Chriſtiano illius obitu Nobis nunciata fuerunt, ſperare Nos faciant eum miſericordias Domini expertum fuiſſe, Chriſtianæ charitatis debito urgemur, ut ſacrificiis, orationibus, & obſecrationibus illius Animæ ſolatium comparemus. Id porrò & privatim Nos ipſi jam agere cœpimus, Voſque

unà Nobiſcum proſequi optamus, hoc ipſum publicis ſuo tempore in Pontificio noſtro Sacello exequiis ſtatâ die Vobis indicenda juxta Prædeceſſorum noſtrorum morem ſolemni ritu præſtituri. Rogemus interim Eum, qui dominatur poteſtati maris, & motum fluctuum ejus mitigat, ut non reſpiciens peccata noſtra, ſed ſuam bonitatem, avertat mala à populo ſuo, converſiſque in pacem, ac tranquillitatem illismet periculis, quæ nuper deflevimus, ſuſcitet ſibi Servum fidelem, qui defuncto Joſepho ſuccedens, turbatiſſimis hiſce rebus opportunè ſubveniat, eaque feliciter peragat, quæ Apoſtolicæ Sedi tot injuriis vexatæ, Eccleſiæ tot vulneribus laceræ, ac Chriſtianæ Reipublicæ tot calamitatibus afflictæ læta eſſe poſſint, & ſalutaria.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 11. Maji 1711.

A R G U M E N T U M.

Galliæ Delphini obitum DD. Cardinalibus nunciat, commemoratisſque ejus virtutum laudibus exequias pro refrigerio illius Animæ in Pontificio Sacello de more celebrandas indicit.

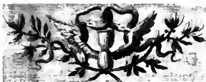
VENERABILES FRATRES.

Ignificavimus Vobis in præterito Conſiſtorio acerbam jacturam, quam ante paucos dies fecerat Germanicum Imperium, ſuo ſibi Capite immaturè nimis erepto. Aliam hodie æquè inopinatam, quam florentiſſimum Galliæ Regnum fecit, itidem jacturam, amiſſo nuperrimè ejuſdem Galliæ Delphino, Chriſtianiſſimi Regis Primogenito, non ſinè gravi paterni cordis noſtri dolore Vobis ſimiliter nunciamus. Utramque mors clariſſimam Domum æquo pede pulſavit, ambobus Principibus eâdem fermè hebdomadâ pari feſtinatione, nec ſanè diſpari morbo ſublatis. Sic ludens in orbe terrarum divina Sapientia novis Nos in dies edocet exemplis nihil tam ſublime eſſe, & excelſum in terris, quod fluxum, & caducum non ſit, ut tandem non alibi corda noſtra figere addiſcamus, quàm ubi vera ſunt gaudia in æternum manſura. Quomodò enim, ubi hæc evenire conſpicimus, fieri un- XXXIV.

quam

quam poteſt ita hominum animos terrenarum rerum externâ ſpecie, ac fuco deliniri, voluptatum illecebris irretiri, ſenſuum lenociniis capi, dignitatum, atque honorum fulgore perſtringi; ut quem ad exitum hæc omnia feſtinent, quem ad ſcopulum alliſa, quæcumque hîc ſuſpicimus, brevi frangantur: quas demum in tenebras, & ſolicitudinem cujuſvis celſioris humani faſtigii claritudo, ac majeſtas redigatur, vel ſtultè non animadvertant, vel ineptè diſſimulent, vel temerè inficientur? Sed jam unde noſtra inſtituta fuit Oratio, revertamur. Ludovicus Galliæ Delphinus Regis filius, Regis itidem Parens, ardenti, quod cum lacte hauſtum ſemper retinuit, conſervandæ, ac propagandæ orthodoxæ Religionis ſtudio commendatus, eximia animi moderatione, comitate, prudentiâ, ac conſtanti potiſſimùm in Regium inclytum Genitorem, quam in provectiori etiam ætate ſemper exhibuit, reverentiâ ſpectatus, relicto univerſis populis ſui deſiderio planè ſingulari, ab humanis deceſſit. Illi igitur extremum paternæ noſtræ charitatis officium præſtituri, nondum adhuc iis perſolutis Juſtis, quæ Romanorum Regi in Imperatorem Electo nuper de more decrevimus, alias nunc exequias indicere cogimur pro refrigerio animæ ipſius Delphini die Vobis nunciandâ in Pontificio noſtro Sacello celebrandas. Sequimur hac in re exemplum fel. rec. Pauli Papæ III. Prædeceſſoris noſtri, qui anno 1536. alteri tunc temporis defuncto Galliæ Delphino ſolemni ritu de tunc exiſtentium S. R. E. Cardinalium unanimi conſilio, & aſſenſu ſimiliter parentavit. Hæc Vobis, VENERABILES FRATRES, confeſtim, & abſque ulla mora ex hoc loco edicere æquum duximus, ut quemadmodum Nos ipſi privatim jam egimus, ita & Vos interim pro ea, qua ſublimes Principes, qui in Catholicæ Eccleſiæ communione piè obierunt, proſequi apud Deum ſoletis, pietate veſtris quoque ſuffragiis defuncti Principis Animæ æternam pacem comparare ſtudeatis.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 14. Octobris 1711.

ARGUMENTUM.

Obitum piæ recordationis Caroli Thomæ S.R.E. Cardinalis de Tournon Macai in Sinarum Imperio die 8. Junii 1710. ſecutum DD. Cardinalibus communicat, ejuſque præcla[illegible]n Eccleſiam, Apoſtolicam Sedem, Catholicamque Religionem meritis fusè commemoratis, exequias pro ſuffragio ejus Animæ in Pontificio Sacello ſolemniter celebrandas indicit. Deputat deinde ſuum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum Joſephum Renatum S.R.E. Diaconum Cardinalem Imperialem ad Carolum III. Hiſpaniarum Catholicum, nec non Hungariæ, & Bohemiæ Regem Illuſtrem, qui nuperrimè è Civitate Barchinonenſi in Italiam profectus Mediolani conſtiterat, & hinc Germaniam repetere conſtituerat.

VENERABILES FRATRES.

ÆEpius Nos ex hoc loco publica mala deflevimus: domeſticam hodie noſtram, ac veſtram itidem jacturam dolemus; Niſi tamen & publica dici illa mereatur, quæ cùm noſtra, & veſtra ſit, cenſeri etiam debet univerſæ Eccleſiæ calamitas. Benè jam intelligitis de acerbo Nos obitu Caroli Thomæ Cardinalis de Tournon verba facturos. Amiſimus, VENERABILES FRATRES, amiſimus orthodoxæ Religionis zelatorem maximum: Pontificiæ authorita- Xxxv.

rita-

ritatis intrepidum defensorem: Ecclesiasticæ disciplinæ assertorem fortissimum: magnum Ordinis Vestri lumen, & ornamentum. Amisimus Filium nostrum, Fratrem vestrum: plurimis, quos pro Christi causa suscepit, laboribus attritum: diuturnis, quas pertulit, ærumnis confectum; contumeliis, quas forti, magnoque animo sustinuit, innumeris, velut aurum in fornace probatum. Hæc tamen si rectè perpendantur, tantum abest, ut ad cumulandum luctum nostrum sint apta, ut potiùs omnem doloris sensum ab animis nostris abstergant. Neque enim juxta monitum Apostoli contristari de dormientibus debemus, sicut & ceteri, qui spem non habent. Pretiosam in conspectu Domini piissimi Cardinalis mortem fuisse justè, sperare Nos jubet eximius ille Catholicæ Fidei propagandæ zelus, quo ubi primum ad Apostolicum Ministerium à Deo vocatus per Nos fuit, illicò humiliter obtemperans, Aulam, Urbem, Parentes, Consanguineos, Amicos, eaque omnia, quæ natura cuique gratissima facit, alacri, sicut nostis, animo dereliquit, longissimoque itineri, ac periculorum pleno se committere non dubitavit. Sperare Nos jubet ardens illa charitas, qua tot remotissimis terrarum, mariumque spatiis peragratis, numquam fecit animam suam pretiosiorem, quàm se: ac foras misso timore locutus fuit de testimoniis Domini in conspectu Regum, & non fuit confusus: semperque in tribulationibus gaudens, pergratum Deo, & Angelis ejus spectaculum exhibuit. Sperare Nos jubet excelsus ille humanarum rerum contemptus, quo amplissimam Dignitatem, ad quam, suis ita abundè exigentibus meritis, à Nobis evectus fuerat, & à qua nihil aliud, quàm pro Ecclesia, & pro Christo usque ad Sanguinis effusionem inclusivè imperterritè decertandi onus, ac monitum acceperat, dimissurum se potius, quàm in Europam, Missionibus Sinicis derelictis, remigraturum seriò ad Nos scripsit, & palàm professus fuit. Sperare Nos jubet singularis illa pietas, qua in su-

pre-

premis ſuis tabulis, relictâ pauperibus pecuniâ, conſanguineis legatâ Cruce, propagandæ Fidei Opus verè ſanctiſſimum ex aſſe ſcripſit hæredem: illuſtre Nobis documentum relinquens, quæ, & qualia eſſe debeant eorum teſtamenta, qui de Altari vixerunt, & Eccleſiæ Miniſteriis ſe addixerunt. Sperare Nos demùm jubet invicta illa Sacerdotalis roboris conſtantia, qua Vir verè Apoſtolicus, tametſi ſuſtentaretur pane tribulationis, & aquâ anguſtiæ, officium tamen ſuum nunquam dimiſit: ac non minùs diuturnæ cuſtodiæ injuriis, quàm aliis graviſſimis vexationibus ad ſupremum uſque vitæ ſpiritum fortiter toleratis bonum certamen certavit, curſum conſummavit, fidem ſervavit. Quid ergo reliquum eſt, niſi quod & meritò etiam ſperemus repoſitam ei fuiſſe coronam juſtitiæ. Ita ſanè, & juſtè ſperare Nos convenit. Verùm quia id facit humana fragilitas, ut de mundano pulvere etiam religioſa corda ſæpè ſordeſcant, noſtra pro defuncti Cardinalis animâ ad Deum preces, atque ſuffragia deeſſe, Chriſtianæ charitatis ratio non patitur. Id & privatim hactenùs Nos ipſi ſæpius agere non omiſimus, ac, ut aliquid præter morem erga inſuetæ virtutis Viri memoriam peragamus, publicis inſuper in Pontificio noſtro Sacello Exequiis, ſtatâ die Vobis indicendâ, ſolemni ritu præſtabimus. Firmam interim in ſpem adducimur fore, ut Cardinalis de Tournon Sinenſem Miſſionem, quam vivens dilexit, etiam è cœleſti ſtatione benigno vultu reſpicere non dedignetur, ſuaque ope id in primis efficiat, ut quod ipſe anxiis adeò votis exoptavit, avulſis tandem ex illo agro, quæ inimicus homo ſuperſeminavit, zizaniis, Catholicæ Fidei ſeges illic refloreſcat, & ad majorem Divini nominis gloriam uberiùs in dies multiplicetur.

IN EODEM CONSISTORIO.

Absolutis propositionibus, & præconiis variarum Ecclesiarum, Sanctitas Sua ita rursus locuta fuit.

VENERABILES FRATRES.

XXXVI. CUm Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Carolus Hiſpaniarum Catholicus, nec non Hungariæ, ac Bohemiæ Rex Illuſtris, binis ad Nos datis literis, filialis ſuæ in Nos, & hanc Sanctam Sedem devotionis ſignificationibus abundè refertis, quas Dilectus Filius Nobilis Vir ejuſdem Caroli Regis apud Nos, & Sedem præfatam Extraordinarius Orator Nobis reddidit; prioribus quidem de conſilio, quod ſuſceperat, è Civitate Barchinonenſi brevi in Italiam, ac indè in Germaniam tranſmittendi: poſterioribus verò de felici ſuo ad oram Saonenſem appulſu, certiores Nos fecerit: Nos ne opportunitatem hanc dicto Regi declarandi, quæ, & quanta ſit paterna noſtra in eum charitas, irritam dimittamus, Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum exemplis, quæ aliàs etiam Nos ipſi, ſicuti noſtis, ſecuti fuimus, adducti, ad eumdem Carolum Regem, quem ante duos annos hac ipſa die, videlicet decima quarta Octobris, in Conſiſtorio Noſtro Secrèto Hiſpaniarum Regis titulo nuncupare decrevimus, Noſtrum, ac dictæ Sedis de Latere Legatum deputare intendimus Dilectum Filium Noſtrum Joſephum Renatum S. R. E. Diaconum Cardinalem Imperialem, cui eximiæ virtutes, ac in primis pietas, prudentia, integritas, aliæque præclaræ generis, atque animi dotes, ad ampliſſimum hoc munus è dignitate Apoſtolicæ Sedis gerendum egregiè ſuffragantur; ut quamprimum ſic deputatus Mediolanum ſe conferat, noſtram ibi Apoſtolicam Benedictionem Regi deferat, incolumem in Italiam adventum gratuletur, felix, fauſtumque in Germaniam, quam repetit, iter apprecetur, ac noſtra demùm Illi explicet vo-

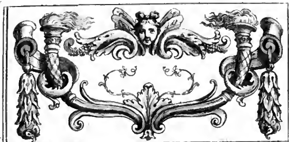
vota, ut hoc idem ejus iter in exoptatæ publicæ tranquillitatis cedat auſpicium.

Quid Vobis videtur ?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra ſupradictum Joſephum Renatum Cardinalem Imperialem noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ de Latere Legatum deputamus, & declaramus ad præmiſſa peragenda, cum facultatibus, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 23. Decembris 1711.

A R G U M E N T U M.

Creat S. R. E. Diaconum Cardinalem Annibalem Albanum Sanctitatis Suæ ex Fratre germano Nepotem, utriuſque Signaturæ Referendarium, Cameræ Apoſtolicæ Præſidem, ac nuper ad Tractum Rheni, aliaſque partes inferioris Germaniæ Nuncium Apoſtolicum extraordinarium.

VENERABILES FRATRES.

XXXVII. Ongo jam mortalis ævi ſpatio indolem, vitam, mores Dilecti Filii Annibalis Albani noſtri ſecundùm carnem ex Fratre germano Nepotis probare ſtuduimus, illumque, quemadmodum ferè ab ineunte ætate huic Apoſtolicæ Sedi ſingulari quodam cultu addictum novimus, ita ferventiori ſemper erga illam ſtudio incenſum multiplici experimento comperimus. Sperantes proindè eum illuſtribus Fraternitatum Veſtrarum exemplis perficiendum, Deo, & Eccleſiæ fructuoſiorem in dies exhibiturum eſſe famulatum, ampliſſimo Veſtro Cœtui illum adſcribere cogitamus. Cùm tamen è contra valdè Nos terreant verba illa Conſtitutio-

nis

nis fel. rec. Innocentii XII. Prædeceſſoris noſtri, quibus cùm ea præſcribitur diſciplina, quæ quoad Nepotes, aliosque Conſanguineos Romanorum Pontificum ad Cardinalatum promovendos ſervanda eſt, ſatis apertè innuitur non alios ex iis ad hanc ſublimem Dignitatem aſſumendos eſſe, quàm quibus eximia ad id merita ſuffragantur, juſto timore corripimur, ne in ejuſmodi judicio ferendo carni, & ſanguini nimiùm indulgentes illius jurisjurandi, quo ab ipſo Pontificatus noſtri limine obſtricti reperimur, immemores videamur. Cœleſtem idcircò luminum Patrem ſuppliciter in primis rogamus, ut ſi quod agere meditamur, memoratæ Conſtitutioni, quam Nos uſque ad extremum vitæ ſpiritum inconcuſsè obſervare ſpopondimus, & nunc iterum Deo, & hominibus ſpondemus, quoquo modo repugnet, ſeu aliàs in noſtræ, aut etiam in ipſius Nepotis noſtri animæ perniciem ceſſurum ſit, adhærere faciat Omnipotens Dominus linguam meam faucibus meis, ne hac de re edendum de more Decretum pronunciare valeamus: Deindè Vos, VENERABILES FRATRES, enixè obſecramus, & in Domino obteſtamur, ut in tam gravi deliberatione labia veſtra non prohibeatis, ſed quâcunque humanâ ratione poſthabitâ, ac ſolum Deum præ oculis habentes, ſyncerè, ac liberè ſententiam veſtram feratis.

Quid itaque Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S. R. E. Diaconum Cardinalem Annibalem Albanum cum clauſulis neceſſariis, & opportunis. In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

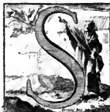
IN CONSISTORIO PUBLICO

Habito die 30. Januarii 1712.

A R G U M E N T U M.

Excepit Dominum Cardinalem Josephum Renatum Imperialem, qui ab Apostolica Legatione ad Carolum III. Hispaniarum Regem Catholicum Mediolani obitâ feliciter ad Urbem redierat, & Sanctitatem Suam his verbis allocutus fuit:

BEATISSIME PATER.

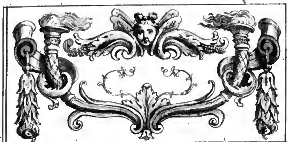
Anctitatis Vestræ mandatis obtemperans, Apostolicâ fretus Benedictione, Mediolanum me contuli, Catholico Hispaniarum Regi Carolo III. nuper in Imperatorem electo Sanctitatis Vestræ nomine felicem in Italiam adventum gratulatus sum, prosperumque eidem in Germaniam iter auspicatus, paternæ benevolentiæ, ac intimæ Pontificiæ charitatis sensus simul exposui. Præclara hæc Apostolicæ benignitatis argumenta filiali, qua par erat, devotione eximius pietate, & zelo Rex excepit, paratumque sæpius se professus est ad ea omnia erga Sanctitatem Vestram, & Sanctam Sedem Apostolicam præstanda, quæ obedientissimum Filium deceant; quam Regii animi propensionem jam

non verbis tantùm, ſed & factis (quoad per tempus licuit) confirmavit. Quidquid demum in hac legatione feliciter geſtum eſt, id totum Sanctitati Veſtræ acceptum refero. Si quid verò minus proſperè, id tenuitati meæ tribuo; ſummæ autem Sanctitatis Veſtræ benignitatis erit ignoſcere.

Ad hæc Sanctitas Sua ita reſpondit.

VIdes, Dilecte Fili Noſter, quàm uberi lætitiæ ſenſu Urbs penè tota felicem tuum, & incolumem reditum Tibi gratuletur. Vides quàm effusè exultantes Venerabiles Fratres Noſtri, Collegæ tui, tuos in amplexus occurrant. Debentur hæc eximio zelo, ac ſingulari prudentiæ, quibus demandatam Tibi à Nobis provinciam magnificè, fideliter, ac prorsùs ex hujus Sanctæ Sedis dignitate explevisti. Hinc & Nos ipſi, quemadmodum Tibi dudum abeunti paternâ charitate benediximus, ita nunc Te feliciter redeuntem eo, quo par eſt, grato animo expanſis ulnis complectimur: debitas D. O. M. gratias agentes, quòd Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter in Imperatorem Electus avitâ pietate imbutus Pontificiæ noſtræ in eum benevolentiæ officia, quæ ſibi à Te delata fuerunt, animo, ut aſſeris, adeò obſequenti exceperit, ut meritò ſperare poſſimus eum filiale illud ſtudium, quod in Nos, & Sanctam Romanam Eccleſiam tam diſertis proteſtatus eſt verbis, præclarioribus in dies reipsâ comprobaturum eſſe argumentis. XXXVIII.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 16. Martii 1712.

A R G U M E N T U M.

Acerbum Galliæ Delphini obitum, qui alteri Delphino ejus Patri ante paucos menſes defuncto ſucceſſerat, DD. Cardinalibus nunciat, relatiſque ampliſſimè ejus laudibus, Exequias pro ſuffragio illius Animæ in Pontificio Sacello de more celebrandas indicit.

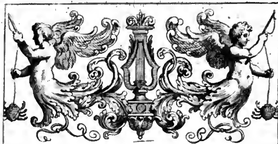
VENERABILES FRATRES.

XXXIX. Non adhuc exaruerant lacrymæ, quibus Gallia Delphinum ſuum Chriſtianiſſimi Regis Filium immaturâ morte ſublatum elapſo anno defleverat, cùm aliâ, & ſanè aſperiori acceptâ clade, quaſi reſciſsâ graviſſimi vulneris cicatrice, non tam novum ſuſcipere dolorem, quàm priſtinum vehementiùs continuare nuperrimè coacta fuit: erepto ſibi, erepto Eccleſiæ, erepto Orthodoxæ Religioni alio Delphino, extincti non ita pridem Deceſſoris ſui Primogenito, Regis Nepote inclyto, nec modò magnæ ſpei, ſed magnæ jam, & maturæ virtutis Principe, unanimi bonorum omnium voce laudatiſſimo. Acceſſit ad tanti cumulum mœ-

ro-

roris, quòd eodem elatâ funere lectiſſimâ ejus Conjuge, nonniſi ante ſex dies demortuâ, datoque per hæc Nobis grandi humanæ caducitatis exemplo, luctuoſum præbuerunt ambo ſpectaculum acerbiſſimæ calamitatis. Dum itaque allatum ad Nos hac de re triſtiſſimum nuncium, non ſinè maximâ paterni cordis noſtri amaritudine, Vobis hodie communicamus, non utique ambigimus, quin animos æquè veſtros ingenti dolore affecerit funeſtiſſima hæc non quidem unius gentis, aut Regni, ſed veriùs univerſæ Chriſtianæ Reipublicæ jactura, quam in amiſſo Religioſiſſimo Principe prudentiâ, pietate, doctrinâ, animi magnitudine, potiſſimùm verò ſingulari in Eccleſiam cultu, filialique in hanc Sanctam Sedem obſervantiâ ſummoperè commendato, impenſisſimè lugemus. Non minùs propterea ratione ducimur, quàm debito Chriſtianæ charitatis urgemur, ut ſacrificiis, orationibus, & obſecrationibus illius Animæ, cui mors terrenum abſtulit Regnum, cœleſte comparare ſatagamus. Id porrò & privatim Nos agere hactenus non prætermiſimus, & Vos unà Nobiſcum proſequi enixè optamus, hoc ipſum ſuo tempore publicis in Pontificio noſtro Sacello Exequiis, ſtatâ die Vobis indicendâ, ſolemni ritu præſtituri. Illum interim, per quem Reges regnant, ſuppliciter rogemus, ut ad publici doloris levamen tamdiù integrâ, vivacique ſenectâ ſoſpitem, & incolumem ſervet Chriſtianiſſimum Regem, quamdiù Regius Puer novus Delphinus ab eo educandus defuncti Patris virtutes exæquaverit, annos exceſſerit. Quæ ſanè res propè eſt una, quæ non minùs noſtras, quàm Galliæ lacrymas poſſet abſtergere, ac Nobis tandem perſuadere, ut ſpe Filii pari diſciplinâ inſtituendi extincti Parentis deſiderium leniamus.

IN CONSISTORIO PUBLICO

Habito die 20. Aprilis 1712.

ARGUMENTUM.

Consilium suum promovendi Canonizationem Beatorum Pii V., Andreæ Avellini, Felicis à Cantalicio, & Catharinæ de Bononia Sacro DD. Cardinalium Collegio aperit, eorumque sententias exquirit.

VENERABILES FRATRES.

xL.

Niversam planè Christianam Rempublicam, tot undequaque calamitatibus pressam, sævisque potissimum, ac diuturnis bellorum procellis agitatam Apostolicæ charitatis oculis contemplantes, suspiria inter, & lacrymas cum Propheta Regio exclamare compellimur: *Terrores tui conturbaverunt me: circumdederunt me, sicut aqua tota die, circumdederunt me simul.* Ubique terror, ubique luctus, ubique desolatio: undique percutimur, undique amaritudinibus replemur; adeò ut novum propemodum, atque inauditum tot veterum discordiarum ærumnis inter Christianos populos additum videamus dissidium, ut de suis quisque cladibus pugnet, & in hoc calamitatum certamine unaquæque gens aliarum miserias vicisse contendat. Quod tamen magis deplo-

ran-

randum eſt, atque dolendum, malorum hæc non ſunt ſumma noſtrorum. Timendum magis eſt, nec immeritò timendum, ne filiis tenebrarum, qui prudentiores filiis lucis in generatione ſua ſunt, adnitentibus, deterior bello pax, hoc eſt, orthodoxæ Religioni maximè perniciosâ ita forſan ex inopinato coaleſcat, ut ingemiſcere cogamur: *Expectavimus pacem, & non eſt bonum: tempus medelæ, & ecce formido: tempus curationis, & ecce turbatio.* In tanto itaque rerum diſcrimine conſtituti, hinc bellorum damna ſentientes, indè pacis pericula formidantes, cor primùm, & oculos noſtros in montem excelſum, & ſanctum, undè omne Nobis auxilium affuturum confidimus, levare non prætermiſimus: enixè Dominum deprecantes, ut non contineat in ira miſericordias ſuas, ſed qui facit pacem in ſublimibus, & Reges in Thronis collocat, arctam non modò, & indiſſolubilem animorum concordiam, verùm, & parem Catholicæ fidei conjunctis viribus, & conſiliis tuendæ, ac propagandæ zelum Chriſtianis Principibus largiatur. Novos deindè, ac validos afflictis Eccleſiæ rebus apud Divinam bonitatem Patronos quærere decrevimus, qui ſcilicet ſcripti ſint in judiciis temporum lenire iracundiam Domini, & conciliare cor Patris ad filios, adeò ut illorum ope & pacem in diebus noſtris à Domino dandam ſperare poſſimus, & ita dandam, ut non in Nos auctam cœleſtem indignationem, ſed verè placatam fuiſſe dignoſcamus. Animum propterea, ac ſtudia noſtra convertimus ad promovendas cauſas Canonizationis Beatorum Pii Quinti Summi Pontificis, Andreæ Avellini, Felicis à Cantalicio, & Catharinæ de Bononia, quò eorum ſplendida merita univerſæ Eccleſiæ venerationi propoſita, ac veluti ſuper candelabrum collocata, luceant omnibus, qui in domo ſunt, ſciantque fideles populi ſibi in iis datum eſſe & calamitatum præſidium, & virtutum exemplar. De illorum idcircò præclaris geſtis, & eximiis miraculis narrationem, ſervato à Præ-

deceſſoribus noſtris more, in præſenti Conſiſtorio referri, & à Vobis audiri exoptamus.

Abſolutâ per D. Cardinalem de Abdua relatione Vitæ, Virtutum, & Miraculorum B. Pii V. Summi Pontificis, Sanctitas Sua DD. Cardinalium ſententias ſuper ejuſdem Beati Canonizatione exquiſivit his verbis.

EXcepiſtis, Venerabiles Fratres, quas, & quantas Altiſſimus in Beato Pio Quinto virtutes collocaverit, & quàm mirabilis in eo fuerit, qui facit mirabilia magna ſolus. Placet igitur ne Vobis, ut ad tanti Pontificis, qui in diebus ſuis placuit Deo, & inventus eſt juſtus, adeôque in tempore iracundiæ eſſe poterit reconciliatio, ſolemnem Canonizationem juxta conſuetum Apoſtolicæ Sedis morem procedamus?

Reſponderunt omnes: Placet.

Poſtmodum abſolutâ relatione Virtutum, & Miraculorum B. Andreæ Avellini, ſic Sanctitas Sua locuta fuit.

INtellexiſtis, Venerabiles Fratres, quàm præclarè Beatus Andreas Avellinus in omnibus ſe exhibuerit, ſicut Dei Miniſtrum, in multa patientia, in tribulationibus, in neceſſitatibus, in anguſtiis, in plagis, in laboribus, in vigiliis, in jejuniis, in longanimitate, in ſuavitate, in Spiritu Sancto, in charitate non ficta. Intellexiſtis pariter quàm illuſtribus Omnipotens Dominus ejus Sanctitatem teſtimoniis comprobaverit. Videtur ne itaque Vobis expedire, ut ad illius quoque Canonizationem ſolemni ritu deveniamus?

Approbaverunt omnes per verbum: Placet.

Similiter abſolutâ relatione de Beato Felice à Cantalicio, Sanctitas Sua ſubjunxit.

VEnerabiles Fratres. Ex iis, quæ audiſtis, perſpectum ſatis eſt, quomodo Beatus Felix à Cantalicio, qui non cognovit literaturam, introiverit in potentias Domini: Vir ſanè ſimplex, & rectus, ac timens Deum; quomodò itidem illius memoria jam-

jamdiù ſit in benedictione populorum, qui illum verè Franciſci filium, hoc eſt, pauperem, & humilem, non tam heroicarum virtutum meritis inſignem, quàm illuſtrium miraculorum gloriâ præfulgentem, piâ devotione deprædicant. Placet ne igitur Vobis, ut ad ſolemnem illius Canonizationem juxta Eccleſiæ inſtitutum procedamus?

Concordibus ſuffragiis annuerunt omnes per verbum: Placet.

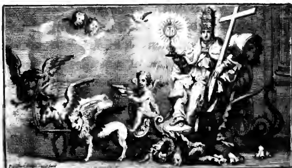
Denique abſolutâ relatione Virtutum, & Miraculorum Beatæ Catharinæ de Bononia, DD. Cardinalium ſuffragia ſequentibus verbis exquiſivit.

AUdiſtis, VENERABILES FRATRES, quàm ſingularibus patientiæ, humilitatis, obedientiæ, & flagrantiſſimæ charitatis experimentis Beatæ Catharinæ Sanctitas probata fuerit. Audiſtis ſimiliter quàm præclaris, & mirabilibus ſignis Divinus illam Sponſus decoraverit. Audiſtis demùm, quomodo heroicæ illius virtutes ita ejus corpus cœleſtibus imbuerint aromatibus, ut illud incorruptione quæſita, quaſi cinnamomum,& balſamum aromatizans, & quaſi myrrha electa, perennem dederit odorem ſuavitatis. Placet ne igitur Vobis, ut etiam ad illius ſolemnem Canonizationem ritè procedamus?

Unanimi conſenſu reſponderunt omnes: Placet.

IN

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 6. Maji 1712.

A R G U M E N T U M.

Sententias DD. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum ſuper Canonizatione B. Pii V. exquirit.

VENERABILES FRATRES.

xLI.

Uanta eximiæ non minùs Sanctimoniæ, quàm Pontificiæ Dignitatis luce in Eccleſiæ Cęlo mirabiliter coruſcaverit Beatus Pius V., quanta itidem fecerit ipſe, & docuerit: adeôque quàm meritò vocandus ſit magnus in Regno Cœlorum, ſatis ſuperque Vos agnoviſſe confidimus ex iis, quæ de heroicis illius virtutibus, ac præclaris miraculis relata tum in publico Conſiſtorio præteritis diebus habito audiviſtis, tum in alia ad Vos tranſmiſſa fideli narratione legiſtis. Reliquum nunc eſt, ut in hoc Sacro Conſeſſu veterum Conciliorum Romanorum imaginem præferente de Sanctorum cultu ſolemniter ei decernendo, qui verè, dum eſſet Summus Pontifex, terrena non metuit, ſed ad cœleſtia Regna glorioſus migravit, diuturniori quavis cunctatione poſthabitâ, deliberemus. Nec ſanè abſque peculiari Divinæ Provi-

videntiæ consilio contigisse arbitramur, ut eo planè tempore, quo orthodoxæ Religioni tot ab ejus hostibus undequaque struuntur insidiæ: quo Sacrorum Canonum salutaris norma tam impudenter contemnitur: quo turbulenti homines continuâ novitatum prurigine laborantes, damnatos dudum errores subdolis artibus instaurare conantur: quo abundante nequitiâ Christiani Populi charitas plurimum refrigescit: quo sæculi Potestates nova in dies vulnera Ecclesiasticæ libertati inferre moliuntur: quo demum suprema hæc B. Petri Sedes tot injuriis palàm afficitur, ipsæque traditæ Nobis à Domino Claves temerè impetuntur: is Pontifex, recurrente propemodum natali ejus die, in Sanctorum album referendus, adeòque nostræ non minùs, ac vestræ, quàm Episcoporum omnium imitationi exhibendus proponatur, in quo fuit, ut Ecclesiæ jampridem de eo sic loquentis verbis utamur, *Religionis propagandæ perpetuum studium, in Ecclesiasticâ disciplinâ restituenda indefessus labor, in extirpandis erroribus assidua vigilantia, in sublevandis egentium necessitatibus indeficiens beneficentia, in Sedis Apostolicæ juribus vindicandis robur invictum*. Hac itaque gravissimâ de re, dum divini luminis opem humiliter præstolamur, vestras quoque sententias, servato à Prædecessoribus nostris more, libenter exquirimus.

Omnium sententiis auditis Sanctitas Sua sequentibus verbis allocutionem absolvit.

VENERABILES FRATRES. Summoperè lætamur suffragia omnium Vestrum, & sanè speciali jure etiam tot Præsulum Orientalis Ecclesiæ sub Turcarum Tyrannide miserè gementis, adeòque ope, ac tutelâ Beati Pii V. plurimùm indigentis, unanimiter in eum sensum, qui noster jamdiu fuit, convenisse; in magnam siquidem Omnipotentis Dei gloriam, nec non S. R. E. præsidium, ac decus singulare solemnem Sanctissimi

ſimi hujus Prædeceſſoris noſtri Canonizationem ceſſuram eſſe non dubitamus; Ceterùm illius celebrandæ diem brevi indicemus, poſtquam ſcilicet in ſequentibus Conſiſtoriis etiam ſuper aliorum Beatorum Canonizatione, quam ſimiliter, Deo dante, peragere intendimus, veſtras ſententias exceperimus. Precibus interim, jejuniis, eleemoſynis, aliiſque piis operibus inceſſanter à Domino poſtulare pergamus, ut in re tanti ponderis, quod, & quale ſit divinæ ſuæ, atque incomprehenſibilis Sapientiæ beneplacitum, Nobis oſtendere non dedignetur.

IN

Petrus Leo Ghezzius Inu. del. et Scul.

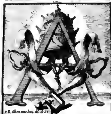
IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 9. Maji 1712.

A R G U M E N T U M.

Sententias DD. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum ſuper Canonizatione B. Andreæ Avellini exquirit.

VENERABILES FRATRES.

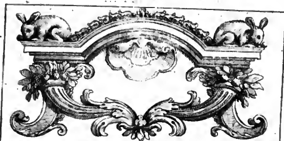
Rectam mandatorum Domini viam, quæ ducit ad vitam, B. Andreas Avellinus, jugiter dilatante cor ejus Spiritu Sancto, feliciter ingreſſus fuit, feliciùs cucurrit, feliciſſimè conſummavit. Deduxit eum ſcilicet per hanc viam perfecta illa in Deum, ac Proximos Charitas, quæ foras mittit timorem; Hoc ipſe exardeſcens igne exultavit, ut Gigas, ad currendam viam; ſibique propoſito ardui itineris termino, labores, ærumnas, probra, injurias, vulnera, contumelias læto, fortique animo ſuſtinuit; Hac incenſus flammâ pœnitentiæ auſteritatem cùm innocentiæ candore mirabiliter conjunxit: ſummamque terrenarum rerum inopiam uberrimâ cœleſtium chariſmatum copiâ largiter compenſavit; Neque enim ei reliquarum virtutum agmen deeſſe xLII.

poterat, lucem, & facem illis præferente charitate; Hanc illæ omnes secutæ sunt ancillæ Reginam. Charitate itaque, quæ numquam excidit, dirigente ejus gressus, quidquid ad hominem in sortem Domini vocatum, sive inter sæculi fluctus degentem, sive in portum vitæ religiosæ receptum perfectè formandum, severiora veterum Patrum documenta statuêre, Beatus hic Vir, qui cùm in humanis ageret, utramque Personam præclarissimè gessit, abundè complevit. Hæc omnia Vos ipsi ex relata aliàs mirabilium ejus gestorum serie benè colligere potuistis, atque inde etiam inferre, quantum publico Ecclesiæ bono congruere possit Andream in utroque statu admirandum, miseris hisce collabentis veteris disciplinæ temporibus, universo fidelium cœtui, præsertim verò tum sæculari, tum regulari Clero, peculiari imitatione colendum proponi, ut qui prodigium factus est multis, fiat omnibus adjutor fortis. Ita planè heroicæ Virtutes, quibus emicuit, insignia miracula, quibus claruit, postulare videntur, ut cœlestes in terris Sanctorum honores illi decernantur, qui mirâ humilitate contempsit humanos. Verùm ut in re tanti momenti omnes accuratissimi judicii partes impleamus, sententias primùm vestras exposcimus.

Omnium suffragiis exceptis Sanctitas Sua adjecit hæc verba.

VENERABILES FRATRES. Sententiis vestris de B. Andreâ Avellino in Sanctorum Canonem referendo concorditer eò collimantibus, quò noster quoque animus, post diuturnam rei meditationem, sponte suâ ferebatur, celebrandæ solemni ritu illius Canonizationis diem opportunè indicemus. Præscripta interim orationum, aliorumque piorum operum subsidia enixiùs instauremus, humiliter, ac ferventer petentes à Domino, ut Nos misericorditer edocere velit quid in re tanta ad sui Nominis gloriam, fideliumque ædificationem agere debeamus.

IN

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 11. Maji 1712.

A R G U M E N T U M.

Sententias DD. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum ſuper Canonizatione B. Felicis à Cantalicio expoſcit.

VENERABILES FRATRES.

Elegit olim Dominus David ſervum ſuum, tametſi inter filios Jeſſe minimus natu eſſet, ſuſtulitque eum de gregibus ovium, ut in thronis Regum collocaret. Elegit noviſſimè ſervum etiam ſuum Felicem à Cantalicio Aſſiſienſis Patriarchæ minimum filium, & de poſt fœtantes accepit eum, ut in medio Magnatorum conſedere illum faceret, Eccleſiamque ſuam, quam humilitate vult creſcere, præclaris illius virtutibus illuſtraret. Sic Felix, electus à Domino, elegit & ipſe abjectus eſſe in Domo Dei ſui, magis quàm habitare in tabernaculis peccatorum; puſilloque eorum gregi, quibus æterno Patri complacuit dare Regnum, adſcribi cupiens, ut magnum conſtrueret ædificium ſanctitatis, alta priùs jecit fundamenta humilitatis. Sapientiam hujus mundi, xLIII.

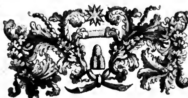
 quæ

quæ ſtultitia eſt apud Deum, ſemper deſpexit, ſtultuſque ſæpius haberi ſtuduit propter Chriſtum, ut verè eſſet Sapiens: illa ſcilicet ſapientiâ, quam docet charitas Chriſti: charitas, quæ patiens eſt, benigna eſt, non æmulatur, non inflatur, non irritatur: charitas, quæ omnia ſuffert, omnia credit, omnia ſperat, omnia ſuſtinet. Hoc divini amoris igne mirabiliter æſtuans B. Felix jugi meditationis ſtudio, & aſſiduâ oratione per arduum Chriſtianæ perfectionis tramitem ad ſuperiora conſcendit: quò ſui abnegatione demiſſior, eò Divinarum rerum contemplatione ſublimior. Aſperrimis carnis afflictationibus, jejuniis, rigidiſſimis, ac ferè perpetuis vigiliis, mortificationem Crucis jugiter in ſuo corpore portavit: Illudque ſeverioris pœnitentiæ auſteritate ita prorſus edomitum, ac ſpiritui ſubjectum reddidit, ut in carne ambulans non ſecundùm carnem militaverit, ac licèt frequentibus nimiùm miſeri hujus ſæculi periculis humilis miniſterii ſui ratione, quod longo mortalis ævi ſpatio exercuit, in ſingulos ferè dies obnoxius fuerit, adhuc tamen nullam ſæculi maculam contraxerit. Verus Chriſti athleta, verus Franciſci ſectator, & filius per arctiſſimam paupertatem curſum illum, in quem, veſtimentis abjectis, ne ſuccumberet, nudum ſe commiſerat, glorioſè, ac feliciter conſummavit: Euangelicâ rerum omnium terrenarum abdicatione infra homines poſitus, inſignium miraculorum fulgore, quibus eum decoravit Altiſſimus, ſupra homines collocatus. Hæc omnia exactiſſimis comprobata documentis, quæ Vobis abundè innotuiſſe non ambigimus, diſertè ſatis efflagitare videntur, ut dilectum Deo, & hominibus Virum, quem divinâ fruentem in Cœlis Beatitate dudum colimus, in terris etiam Authoritate Nobis à Domino tradita Sanctorum Faſtis ſolemniter adſcribamus. Poſtulant id ipſum Viri Principes; poſtulat Religioſus Cappuccinorum Ordo: Fidelium penè omnium poſtulant vota. Verùm priùs quàm hoc decernamus, quemadmodum ſedium æternarum

rum aſsiſtricem Sapientiam implorare non intermittimus, ita veſtras etiam ſententias hac in re audire ſummoperè exoptamus.

Omnium Votis ſingillatim auditis Sanctitas Sua ita ſubjunxit.

Venerabiles Fratres. In illum, qui noſter jam erat, ſenſum ſuffragia veſtra pleniſsimè conveniunt: ut Sancti ſcilicet nomen, & cultus B. Felici à Cantalicio Apoſtolicâ Authoritate decernatur, adeôque ejus gloriam nunciare poſsit Eccleſia, cujus laudes jampridem omnes, ac præſertim hujus Almæ Urbis noſtræ Populi, enarrabant. Tantæ itaque, ac tam expetitæ celebritatis diem in ſequenti Conſiſtorio, adjuvante Domino, indicemus; à Vobis interim petentes, ut (quod in hujuſmodi negotiis Eccleſiæ ſolemne eſt) aſsiduis precibus, aliiſque præſcriptis piis operibus eo potiſsimùm tempore, quo advenientis Paracliti Spiritus memoriam anniverſaria ſupplicatione recolemus, auxilium Nobis de Sancto impetretis, ut rem in terris cœleſtem juxta divinum beneplacitum omninò conficere valeamus.

IN

IN CONSISTORIO SEMIPUBLICO

Habito die 18. Maji 1712.

A R G U M E N T U M.

Sententias DD. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum super Canonizatione B. Catharinæ de Bononia exquirit.

V E N E R A B I L E S   F R A T R E S.

xLIV. Ulierem fortem non procul, neque ab ultimis finibus vocatam, sed nostris in terris natam invenimus; quæ non modò præliando bella Domini insignes de humani generis hostibus victorias reportavit, sed os suum aperiens Sapientiæ, quibus armis iidem hostes vincantur, scripto hac de re volumine mirabiliter edocuit. Benè jam intelligitis Mulierem hanc fuisse B. Catharinam de Bononia, quæ ab ipsis ferè incunabulis manus suas misit ad fortia: dum adhuc puella consuetis illius ætatis illecebris perpetuum bellum indixit: adultior verò adeô levavit se supra se, ut infirmitatem sexus in prodigium fortitudinis converterit. Nihil in illa, nisi sanctum, nisi mirabile. Innocentia nedum securioribus inclusa septis, sed etiam inter Aulæ pericula sanctissimè cu-

custodita: Virginitas illibata: paupertas arctissima: obedientiâ admiranda: abstinentia semper austerior: amor in Deum quotidiè intensior: charitas in proximos undique exæstuans; profunda humilitas: contemplatio sublimis: conversatio cœlestis. Non est igitur quod miremur Catharinæ, quæ non aliàs, quàm de Deo, vel cum Deo loquebatur, futuros rerum eventus, revelante Deo, innotuisse. Non est quod miremur innocentem, ac pœnitentem Virginem, quæ Christi bonus odor fuit in omni loco, etiam in sepulchro reconditam, perennem dedisse odorem suavitatis. Fuit hæc Virgo sapiens, quam Dominus in multâ patientiâ, in tribulationibus, in laboribus, in castitate, in scientia, in Spiritu sancto, semper vigilantem invênit. Verè de numero prudentum, quæ sumpsit oleum secum Divini amoris, eoque refertam lampadem suam usque ad Sponsi Cœlestis occursum inextinctam gestavit, omnium virtutum meritis, omnium charismatum donis prælucentem. Hæc omnia satis, superque Nobis persuadent, ut peractis jam iis, quæ ad humanæ prudentiæ modum pertinebant, splendidam hanc sanctimoniæ lucernam, quam Deus ipse insignium miraculorum luce fulgidiorem reddidit, non in abscondito, neque sub modio, sed super Candelabrum Ecclesiæ solemniter collocemus: Adeôque Beatam Catharinam de Bononia Sanctæ appellatione, parique appellationi cultu, ac Sanctis Virginibus debito, honorandam pronunciemus. Quia tamen de re statuendum est, quæ humana transcendit, divinam opem ferventius semper implorare non cessantes, maturius adhuc de eâdem re cum Fraternitatibus Vestris deliberandum censemus. Vestræ itaque pietatis, ac sapientiæ erit edicere, quid in hac gravissima consultatione sentiatis.

Habitis omnium suffragiis sic Pontifex locutus est.

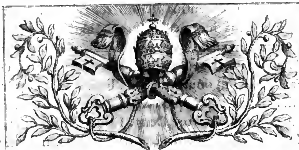
VE-

VENERABILES FRATRES. Votis noſtris conſilia veſtra reſpondent. Pro ſolemni itaque Canonizatione, benedicente Domino, peragenda tam B. Catharinæ de Bononia, de qua hodie locuti fuimus, quàm reliquorum Beatorum, nempe Pii V., Andreæ Avellini, ac Felicis à Cantalicio, de quibus in præteritis Conſiſtoriis actum fuit, indicimus tandem diem Dominicam proximam, hoc eſt vigeſimam ſecundam currentis Maji, qua Feſtum Auguſtiſſimæ Trinitatis hoc anno celebrabimus. Vos interim ſinè intermiſſione orantes enixiùs ſemper à Domino petite, ut ipſo favente, ac inſpirante, maximæ huic rei ſupremam ritè manum imponere poſſimus ad Divini nominis gloriam, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Chriſtianæ Religionis augmentum.

Demum cùm in aliquo ex ſuffragiis audiviſſet fieri mentionem cujuſdam prædictionis B. Catharinæ, quæ Orientalis Imperii excidium, caſuramque Conſtantinopolitanam Urbem in Turcarum manus in Pervigilio Pentecoſtes anni 1453. *prænunciaverat, converſus ad Orientales Epiſcopos, qui plures aderant, ita ex tempore ſubjunxit:*

Vos verò, Orientales Præſules, Cœleſtem miſericordiarum Patrem potiſſimùm exorate, ut intercedentibus B. Catharinæ meritis, quæ Imperii Orientalis excidium, Græcorum in Spiritum Sanctum blaſphemiis ita promerentibus, prædixit, per ineffabilem Divinæ ſuæ bonitatis abundantiam Græciæ veſtræ, quam Nos in viſceribus gerimus paternæ charitatis, poſt diuturnam pœnitentiam, hoc eſt, miſeram tot annorum ſervitutem, concedere tandem dignetur, ut priſtinam conſequi libertatem, ſuoſque valeat errores deteſtari.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die prædicta poſt Semipublicum.

ARGUMENTUM.

Creat octodecim S. R. E. Cardinales, ex quibus tamen undecim tantùm evulgat, reliquos ſeptem in pectore, ut vocant, reſervat arbitrio ſuo quandocumque evulgandos.

VENERABILES FRATRES.

Odem planè tempore, quo Nos afflictis Ec- xLv.
cleſiæ rebus opem laturi Sanctorum Catalogo nova nomina adjungere cogitavimus, Veſtrarum etiam Fraternitatum numerum, pari ejuſdem Eccleſiæ rationibus opportunè conſulendi ſtudio ducti, novis nominibus augere conſtituimus; Ut ita non tam cœleſtibus, quàm humanis ſubſidiis, quantum in Nobis eſt, publicæ Cauſæ ſuccurramus. Enixis proindè, ac diuturnis precibus Deum Opt. Max. humiliter dudum exoravimus, ut in ejuſmodi re quod, & quale eſſet Divinæ ſuæ, atque incomprehenſibilis ſapientiæ beneplacitum; Nobis oſtendere dignaretur. Temporis ſubinde opportunitatem nacti, quo delapſi olim è Cœlo Divini Spiritus memoriam anniverſariâ ſupplicatione celebravimus, ſupremum lu-

luminum Patrem ferventiùs iterum rogavimus, ut mentem noſtram cœleſti ſuâ luce perfunderet. Hodiernam demum jejunio conſecratam diem ex veteri Prædeceſſorum noſtrorum more ad rem ipſam, benedicente Domino, perficiendam delegimus. Faxit Deus, ut omnes in ampliſſimum veſtrum Ordinem cooptandi, muneris, ad quod vocantur, debito ita reſpondeant, ut in eis glorificetur Deus, Eccleſia lætificetur, ac Sacerdotale Miniſterium honorificetur. Ad majorem igitur Omnipotentis Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ decus, & utilitatem, intendimus creare eos omnes, nempe octodecim, qui ad ſeptuagenarium Veſtrum numerum complendum in præſens deſunt, Cardinales, eoſque, quantum Nobis fas eſt, ex omnibus Chriſtianitatis Nationibus aſſumere, ut de iis, qui Perſonas Sanctorum Apoſtolorum repræſentare debent, verè dici valeat: *In omnem terram exivit ſonus eorum*: Ex illorum tamen numero, gravibus ex cauſis animum noſtrum moventibus, undecim dumtaxat nunc evulgare cenſemus, videlicet:

Joannem Antonium Archiepiſcopum de Via Epiſcopum Ariminenſem.

Auguſtinum Archiepiſcopum Cuſanum Epiſcopum Papienſem.

Julium Archiepiſcopum Piazza Epiſcopum Faventinum.

Antonium Felicem Zondodarium Archiepiſcopum Damaſcenum.

Armandum de Rohan Epiſcopum Argentinenſem.

Nunum de Cunha de Attayde Epiſcopum Targenſem.

Vvolffgangum Annibalem ex Comitibus de Schrottembach Epiſcopum Olomucenſem.

Aloyſium Priolum Rotæ Romanæ Auditorem.

Joſephum Mariam de Thomaſiis Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum.

Jo: Baptiſtam Ptolomæum Soc. Jeſu.

Fran-

Franciſcum Mariam ab Aretio Ordinis Fratrum Minorum Cappuccinorum Palatii noſtri Apoſtolici Concionatorem.

Alios ſeptem in pectore reſervare intendimus arbitrio noſtro quandocumque evulgandos.

Curavimus ſeligere Viros, ſive Eccleſiarum ſibi commiſſarum adminiſtratione, ſive illuſtribus Legationibus, ſive aliis Apoſtolicæ Sedis Miniſteriis diù probatos; Non neglеximus Regulares, ut aliquam Religioſorum Ordinum benè de Eccleſia, & Orthodoxa Religione meritorum rationem habuiſſe videamur.

Quid igitur Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S.R.E. Presbyteros Cardinales

Joannem Antonium Archiepiſcopum de Via Epiſcopum Ariminenſem.

Auguſtinum Archiepiſcopum Cuſanum Epiſcopum Papienſem.

Julium Archiepiſcopum Piazza Epiſcopum Faventinum.

Antonium Felicem Zondodarium Archiepiſcopum Damaſcenum.

Armandum de Rohan Epiſcopum Argentinenſem.

Nunum de Cunha de Attayde Epiſcopum Targenſem.

Vvolffgangum Annibalem ex Comitibus de Schrottembach Epiſcopum Olomucenſem.

Aloyſium Priolum.

Joſephum Mariam de Thomaſiis.

Jo: Baptiſtam Ptolomæum.

Franciſcum Mariam ab Aretio.

Cum diſpenſationibus, derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

Alios ſeptem in pectore reſervamus arbitrio noſtro quandocumque declarandos.

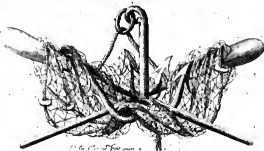
In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

ſtulabat. Illa idcircò ſubſidia, quæ ſummæ, nimiumque notæ in hac temporum calamitate Apoſtolici Ærarii patiebantur anguſtiæ, memoratis Pagis Catholicis alacri animo contulimus. Illos inſuper Paſtoralibus monitis vehementer excitare non prætermiſimus, ut forti, ſtrenuoque animo pro aris, & focis pugnarent, ac mutuam in primis, & in hoc rerum ſtatu, ſi unquam aliàs, maximè neceſſariam animorum, conſiliorumque concordiam foverent. Enixis prætereà officiis orthodoxos Reges adhortati, & obteſtati fuimus, ut afflictis illic Catholicorum rebus celeri, validaque ope ſuccurrerent, conjunctiſque ſtudiis Acatholicorum conatus, & audaciam coercerent. Verùm dum Nos tam accenſo ſtudio Catholicæ Helvetiæ indeſinenter adeſſe curabamus, non ſinè ingenti, & planè acerbo cordis noſtri dolore percepimus Catholicos ipſos, vel privatis abreptos ſimultatibus, & diſſidiis, vel inani, ac prorſus inſueto fortiſſimæ illi Nationi metu perculſos, nec piâ, ut par erat, mente reputantes, quod non eſt differentia in conſpectu Dei Cœli liberare in multis, & in paucis, plura non levis momenti loca, & oppida deſeruiſſe, quæ facilè tutari poſſe videbantur, quæque ſubindè ab Etherodoxis nullo labore occupata magnam eos in ſpem erexerunt graviora, quæ moliuntur, optatum ad exitum feliciter perducendi. Ad hæc à Tigurinis, ac Bernenſibus copiis, nec non à Doggienſis Comitatus rebellibus celeberrimum S. Galli Monaſterium cum univerſo territorio, & locis ei ſubjectis repentino incurſu, apertâque vi occupatum fuiſſe, ſimulque Catholicorum Militum Duces per ſummam perfidiam interemptos, Monachos omnes in exilium compulſos, expilatam Eccleſiam, direptum Monaſterium, Divina officia intermiſſa, ac orthodoxam Fidem ab illis partibus penè exterminatam audivimus. In ſummum proindè, ac penè extremum diſcrimen Catholicæ rei cauſam apud Helvetios jam adductam, lacrymantibus Pontificiæ charitatis oculis intuentes, tametſi nova iterum ſubſidia

in

in tam gravem, ac necessariam causam, in quam sacra quoque vasa impendi æquum esse novimus, & Patribus olim nostris usitatum, parare non omittamus: tametsi novis itidem officiis ne dum Charissimos in Christo Filios Nostros Carolum in Imperatorem electum, ac Regem Christianissimum, sed & alios etiam Catholicos Principes ad suscipiendum illarum Gentium patrocinium, ac opportunam eis opem sinè majori cunctatione ferendam, etiam per citatos Tabellarios urgere constituerimus: verè tamen non aliam, quàm in Divina ineffabili bonitate spem habentes periclitanti in Helvetia Religioni subveniendi, ejusque cultores è gravibus, quibus premuntur, ac majoribus, quas metuunt, angustiis eripiendi, ad Eum, qui dives est in misericordiâ, toto corde clamare non cessamus, ut non concludat in gladio populos suos, sed qui conterit bella ab initio, erigat brachium suum, sicut ab initio, eosque ab iracundiæ suæ terroribus liberet, ac sua cœlesti ope perpetuò roboret, atque custodiat. Verùm, ut Nobiscum idipsum illi potissimùm Christifideles, qui in hac veræ Religionis arce commorantur, concordibus votis agere studeant, eorum ad id pietatem, ac zelum, prolatis cœlestium munerum thesauris, quorum dispensationem Fidei nostræ commisit divina dignatio, incitare non omittemus. Hæc indicare Vobis hodie voluimus, VENERABILES FRATRES, ut vestris consiliis, ope etiam vestrâ, gravissimam hanc Causam juvare possitis, eamque in primis impensè commendare Domino exercituum, ut non contineat in ira misericordias suas, nec hæreditatem suam spernat, sed exurgat in adjutorium populi sui, Catholicæque Religioni tot fluctibus, ac periculis undique jactatæ in fortitudine brachii sui, infirmitates nostras commiserando, succurrat.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 26. Septembris 1712.

A R G U M E N T U M.

Declarat quatuor dumtaxat ex ſeptem S. R. E. Cardinalibus, quos aliàs, nempe in Conſiſtorio ſecreto habito poſt Semipublicum die 18. Maji proximè prœteriti, unà cum aliis undecim Cardinalibus tunc publicatis creaverat, & in pectore reſervaverat.

VENERABILES FRATRES.

T emeritis militibus debita honorum præmia diutiùs non retardemus: ac ſubinde aliorum multitudini in noſtra piſcina expectantium aquæ motum, quantum Nobis fas eſt, ſolatium aliquod afferre poſſimus; enixis priùs, atque accuratis precibus cœleſti ope invocatâ, his præſertim noviſſimis diebus ſeptimi menſis jejunio conſecratis, ad gloriam Omnipotentis Dei, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ utilitatem, ac decus, palàm hodie evulgare, ac declarare intendimus, quatuor dumtaxat ex ſeptem Cardinalibus, quos aliàs, nempe in Conſiſtorio noſtro ſecreto habito poſt ſemipublicum die decima octava Menſis Maji pro- xLvII.

ximè præteriti, unà cum aliis undecim Cardinalibus tunc publicatis, creavimus, & in pectore reſervavimus, videlicet:
Ludovicum Picum de Mirandula Patriarcham Conſtantinopolitanum, Palatii noſtri Apoſtolici Præfectum.
Jo: Baptiſtam Archiepiſcopum Buſſium Epiſcopum Anconitanum.
Petrum Marcellinum Corradinum Archiepiſcopum Athenienſem, Auditorem noſtrum.
Curtium Origum Protonotarium Apoſtolicum.
Quorum virtutes non recenſemus, quia Vobis ſatis compertæ ſunt, ac notæ.
Alios tres in pectore, ut diximus, reſervatos, juſtis ex cauſis animum noſtrum moventibus, iterum ſimiliter reſervare intendimus, arbitrio noſtro quandocumque evulgandos.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ declaramus S. R. E. Cardinales Presbyteros quidem
Ludovicum Picum de Mirandula Patriarcham Conſtantinopolitanum.
Jo: Baptiſtam Archiepiſcopum Buſſium, Epiſcopum Anconitanum.
Petrum Marcellinum Corradinum Archiepiſcopum Athenienſem.

Diaconum verò

Curtium Origum.
Cum derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.
Reliquos tres, quos in pectore aliàs reſervavimus, hodie iterum reſervamus, arbitrio noſtro quandocumque declarandos.
In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 5. Octobris 1712.

ARGUMENTUM.

Principem Franciscum Ludovicum ex Comitibus Palatinis Rheni Electum Wormatiensem, Administratorem Ecclesiæ Uratislaviensis, nec non Theutonicæ Militiæ Magnum Magistrum, deputat Coadjutorem Archiepiscopi Moguntini, & quæ Illæ de Apostolicis Nunciis honorificè excipiendis, nec non de Altranstadensibus Pactionibus, ac recessu Religionis pro inferiori Palatinatu, ita habendis, perindè ac si nunquam emanassent, pollicitus fuerat, DD. Cardinalibus palàm facit, recitatis tum ejusdem Francisci Ludovici literis ad Sanctitatem Suam datis, tum etiam plurium aliarum literarum exemplis, quæ Sanctitas Sua ad Imperatorem, Electorem Palatinum, ac ipsum Franciscum Ludovicum his de rebus perscripserat.

VENERABILES FRATRES.

Ndulgere cupientes enixis, diuturnis, atque iteratis precibus Venerabilis Fratris Lotharii Francisci Archiepiscopi Moguntini ob gravem ætatem, & attritis viribus incommodam, tenuemque suam valetudinem, unà cum Dilectis Filiis Capitulo, & Canonicis Ecclesiæ Moguntinæ, Coadjutorem sibi à Nobis deputari supplicantis, ne turbatis hisce temporibus, Ecclesiam ipsam Moguntinam periculosæ vacationis exponi, contingat detri- XLVIII.

rentis, Coadjutorem hujuſmodi, ut dictæ Eccleſiæ utilitati, ac tranquillitati tutiùs proſpectum ſit, de unanimi eorumdem Canonicorum conſenſu, præfato Archiepiſcopo deputare conſtituimus, cum ſpe futuræ ſucceſſionis.

Moguntia eſt Urbs ſuperioris Germaniæ in Palatinatu ſita ad Rhenum Fluvium, & quindecim mille incolas circiter continet, qui pro tempore exiſtenti illius Archiepiſcopo Sacri Romani Imperii Principi Electori etiam in temporalibus ſubjacent.

Metropolitanam habet Eccleſiam antiquæ, ſed inſtauratæ ſtructuræ, Sancto Martino dicatam, cui plures ſuffragantur Epiſcopi, ac inſerviunt quinque Dignitates, quarum prima Præpoſitura, vigintiquatuor Capitulares, & octodecim Domicellares Canonici, quadraginta Cappellani, aliique Presbyteri, & Clerici divinis operantes; deſunt tamen Theologalis, & Pœnitentiaria Præbendæ.

Ejus Sacrarium Supellectili ſacrâ abundè ditatur. Ædes verò Archiepiſcopales parum diſtant ab Eccleſia, & quamvis adhuc non abſolutæ, attamen ad Archiepiſcopi, ſuorumque habitationem opportunè ſufficiunt. Præter Metropolitanam præfatam novem in Civitate Parochiales extant Eccleſiæ, decem Collegiatæ, octo virorum, & totidem Monialium Cœnobia, plures Laicorum Confraternitates, quinque Hoſpitalia, Seminarium, & Academia, ſed deficit Mons Pietatis.

Fructus taxantur ad Florenos decem mille, aſcendunt autem, deductis expenſis, ad quinque millia ſcutorum monetæ Romanæ.

Prædicto Lothario Franciſco Archiepiſcopo Coadjutorem cum futura ſucceſſione deputare intendimus Dilectum Filium Franciſcum Ludovicum ex Comitibus Palatinis Rheni, Epiſcopum electum Vvormatienſem, Adminiſtratorem Eccleſiæ Uratislavienſis, nec non Theutonicæ Militiæ Magnum Magiſtrum,

cujus

cujus qualitates aliàs ab hac Sancta Sede approbatæ, cum præfatis Uratislaviensi, & deinde Vvormatiensi Ecclesiis præfectus fuit, antiquis Neoburgicæ Domus in Catholicam Religionem promeritis, ac novis ipsius Francisci Ludovici erga eamdem Sedem exhibitis obedientiæ, ac reverentiæ argumentis plurimùm commendantur.

Priusquam tamen hac in re, VENERABILES FRATRES, vota vestra exquiramus, scire Vos volumus, Nos minimè immemores fuisse eorum, quæ anno præterito in Conventu Electorali Francofurtensi contigerunt: ideôque seriò cogitasse quibus rationibus nedum similia in posterum averti possent, sed & quæ inibi secuta fuerunt, opportunâ reparatione sarcirentur. Curavimus propter eà per eum, qui Archiepiscopo Moguntino dandus erit Coadjutor, literas ad Nos scribi, quibus, postquam ad sui favorem factus fuerit locus successioni in regimine Ecclesiæ Moguntinæ, omnes honoris, ac reverentiæ significationes nostris, & Apostolicæ Sedis Nunciis sive ordinariis, sive extraordinariis quandocumque, & ubicumque juxta antiquum morem se exhibiturum, & delaturum esse spondeat tam expressis, ac disertis verbis, ut omni prorsus ambiguitate sublatâ, nihil jam ejusmodi in re Nobis desiderandum supersit: quemadmodum ex iisdem literis, quas Secretarius Brevium nostrorum secretorum mox recitabit, abundè percipietis.

Hic ingressus fuit Consistorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium secretorum Sanctissimi, legitque literas D. Electi Episcopi Vvormatiensis, ac Administratoris Uratislaviensis ad Sanctitatem Suam datas die 27. Aprilis proximè præteriti; quarum absolutâ lectione Sanctitas Sua reassumpsit in hæc verba.

Indicabunt profectò hæ literæ quid etiam ab aliis, quos Ecclesiis pari Electoralis S. R. I. Principatus prærogativâ gaudentibus de cetero præfici continget, similiter præstari debeat: quid

itidem ab iis, qui in præfato Conventu Francofurtensi debita ejusmodi honoris, ac reverentiæ testimonia Nuncio nostro tribuere abnuerunt, gerendum sit, ut in pristinam nostram, & hujus Sanctæ Sedis gratiam restitui valeant.

Ceterum ne exprobrari Nobis posset effatum illud Sancti Bernardi ad Eugenium: *Vides omnem Ecclesiasticum zelum fervere solâ pro dignitate tuendâ: bonori totum datur; Sanctitati nihil, aut parum*, ferventiori sanè zelo Catholicæ Religionis Causam tueri studuimus, quàm nostram, & Sanctæ hujus Sedis Dignitatem vindicare. Cùm enim aliàs ea omnia, quæ sive in deplorandis illis Altranstadensibus Pactionibus, quas dudum, nempe anno 1707. ab Administris cla. me. Josephi, dum viveret, in Romanorum Imperatorem electi Sueci Administri extorserunt: sive in declaratione illa, quam Recessum Religionis vocarunt, multò antea, videlicet anno 1705. nomine Dilecti Filii Nobilis Viri Joannis Vvilhelmi Ducis Neoburgi Comitis Palatini Rheni S. R. I. Principis Electoris pro inferiori Palatinatu edita, continentur, non minùs Orthodoxæ Fidei, Divino cultui, atque animarum saluti, quàm Ecclesiæ, & Apostolicæ Sedis Authoritati, libertati, aliisque juribus adversantia, inania prorsus, ac irrita declaraverimus, & quatenus opus esset, traditâ Nobis à Domino potestate abrogaverimus, & irritaverimus; illa nimirum, quæ in præfatis Altranstadensibus Pactionibus Uratislaviensem, quæque in Recessu supradicto Vvormatiensem respectivè Diœceses respiciunt; exempla idcircò literarum, quas ad Charissimum in Christo Filium Nostrum Carolum in Imperatorem electum, nec non ad præfatum Electorem Palatinum desuper respectivè dedimus, quæque ab ipsis æquo non minùs, quàm demisso, ac reverenti animo receptæ fuerunt, ad illum, qui utrique Diœcesi, Vvormatiensi scilicet, ac Uratislaviensi ex concessione, & dispensatione Apostolica nunc præest, mittenda duximus: Nec aliàs de

illius

illius tamdiù petita deputatione in Coadjutorem Archiepiſcopi Moguntini agi permiſimus, niſi priùs accepto ejus reſponſo, quo ea omnia, quæ tum in Pactionibus, tum in Receſſu præfatis Apoſtolici cenſurâ judicii confiximus, ita ſe habiturum eſſe apertè declararet, perindè ac ſi numquam emanaſſent, ac inſuper ſe enixè curaturum eſſe ſponderet, ut illa in Vvormatienſi, ac Uratislavienſi reſpectivè Diœceſibus ſibi commiſſis omni prorsùs effectu de cetero carerent. Excipietis nunc tum noſtras ad ipſum Vvormatienſis, ac Uratislavienſis Eccleſiarum Præſulem hac de re datas literas, tum eis adjuncta aliarum noſtrarum ad Imperatorem Electum, & ad Electorem Palatinum literarum exempla, tum denique ejuſdem Præſulis Reſponſum, quod eâdem de re accepimus, pio, Catholico, ac verè huic Sanctæ Sedi obſequenti Antiſtite dignis ſenſibus refertum.

Hìc ab eodem R. P. D. Oliverio lecta fuerunt exempla plurium literarum Sanctitatis Suæ, priorum ſcilicet ad Vvormatienſis, & Uratislavienſis Eccleſiarum Præſulem datarum die 12. Auguſti: tum aliarum ad Imperatorem electum ſuper reprobatione, ac caſſatione quarumdam Pactionum, quas anno 1707. in Caſtris Altranſtadenſibus ab Adminiſtris cla. me. Joſephi, dum viveret, in Imperatorem electi Sueci Adminiſtri extorſerunt, datarum die 4. Junii: deinde aliarum ad Electorem Palatinum ſuper reprobatione, & caſſatione cujuſdam declarationis ab eo editæ anno 1705. Receſſus Religionis pro Palatinatu nuncupatæ, datarum die 30. Julii 1712., ac demum Reſponſi à prædicto Vvormatienſis, & Uratislavienſis Eccleſiarum Præſule ad literas Sanctitatis Suæ dati nuperrimè, videlicet die 1. Septembris proximè elapſi. Quibus perlectis Sanctitas Sua ita allocutionem ſuam abſolvit.

Audiſtis quibus verbis Avunculus Cæſaris Pontificio noſtro judicio humiliter ſe ſubjiciens de Pactionibus ab ipſomet Cæſare initis loquatur: quibus itidem verbis Electoris Palatini germa-

nus

nus Frater Edictum, sive Recessum ab ipso ejus Fratre promulgatum pro irrito habeat, ac nullo; atque indè benè conjicere potuistis non minùs pietatem, æquitatem, ac zelum, quàm summam in Nos, & hanc Sanctam Sedem obedientiam præclari hujus Antistitis.

Quid igitur his attentis de petitâ Coadjutoris Moguntini Deputatione Vobis videtur?

D.Cardinalis Acciajolus Episcopus Portuensis, uti antiquior Cardinalis, protulit votum suum per hæc verba.

BEATISSIME PATER.

Digna, & verè commendanda provisio; magis tamen commendandus eximius zelus Sanctitatis Vestræ, quo non minùs Catholicæ Religioni, & Ecclesiæ, quàm Pontificiæ Dignitati illatas injurias tam opportunè propulsavit.

Reliqui omnes DD. Cardinales id ipsum annuendo censuerunt; unde Sanctitas Sua sequens edidit Decretum.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ deputamus Coadjutorem cum futura successione in regimine, & administratione Ecclesiæ Moguntinæ prænominatum Franciscum Ludovicum cum retentione Ecclesiarum Uratislaviensis, & Vvormatiensis, nec non Magni Magisterii Militiæ B. Mariæ Theutonicorum *ad ejus Vitam*, & cum Decreto, quod facto dictæ successioni loco Canonicatus, & Præbenda, quos in Ecclesia Moguntina obtinet, vacent eo ipso, ita ut de illis per Sedem Apostolicam tantùm disponi possit, quodque nonnisi facto successioni hujusmodi loco, Consecrationis munus suscipere teneatur: ita tamen, ut ab obligatione, quam habet illud suscipiendi ratione aliarum duarum Ecclesiarum, quibus nunc præest, nullatenus propterea exemptus intelligatur: nec non cum retentione Præposituræ Elvacensis, ac Canonicatuum, & Præbendarum Ecclesiarum Colonien., & Leo-

Leodien., ac ceterorum omnium, & quorumcumque, quæ obtinet juxta Decreta particularis Congregationis rerum Conſiſtorialium; ac inſuper cum alio Decreto, quod, poſtquam factus fuerit eidem ſucceſſioni locus, Theologalem, & Pœnitentiariam Præbendas inſtituat, Montemque pietatis erigi curet, ejus conſcientiam ſuper his onerantes.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

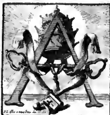
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 30. Januarii 1713.

ARGUMENTUM.

Commemoratis quamplurium S. R. E. Cardinalium brevi tempore extinctorum funeribus, ac inter eos Cardinalis Thomaſii noviſſimè defuncti virtutibus præcipuà laude celebratis, declarat reliquos tres Cardinales, qui ſupererant ex iis, quos præterito anno creaverat, & in pectore reſervaverat, nimirum Emmanuelem Arias Archiepiſcopum Hiſpalenſem, Benedictum Sala Epiſcopum Barchinonenſem, Melchiorem de Polignac Rotæ Romanæ Auditorem. Creat inſuper duos alios Cardinales, nempe Benedictum Odeſcalcum Archiepiſcopum Mediolanenſem, & alium, quem in pectore reſervat, arbitrio ſuo quandocumque evulgandum.

VENERABILES FRATRES.

iL. Dmonent nos multiplicia funera, quæ paucos intrà menſes quamplurium ex Fraternitatibus Veſtris, non ſinè gravi paterni cordis noſtri dolore, contigerunt, ut ad tot, tantaſque Apoſtolici Senatus jacturas opportunè reparandas animum convertamus; Nec ſanè diſſimulare poſſumus cæteris acerbiorem Nobis accidiſſe noviſſimam omnium, quam fecimus, eximii, ac piiſſimi Viri Cardinalis Thomaſii; moleſtè ſiquidem ſenſimus, nimia

mia celeritate Nobis ereptum fuiſſe verum exemplar ſanctioris veteris diſciplinæ, quod in ejus moribus, & doctrina ſuſpiciebamus. Humiliantes Nos nihilominùs ſub potenti manu Dei, cujus Providentia in ſui diſpoſitione non fallitur, Davidicum illud coram Domino recolere non prætermiſimus: *Obmutui, & non aperui os meum, quoniam tu feciſti*; Sperantes intereà adfuturum Nobis ope ſua apud Deum in Cœlis, qui conſiliis ſuis diù Nobis adeſſe non potuit in terris. Hoc igitur incenſi ſtudio jacturas Ordinis Veſtri novorum Senatorum acceſſione ſarciendi, aliiſque graviſſimis rationibus animum noſtrum moventibus adducti, nolumus diutiùs abſconditas eſſe ſub modio lucernas illas, quæ ſuper candelabrum collocari debent, ut omnibus, qui in domo ſunt, præluceant: adeôque reliquos tres S. R. E. Cardinales, qui ſuperſunt ex iis, quos dudum, nempe die decima octava Maji anni proximè elapſi creavimus, & in pectore reſervavimus, ne amplius lateant, ſed ſuarum fulgore virtutum univerſam Eccleſiam illuſtrare valeant, palàm hodiè evulgare, ac declarare intendimus, videlicèt:

Emmanuelem Arias Archiepiſcopum Hiſpalenſem.

Benedictum Sala Epiſcopum Barchinonenſem.

Melchiorem de Polignac Rotæ Romanæ Auditorem.

Престереà ad majorem Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ utilitatem, ac decus creare intendimus duos alios Cardinales, nempe:

Benedictum Odeſcalcum Archiepiſcopum Mediolanenſem, cujus virtutes ſatis Vobis compertæ ſunt, & notæ: ac alium, quem tamen rationabilibus ex cauſis in pectore reſervare conſtituimus, arbitrio noſtro quandocumque evulgandum.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra declaramus, & respectivè creamus S. R. E. Cardinales

Emmanuelem Arias Archiepiscopum Hispalensem.

Benedictum Sala Episcopum Barchinonensem.

Melchiorem de Polignac Rotæ Romanæ Auditorem.

Benedictum Odescalcum Archiepiscopum Mediolanensem.

Alium demùm in pectore reservamus, arbitrio nostro quandocumque declarandum.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 28. Aprilis 1713.

ARGUMENTUM.

Cùm aliquot ante dies ad Urbem veniſſet Religioſus Vir Joannes Joſeph Mazet Ordinis Fratrum Minorum S. Franciſci de Obſervantia nuncupatorum Profeſſor à Venerabili Viro Samuele Capaſulis Patriarcha Alexandrino Ritus Græci miſſus, ac Procurator ad infraſcripta ſpecialiter conſtitutus, literaſque attuliſset ejuſdem Patriarchæ Græco idiomate conſcriptas, quibus ille Sanctiſſimo Patri ſignificabat ſe divino illuſtratum lumine vetus Græcorum Schiſma, ejuſque errores ejuraſſe, ac Orthodoxæ Fidei profeſſionem emiſiſſe, tranſmiſſis ea de re opportunis documentis: eumdem propterea ſummum Pontificem, quem ut verum B. Petri Succeſsorem agnoſcebat, humiliter obſecrans, ut ſuum Alexandrinæ Eccleſiæ Præſulatum Apoſtolica auctoritate confirmaret, eique Pallium mittere dignaretur: attributa demum antedicto Mazet plenâ facultate ſupplendi quidquid à ſe omiſſum fuiſſet, ſuoque nomine agendi ea omnia, quæ in præmiſſis neceſſaria, ac opportuna Sanctitati Suæ viſa fuiſſent. Idem Sanctiſſimus Pater, ne quid in re tanti momenti, niſi qua par erat, maturitate, ac ſeriâ adhibita conſultatione decerneret, ſcripta, & poſtulata memorati Patriarchę, diſcutienda

commisit primùm quidem Congregationi DD. S. R. E. Cardinalium negotiis propagandæ Fidei præpositorum, subindè verò particulari Congregationi nonnullorum ejusdem S. R. E. Cardinalium, & aliquot Romanæ Curiæ Prælatorum, ac Theologorum à Sanctitate sua specialiter ad id deputatorum, quos ipsamet Sanctitas Sua coram se de hac re differentes audire voluit. Illorum itaque auditis sententiis, nec non auditis pariter, & sanè pluries Sacrarum Cæremoniarum Magistris, ac iis omnibus, quæ ad actionem ritè, & ordine, ac prorsus ex dignitate Sanctæ Sedis Apostolicæ perficiendam conducere visa sunt, sedulò expensis, dispositis, & constitutis, Sua Sanctitas Consistorium indixit, in quod hac ipsa die habitum ab uno ex DD. Cæremoniarum Magistris, antequam fores de more clauderentur, introductus fuit R. P. D. Prosper de Lambertinis, utriusque Signaturæ Referendarius, Prælatus Domesticus Pontificius, & Advocatus Consistorialis, simulque introducti etiam fuere prædictus Joannes Joseph Mazet Patriarchæ Alexandrini Procurator, nec non duo Monachi Ordinis Sancti Basilii Ritus Græci, qui ab eodem Patriarcha pariter ablegati fuerant, illius literas, aliaque ab eo transmissa documenta elevatis manibus deferentes, à pluribus Græcis, qui in eorum comitatu erant, associati.

Quibus omnibus, nec non Prælatis, & Nobilibus plurimis, qui frequentissimi convenerant, ac præsertim Episcopis, quos Pontificii Solii Assistentes nuncupant, & nonnullis Protonotariis Apostolicis præsentibus, antedictus R. P. D. Prosper de Lambertinis è regione Pontificiæ Sedis constitutus, flexis genibus Sanctitatem Suam ita allocutus est.

BEA-

BEATISSIME PATER.

Placuit Divinæ bonitati diſſipato muro, qui Alexandrinam Eccleſiam ab hac Apoſtolica Sede dividebat, atrâque errorum caligine ſublatâ, Venerabilem Virum Samuelem Capaſulis Patriarcham Alexandrinum Græci ritus in admirabile lumen ſuum vocare, eique viam ſalutis oſtendere, ut ad ſuam, & omnium fidelium Matrem Romanam Eccleſiam rediret, ac Sanctitatem Veſtram, uti verum Jeſu Chriſti in terris Vicarium, totiuſque Chriſtiani Populi communem Patrem, & Paſtorem, libero non minùs ore, quàm ſyncero corde fateretur, & crederet. Fauſtiſſimum hujus rei nuncium ad Pedes Sanctitatis Veſtræ provolutus humillimè defert Religioſus Vir Joannes Joſeph Mazet Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci de Obſervantia nuncupatorum Profeſſor, ab eodem Samuele Patriarcha Procurator ſpecialiter ad hæc conſtitutus; nec ſanè dubitat gaudium, quod indè ſumet uberrimum Sanctitas Veſtra ad inſtar illius gaudii, quod Chriſtus Dominus majus eſſe dixit in Cœlo, & coram Angelis Dei ſuper uno peccatore pœnitentiam agente, quàm ſuper nonaginta novem juſtis, qui non indigent pœnitentiâ, completum undique fore, & cumulatum. Summâ proindè animi ſui demiſſione flagitat idem Procurator, ut prædicti Samuelis Patriarchæ literæ, & alia, quæ cum illis attulit, totius ab eo peractæ rei documenta, benignè excipiantur, & perlegantur.

Subindè memoratus Joannes Joſeph Mazet acceptas à duobus Monachis ſupradictis Patriarchę Alexandrini literas, unà cum aliis ab eo tranſmiſſis documentis reverenter omnia obtulit Sanctitati Suę, cujus juſſu ejuſmodi ſcripta D. Carolus Majella Vaticanę Bibliothecę Prefectus, ſeu primus Cuſtos, ſtans inter ſcamnum DD. Cardinalium, & Sedem Pontificiam, conver-

ſus ad DD. Cardinales, eo ipſo Grȩco idiomate, quo exarata erant, elatâ voce perlegit.

Mox R.P.D. Fabius Oliverius Secretarius Brevium Secretorum, loco R. P. D. Joannis Chriſtophori Battelli Brevium Epiſtolarium ad Principes Secretarii legitimè impediti, alta itidem voce legit priùs literas, ac ſubindè abjurationem prȩdicti Patriarchȩ in Latinam linguam à memorato D. Majella translatas, quarum tenor hìc ſubjicietur.

Tenor Literarum Patriarchȩ Alexandrini.

BEATISSIME, AC SANCTISSIME IN CHRISTO PATER, ET DOMINE.

AD Paternum amorem Veſtræ Beatitudinis humiliter accurro, tamquam ad benignum meum Patrem, & Paſtorem legitimum, & verum. Membrum enim Ego etiam ſum Univerſalis Corporis Chriſti in Spiritu legitimè, & canonicè electus in Præſulatum Patriarchalis Cathedræ ſecundùm omnem Conſtitutionem hujus noſtræ Orientalis Eccleſiæ; ambulans, quemadmodum edoctus eram ab adoleſcentia mea, atque inſtitutus à præfatæ Eccleſiæ Præſulibus, & Magiſtris; nec non Sancto meo Seni, & Prædeceſſori meo Patriarchæ D. Geraſimo Palladæ multos annos miniſtrans; non defuit unquam illius recta doctrina, ſimpliciſſimè tamen, propter metum, aut infructuoſitatem. In Divina igitur miſericordia me doctrinam excipiente, tamquam diſpoſito, & paulùm veritati addicto divinus zelus augebatur, ſed modus non ſuppetebat, donec Magnus Deus, qui vult ſalutem omnium, judiciis ſuis ineffabilibus permiſit, ut in afflictiones intolerandas inciderem, & graves neceſſitates. Elapſo enim à legitimo Patriarchatu octo menſium ſpatio, Coſmas quidam Epiſcopus Conſtantinopoli degens, contemptis legibus, & Canonibus Eccleſiaſticis, inſiluit, & numeratâ pecuniâ Tyrannicæ Curiæ, quæ ſupra Nos eſt, nullâ eorum, qui Eccleſiæ illius erant, habitâ ratione, extemplo ſo-

lus

lus Alexandriæ Patriarcha renunciatus eſt, & per potentian Magiſtratus illic approbarunt. Miſit autem etiam huc graves li teras, & homines idoneos, qui dominium exercerent, & me ii exilium pellerent. Verùm, qui hìc erant Chriſtiani, quamquàn pauperrimi eſſent, inito conſilio conſtituerunt, ut Prævaricato rem nequaquam admitterent; cùm autem pecuniâ deſtituti eſ ſent, acceperunt vaſa, & veſtes ſacras, & vendentes tradiderun Magiſtratibus, & irritos illius conatus effecerunt. Non auten hic ſubſtitit; etenim Adverſarius rurſus per validiores vires no oppugnabat. Cùm verò nihil proficeret, huc ſe ipſe perſona liter contulit cum potentia novi Ducis, & rurſus re infecta re verſus eſt; Juſtus enim Deus. Remanſit tamen hîc Sanctiſſimu Thronus omninò deſertus, & nudatus Eccleſiaſtico ornamento & quod gravius eſt, conſtrictus remanſit graviſſimo ære alien ſupra triginta millium regalium Hiſpaniæ; et quidem uſur gravis eſt, & fœneratores alienigenæ; et inimicus non ceſſavi adhuc fodere foveas in nos, & damna inferre, & validè oppugna re. Talis eſt noſtra miſeria, BEATISSIME PATER, quam confiteo ſecundùm Divinam permiſſionem. Enim verò uſque adhu averſabar cognitionem veritatis, quam tenet, docet, & prædi cat Sancta Chriſti Catholica, & Apoſtolica Romana Eccleſia, ſi nè qua veritate nemo ſalvus eſſe poteſt. Quamobrem ſaluti quoque meæ curam gerens Magnus Deus, volenſque de Schi ſmate me liberare, tantas tribulationes me ſubire permiſit, ut pe ipſas rectam viam invenirem, quæ ducit ad Regnum Cœlorum quam & inveni, eique gloriam reddo, qui benefecit. Sic auten accidit. Miſeriâ tribulationum oppreſſus, & omni undique ſp deſtitutus, inaudivi quod Deus miſiſſet huc in Ægyptum Re verendiſſimum Patrem Laurentium à Sancto Laurentio Cuſto dem Sanctæ Jeruſalem. Hunc convenire cupiebam, tum pro pter reverentiam, & bonam famam, tum propter conſolatio nem, & narrationem ſalutaris deſiderii mei. Cùm autem ad ean

vo-

voluptatem capiendam acceſſiſſem, inveni Virum Reverendum in omnes partes reverentiâ dignum, qui & cognovit tribulationes meas, & omni cum alacritate, ac pietate occœpit me conſolari, & ad lumen veritatis dirigere, & ſanum membrum Sanctæ Catholicæ, & Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ conſtituere, atque in hujus ſanctâ, & verâ Fide, rectorumque dogmatum confirmare in ſumma ſubmiſſione, firmâque obedientiâ erga Te Summum Sacerdotem, Univerſalem, & verum JESU CHRISTI Vicarium, & Paſtorem Oecumenicum. Verùm dictus Reverendiſſimus Pater Hieroſolymam rediturus dedit mihi conſolatorem, et ductorem loco ſui admodum Reverendum P. Archangelum à Melita; qui mihi adeſt tum per ſe ipſum, tum per diſcipulum quemdam ſuum P. Joannem Joſephum Mazet Apoſtolicum Terræ Sanctæ Miſſionarium; ac veritatem ritè edoctus, conſtitutus, et exceptus ſum in Gratiâ Dei, et confiteor veram Fidem, quam tenet Sancta Catholica, et Apoſtolica Romana Eccleſia, et hujus Sanctiſſima, et Apoſtolica Cathedra, et horum dogmata. Averſans omnes falſas contrarietates, contradictiones, et ſchiſmata, meque committens paternis brachiis Sanctitatis Veſtræ; agnoſcens ſecundùm antiquiſſimum Sanctæ Eccleſiæ morem, quod ad regimen hujus ſpiritualis navis, per tot diverſas, graves, et vehementes procellas agitatæ, conveniat ſecundùm præcepta Fidei confiteri me, quòd Patriarchæ, et omnes Archiepiſcopi confirmari debeant à Sanctitate Veſtra Capite Univerſali Sanctæ Eccleſiæ. Sinè qua confirmatione non poſſumus verè paſcere proprium gregem in rectæ doctrinæ firmitate. Ad Te igitur confugio, BEATISSIME MI PATER, Præſidem meum, verum Succeſſorem B. Petri, cui Dominus noſter Jeſus Chriſtus dixit: *Paſce oves meas*; &: *Ego rogavi pro Te, ut non deficiat fides Tua*; &: *Tu es Petrus, & ſuper hanc Petram ædificabo Eccleſiam veracem*, in tuis verbis ſcilicet, et in tuis doctrinis, *& portæ inferi non prævalebunt ipſi*. Precor igitur, ut inveniam gratiam

tiam, & misericordiam apud Te, ut confirmes mihi Præsulatum, & mihi Pallium mittas. Ut autem Sanctitas Vestra certa remaneat de conscientiâ mea circa sanam doctrinam, mitto fidei meæ professionem, & abjurationem, quam feci, contra omnes falsas doctrinas, & contradictiones coram R. P. Joanne Josepho Mazet, quem elegi in Procuratorem meum, ut hæc sistat Sanctitati Vestræ nomine meo cum ea, quæ convenit, obedientiâ; illi tribuens plenam facultatem, & potestatem, non solùm ad hæc confirmanda, & subscribenda, tanquam vices meas tenenti, sed ad supplendum, si quid defuerit, & quemadmodum statuta fuerint, quæcumque placuerint Sanctitati Vestræ, & Sanctæ Fidei debito more perficiendum nomine meo. Certissimus equidem mihi sum, me ne minimùm quidem recedere à sententiis, & præceptis Tuæ Beatitudinis, sed & perfectum me esse in tuâ sanctissimâ intelligentiâ, & Catholicâ Doctrinâ, secundùm quam, ut verus Magister totius Oecumenicæ Ecclesiæ, tenes, & doces. Utinam sanctis tuis precibus non caream. Amen.

Dat. in Ægypto in meo diversorio Anno salutis M. DCC. XII. Mense Julio Indictionis V.

Culminis Vestri Beatissimi, & Sanctissimi.

Servus humilis, & in Christo Filius obsequentissimus
Samuel Patriarcha Alexandriæ.

Locus ✠ Sigilli

Circa sigillum:

Samuel misericordia Dei Papa, & Patriarcha Magnæ Urbis Alexandriæ, & Judex Terræ.

Sigillum exhibet imaginem Sancti Marci, circa quam legitur:

Sanctus Marcus.

Foris

Ipsius Sanctissimæ Beatitudini

Tenor abjurationis ejusdem Patriarchæ.

EGo Samuel Capaſulis à Chio Filius Demetrii Capaſulis, Dei miſericordia Patriarcha Alexandriæ per directionem admodum Rev. P. Archangeli à Melita, & coram RR. PP. Ægidio à Lacu Nigro Vice Præfecto Miſſionis in Ægypto, & Joanne Joſepho Mazet Apoſtolicis Terræ Sanctæ Miſſionariis, & cum aſſenſu Patrum Minorum cum iiſdem exiſtentium, habens coram me Sancta Euangelia, iiſque proprias meas manus imponens, juro ſuper ipſis, et ex corde credo, atque ore confiteor illam Sanctam Fidem Catholicam, et Apoſtolicam, quam Sancta Romana Eccleſia credit, docet, confitetur, et ſervat, et conſequenter reſpuo, averſor, et execror omnes hæreſes cujuſcumque Sectæ erroneæ, et quorumcumque Hæreticorum, qui Sanctæ Catholicæ, et Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ adverſantur.

Item juro, quòd credo, et confiteor, corde, et ore, quòd Spiritus Sanctus ex Patre, Filioque procedat, tanquam ex uno Principio, uno Spiratore, et una Spiratione, et quòd Filius ſit principium hypoſtaſis Spiritus Sancti, quemadmodum et Pater; et quòd hoc Verbum (Filioque) licitè, et rationabiliter Nicæno, et Conſtantinopolitano Symbolo ſit appoſitum ab Occidentali Eccleſiâ, tanquam neceſſaria explicatio ad cohibendas hæreſes, quæ tunc temporis vigebant: et quòd in pane triticeo, ſive azymo, ſive fermentato Sacramentum Euchariſtiæ verè conficiatur: et quòd Sacerdotes alterutrum conſecrare oporteat, unumquemque ſecundùm propriæ Eccleſiæ morem, ſive Occidentalis, ſive Orientalis: & quod animæ verè pœnitentium, qui non plenè pro commiſſis, et omiſſis ſuis ſatisfecerunt, atque eatenùs in Dei charitate deceſſerunt, poſt mortem Purgatorii pœnis expientur; ad quas liberandas conducunt vivorum fidelium ſuffragia, Miſſarum ſcilicet Sacrificia, Orationes, et Eleemoſynæ, atque alia miſericordiæ opera, quæ à Fidelibus, ſecundùm Eccleſiæ traditionem, pro animabus illis

fie-

fieri consueverunt. Firmiter etiam affirmo, ac teneo animas eorum, qui post susceptum Baptismum nullam peccati maculam incurrerunt, nec non eorum, qui post Baptismum in lethale peccatum lapsi sunt, sed expiati in corporibus suis per pœnitentiam, aut extra corpus in Purgatorio, statim in Cœlestem gloriam recipi, Deumque Trinum, & Unum, uti est, clarè intueri. Animas autem decedentium in peccato mortali, sive actuali, sive solo originali mox in infernum descendere, ubi pro ratione diversorum demeritorum diversimodè puniuntur. Prætereà Sancta, & Apostolica Romana Cathedra, atque eam tenens Pastorum Princeps, & Summus Sacerdos Primatum habet super omnem terram; atque hic est Successor Sancti Petri primi, & Principis Apostolorum, verusque Vicarius JESU CHRISTI Domini Nostri, Caput totius in Christo Ecclesiæ, Dominus noster, & Pater, & Magister omnium Christianorum, ut quòd ipsi in persona B. Petri data est plenissima potestas à Christo Domino nostro pascendi, regendi, et gubernandi Catholicam Ecclesiam.

Item juro, quòd amplector, et veneror omnes Sanctas Synodos, quas recipit Sancta Catholica, & Apostolica Romana Ecclesia, & præcipuè duo Oecumenica Concilia Florentinum, et Tridentinum, & respuo omnes falsas doctrinas veritati suprascripti Dogmatis repugnantes, et veræ Fidei Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, sinè qua nemo salvari potest.

Juro autem super his Sacris Euangeliis, quòd nunquam consentiam, aut eligam admittere hæresim aliquam, aut amplecti dogma fidei contrarium Catholicæ, et Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ, et veræ ipsius Fidei. Ita promitto, quòd nunquam hæreticorum libris fidem adhibebo, aut illos recipiam; sed reprobabo, et omnes pariter hæreses suprascriptæ veræ fidei contrarias rejicio, & execror. Hæc spondeo hodie coram Deo Trino in Personis, et Uno in Natura, et in præsentia supradicto-

rum Testium, Reverendorum Patrum scilicet subscriptorum. Anno salutis 1712. Mense Majo die 26. fer. 2., secundùm antiquum computum, Indict. V. secundùm novum verò die 6. Mensis Junii ejusdem anni. In diversorio dictorum Patrum Missionariorum Apostolicorum Terræ Sanctæ in Ægypto.

Locus ✠ Sigilli.

Ego Samuel Capasulis à Chio filius Demetrii Sacerdotis Capasulis, Dei gratia Patriarcha Alexandriæ liberè, & spontaneè exposui præsentem abjurationem hæresum Catholicæ Doctrinæ, & veræ fidei oppositarum, quam nunc confiteor.

Ego Fr. Archangelus à Melita Minoris Observantiæ, & Superior apud Cairum veterem per Terram Sanctam Missionarius Apostolicus præsentem abjurationem in manibus meis emissam recepi.

Ego Fr. Ægidius de Lacu Nigro Pro - Præfectus Missionum in Terra Sancta in Ægypto testor me præsentem adfuisse in emissione prædictæ abjurationis.

Ego Fr. Joannes Joseph Mazet Missionarius Terræ Sanctæ præsens adfui prædictæ abjurationi.

Peractâ ejusmodi recitatione R.P.D. Lambertinus suam Orationem, & supplicationem ita prosecutus fuit.

BEATISSIME PATER.

Audivit jam Sanctitas Vestra, quid afferant literæ Patriarchæ Alexandrini; audivit quid alia, quæ modò lecta sunt, contineant: audivit filium matris ubera humiliter petentem, qui diù errans ab utero locutus fuerat falsa. Audire nunc Sanctitas Vestra non dedignabitur Orthodoxæ Fidei professionem, quàm ultra aliam, & sanè plenissimam ab eodem Patriarcha emissam, & Sanctitati Vestræ exhibitam, illius nomine mox emittet Religiosus hic Vir Joannes Joseph Mazet, speciali ad id suffultus mandato, juxta formam Græcis ad unitatem S. R. E. redeuntibus à Sede Apostolica præscriptam, solemni additâ promissione, quod fidei professionem hujusmodi juxta formam prædictam idem Patriarcha ratam, & gratam habebit, et publicum ritè confectæ ratificationis Instrumentum ad Sanctitatem Ve-

Vestram, et hanc Sanctam Apostolicam Sedem intrà tempus competens omninò transmittet.

Surgens hic prædictus Jo: Joseph Mazet ab uno ex DD. Cæremoniarum Magistris ante Pontificiam Sedem deductus fuit, ibique flexis genibus Fidei professionem juxta formulam Græcis ad unitatem S. R. Ecclesiæ redeuntibus à Sede Apostolica dudum præscriptam ejusdem Patriarchæ nomine solemniter emisit, seu potius renovavit, recitatâ altâ voce eâdem formulâ tenoris, qui sequitur, videlicet.

EGo F. Joannes Joseph Mazet Ordinis Min. S. Francisci de Observantia Procurator Venerabilis Fratris Samuelis Capasulis Patriarchæ Alexandrini Græci Ritus ad Pedes Sanctitatis Vestræ constitutus procuratorio nomine prædicti Samuelis Patriarchæ mei principalis infrascriptam Sanctæ orthodoxæ Fidei professionem juxta formam Græcis ad unitatem S. R. E. redeuntibus à Sede Apostolica jamdudum præscriptam facturus, & emissurus promitto pro eodem Samuele Patriarcha meo Principali, quòd ipse illam ratam, & gratam habebit, ac suscipiet, & acceptabit, & intrà tempus competens ratificabit, & emologabit, atque de novo juxta eamdem formam de verbo ad verbum, Græco tamen idiomate, faciet, & mittet, ac sua manu subscriptam, suo sigillo obsignatam, ad Sanctitatem Vestram, & hanc Sanctam Apostolicam Sedem transmittet. Sanctam igitur Catholicam Fidem explicitè, & expressè profitendo firmâ fide credo, & profiteor omnia, & singula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo S. R. E. utitur, videlicet: *Credo in unum Deum &c.*

Reliqua, ut in professione orthodoxæ Fidei à Græcis facienda jussu fel. rec. Gregorii Papæ XIII. edita.

Hanc verò Catholicam Fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, & veraciter teneo, eamdem integram, & inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum con-

constantissimè, Deo adjuvante, retinere, & confiteri, atque à meis Subditis, vel illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri, & prædicari, quantum in me erit, curaturum.

Ego idem F. Jo: Joseph Mazet Procurator supradicti Venerabilis Fratris Samuelis Patriarchæ Procuratorio illius nomine, ut supra, spondeo, voveo, ac juro; sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Euangelia.

Absolutâ prædictæ formulæ recitatione, eâque propriâ manu subsignatâ, idem Jo. Joseph Mazet priorem locum repetiit, præfatus verò R. P. D. Lambertinus suam orationem his tandem verbis conclusit.

BEATISSIME PATER.

IN literis Patriarchæ Alexandrini, aliisque actis, quæ nuper lecta fuerunt, præter hæresum, errorum, ac luctuosi schismatis ab eo amplissimè factam ejurationem, præter perpetuam, ac debitam obedientiam, & subjectionem Sanctitati Vestræ, atque huic Sanctæ Sedi plenissimè præstitam, habetur etiam petitio, quæ juxta veterem morem, ac Romani Cæremonialis præscriptum, nonnisi in hoc loco, & ab aliquo ex Consistorialis Aulæ Advocatis exponi potest. Cùm idcircò summâ Sanctitatis Vestræ beneficentiâ sim inter illos adscitus, Majorum consuetudini morem gerens, quæ supplex petit idem Patriarcha paucis exponam.

Samuel itaque Capasulis Patriarcha Alexandrinus omni, quo par est, obsequio, animique totâ submissione, Pallium petit, quod è Sancti Petri corpore sumitur, & in quo Pastoralis officii plenitudo continetur. Non inani spe innititur fore, ut voti compos fiat, cùm Alexandrina Ecclesia eximiæ hujus prærogativæ honorem non uno equidem nomine mereatur. In primis siquidem S. Marcus Euangelista Beatissimi Apostolorum Principis in Christo Filius, & ab eo Alexandriam missus Ecclesiam il-

lam fundavit, & rexit, unde jure optimo eadem Ecclesia censenda est peculiaris hæreditas B. Petri, qui per filium suum, & ejus salutarem Euangelii prædicationem sibi eam comparavit. Illius porrò primi Christiani morum integritate, ac sanctis exemplis vitam adeò commendatam duxerunt, ut, teste D. Hieronymo, Philo Hebræus Essenorum mores penè Angelicos laudans, Alexandrinorum illius temporis virtutes omni ex parte spectatas indigitare voluerit, illarum, vel admiratione ductus, vel sanctitate permotus. Merita prætereà Antistitum celebris illius Ecclesiæ id ipsum exigunt, nam ut nemo ferè ignorat, Alexandrini Patriarchæ plurimùm elaborarunt, omnique ope, ac zelo contenderunt, ut turbæ, quas controversia de die, quo Pascha ritè celebraretur inter Christianos excitaverat, componerentur; præ cæteris autem, quod Ecclesiæ monumenta luculenter produnt, S. Athanasius in asserenda, ac propugnandâ divinâ cum Patre Filii consubstantialitate meritorum gloriâ eminuit, Fidei causâ quæque aspera, & acerba perpessus. His accedit Alexandrinam Ecclesiam, post Romanam, primam fuisse usque ad Lateranense Concilium sub Innocentio III., qui subindè ejusmodi honorem Ecclesiæ contulit Constantinopolitanæ. Ipse quoque Samuel Patriarcha eo, quod flagitat, Pallio se dignum præbet, quippe qui, ut ex literis nuper audivimus, damnato schismate, eique annexis erroribus ejuratis, ad Romanæ Ecclesiæ unitatem recipi, & admitti suppliciter petit, Sedique Apostolicæ se totum tradit, ac subjicit syncerâ Orthodoxæ Fidei professione, suam cum Catholica Ecclesia consensionem testatus, raró quidem exemplo, nec passim obvio. Hic quidem Samuel Patriarcha non adest: illius tamen adest nomine legitimus iste Apocrisarius, qui Patriarchæ Pallii honorem supplex flagitat. Quod si in Canonicis Sanctionibus inter eos, quibus Pallii decus Apostolica Sedes conferre solet, Alexandrinus Patriarcha illustrem obtinet locum, honorifica, & speciali appellatione laudatus, & Sanctus Gre-

Gregorius Pontifex Maximus Pallium dari pro antiqua Ecclesiæ consuetudine, cùm petentium merita precibus non inane commendationis pondus adjiciunt, suâ testatur auctoritate, nihil planè obstare videtur, quod clementissimæ Sanctitatis Vestræ dignationi moram afferat, quin Oratoris precibus instanter, instantiùs, & instantissimè emissis indulgeat, ac vota consoletur, ea potissimùm etiam de causa, quòd sperare facilè possumus Patriarcham hoc obstrictum, atque illectum beneficio ardentiùs enixurum, ut Populos Pastorali suæ curæ commissos, simulque Episcopos suæ Jurisdictioni subjectos, quibus præivit exemplo, ad Ecclesiæ Romanæ obedientiam solicito zelo secum perducat.

Illicò Sanctissimus Pater ejusmodi orationi, ac petitioni in hæc verba respondit.

BEnedictus Deus, & Pater Domini Nostri Jesu Christi, Pater Misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur Nos in omni tribulatione nostra. Intuens scilicet piissimus Dominus Catholicam Ecclesiam innumeris agitari turbinibus, faustissimo illam eventu, hoc est humili, ac syncero ad eam reditu Venerabilis Fratris Samuelis Patriarchæ Alexandrini, lætificare voluit, eoque maximum angustiis nostris levamen afferre dignatus est. Non tamen in uno Patriarcha sistit lætitia nostra; perpendentes enim eximiam illius pietatem, cujus tam præclarum accepimus hodie testimonium, nec non singularem, quam, ut Nobis innotuit, apud suas latè gentes existimationem obtinet, uberiorem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus; ad eadem siquidem sequenda vestigia omnibus Græci ritus Populis, ac præsertim Episcopis, valido incitamento futurum Patriarchæ tam illustris exemplum summoperè confidimus. Plurimas propterea, ac debitas supremo bonorum omnium Auctori gratias agimus, quòd Alexandrinum Antistitem ad Beatissimi Apostolorum Principis, indignum licèt, ac immeren-

rentem Successorem, hoc est Marcum ad Petrum, Discipulum ad Magistrum, Filium ad Patrem, iis propemodùm diebus, quibus ipsius Beati Marci, nec non Sanctissimi Alexandrini Episcopi Athanasii festa celebramus, quod certè non sinè peculiari Divinæ Providentiæ consilio contigisse arbitramur, per ineffabilem Divinæ suæ bonitatis abundantiam vocare voluerit: felix indè omen accipientes, quòd Is, cujus perfecta sunt opera, Alexandrinæ Ecclesiæ Gregem universum Pastoris sui exemplo ad hanc Petram fidei confugere, & ad hunc Montem Domini ascendere similiter faciet, ut legem accipiat in Sion, & Verbum Domini audiat in Hierusalem. Expansis interim Pontificiæ charitatis brachiis, magnâque cum animi nostri exultatione, unà cum istis Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, plenam, ac debitam ab eodem Patriarcha Alexandrino, tam per suas mox perlectas literas, quàm per legitimum Procuratorem suum Nobis, & huic Sanctæ Sedi præstitam obedientiam, ac subjectionem libenter recipimus: nostram illi vicissim, & ejusdem Sanctæ Sedis gratiam, benevolentiam, & patrocinium amantissimè exhibentes. Petitæ insuper concessioni Pallii de Beati Petri corpore sumpti, in quo est plenitudo Pontificalis Officii, eidem Samueli Patriarchæ, postquam orthodoxæ Fidei professionem ab ejus Procuratore hìc renovatam ratificaverit, ab illo, cui rem hanc delegabimus, jussu nostro tradendi, similiter annuimus; prævià tamen ipsius Samuelis Patriarchæ in utroque foro absolutione à Censuris, sententiis, & pœnis Ecclesiasticis quibuslibet, quas ipse propter Schisma, hæreses, & errores, quos tenuit, & nuper ejuravit, quovis modo incurrit: prævià insuper cum eo dispensatione super irregularitate per ipsum præmissorum occasione quomodolibet contracta, itaut illâ, & iisdem præmissis minimè obstantibus, Clericali charactere, quo anteà insignitus fuit, illiusque privilegiis uti, ac in omnibus etiam Sacris, & Presbyteratus Ordinibus anteà pariter susceptis, etiam in Altaris mi-

nisterio ministrare; nec non Patriarchali Ecclesiæ Alexandrinæ, cui nunc præest, quoad vixerit, præesse, & munere Consecrationis per eum etiam antea suscepto uti liberè, & licitè possit, & valeat; ac demùm prævià ejusdem Samuelis Patriarchæ ad hæc omnia, & singula, & aliàs ad quemcumque effectum adversùs præmissa opportunâ rehabilitatione. Reliquum nunc est, ut Deum Optimum Maximum impensè rogemus, quatenùs opus, quod ipse operatus est, confirmare dignetur, illudque in unitate Fidei, & vinculis charitatis lætioribus in dies perficiat incrementis.

Finito Sanctissimi Patris responso D. Nicolaus Jacobatius Sanctitatis Suæ, & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis ad RR. PP. DD. Protonotarios, & Notarios Apostolicos ibi præsentes conversus, eos in hunc modum interpellavit.

EGo Nicolaus Jacobatius Sanctissimi Domini Nostri, & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis, rogo Vos omnes Protonotarios, & Notarios Apostolicos hìc præsentes, ut de delatione, ac præsentatione eidem Sanctissimo Domino Nostro facta per Fratrem Joannem Josephum Mazet Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum literarum Venerabilis Patris Samuelis Capasulis Patriarchæ Alexandrini Græci ritus, continentium omnimodam obedientiam, & subjectionem, quam idem Patriarcha præstat, & exhibet Sanctitati Suæ, & Sanctæ huic Sedi Apostolicæ: Nec non authentici documenti ejurationis à prædicto Patriarcha factæ schismatis, & quorumcumque errorum, in quibus priùs versabatur, ipsarumque literarum, & ejurationis lectione: Ac insuper de professione Fidei à præfato Fratre Joanne Josepho procuratorio nomine ejusdem Patriarchæ juxta formam Græcis ad unitatem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ redeuntibus à Sede Apostolica præscriptam in manibus Sanctitatis suæ solemniter emissa; Ac demùm de petitione Pallii de corpore Beati Petri sumpti pro prædicto Patriarcha facta,

cta, Decretoque super illius concessione à Sanctitate Sua benignè edito unum, seu plura, publicum, seu publica conficiatis Instrumentum, vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Tunc demum R.P.D. Prosper Columna Protonotarius Apostolicus antiquior non tam ad RR. PP. DD. *Referendarios, quàm ad cæteros omnes ibidem præsentes conversus, eos Actorum hujusmodi Testes adhibuit his verbis*: Vobis Testibus.

Peracto in hunc modum, absolutoque Alexandrinæ legationis negotio, prædictus Procurator Mazet, ac cæteri alii ex Græca Natione Pedem Sanctitatis Suæ super eos Crucis signum producentis reverenter osculati sunt, ac subindè tum ipsi, tum reliqui omnes dimissi fuerunt, itaut Sanctissimus cum D.D. Cardinalibus, foribus de more clausis, solus remanserit; Porrò alia occurrentia negotia ibidem aggrediens, antequam propositiones, & præconia Ecclesiarum inchoarentur, ipsos DD. Cardinales his verbis in hoc Consistorio secreto allocutus est.

VENERABILES FRATRES.

E Sublimi Sanctæ hujus Sedis specula ad gravia potissimùm, ac multiplicia incommoda, quibus tot in Hispaniarum Regnis vacantes Ecclesiæ jamdudum obnoxiæ reperiuntur, Pastoralis vigilantiæ nostræ oculos jugiter convertentes, diù sanè, multumque incerti hæsimus, quid pro instantiâ nostrâ quotidianâ, solicitudine scilicet omnium Ecclesiarum, agendum Nobis esset, ut impositum Nobis per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam Apostolicum Ministerium hac in re impleremus. Hinc siquidem admonebat Nos Sacrorum Canonum rigor, ut quos ad easdem Ecclesias à Charissimo in Christo Filio Nostro Philippo Hispaniarum Rege Catholico Nobis præsentari contigisset, minimè admitteremus, nisi priùs nostra, & Ecclesiæ jura, ibidem tam publicè, ac graviter læsa opportunis mediis sarcita fuissent. Urgebat illinc, ac vehementer impellebat Nos Ponti- L.

ficia charitas, ut ſpiritualibus illarum animarum neceſſitatibus, quæ jam à multo tempore Paſtoris ſolatio deſtitutæ ſunt, incunctanter conſuleremus. Expenſis porrò in utramque partem rationum momentis, vicit demum charitas Chriſti, quæ patiens eſt, benigna eſt, omnia ſuffert, omnia credit, omnia ſperat, omnia ſuſtinet. Ejuſmodi proindè Eccleſiarum diuturnâ viduitate commoti, aliiſque gravibus cauſis animum noſtrum moventibus adducti, de quampluriuṃ ex Fraternitatibus Veſtris conſilio pariter, & aſſenſu, longiori quavis ſublatâ morâ, Eccleſiis præfatis Paſtores præficere conſtituimus, eumque in finem indulſimus, ut in hoc ipſo Conſiſtorio conſueta dictarum Eccleſiarum præconia, quemadmodum audietis, inchoentur. Id tamen egimus, ac agere prorsùs intendimus, non quidem animo ullâ ex parte relaxandi ea, quæ Nobis, & Eccleſiæ pro congruâ notarum læſionum reparatione debentur, ſed potiùs ſpe Nobis propoſita fore, ut idem Rex Catholicus novo hoc, & ſanè præclaro Paternæ noſtræ in ipſum benevolentiæ documento allectus: Chriſtianiſſimi inſuper Regis Avi ſui, cujus inſignis zelus, & pietas hac etiam occaſione eximiè refulſit, iteratis officiis, accuratiſque ſtudiis excitatus: ipsâ demum ſuæ regiæ mentis æquitate, ac magnitudine impulſus, ad ejuſmodi reparationem alacriùs, & cumulatiùs præſtandam adducatur. Hæc omnia, VENERABILES FRATRES, Vobis hodie communicanda exiſtimavimus, tum ut compertum Vobis ſit, quo animo deliberationem hanc ſuſcepimus, tum etiam, ut pro egregiâ pietate, ac perſpecto zelo veſtro apud Miſericordiarum Patrem enixis precibus agatis, quatenus conſilium noſtrum cœleſti ſua ope juvare, optatumque ad exitum perducere benignè velit, unde lætiora de cætero, quemadmodum impensè cupimus, ac in Domino confidimus, Vobis nunciare poſſimus.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 22. Maji 1713.

ARGUMENTUM.

Præficit Ecclesiæ Tornacensi in Episcopum, & Pastorem Jo: Ernestum ex Comitibus à Lovvenstein absque ulla prævia cujusquam nominatione, & cum narrativa, quod ejusdem Ecclesiæ provisio ob cessationem Indulti à Clemente IX. Regi Christianissimo, ejusque Successoribus dudum concessi ad Sedem Apostolicam liberè omninò pertineat.

VENERABILES FRATRES.

VAcat Ecclesia Tornacensis per liberam dimissionem Venerabilis Fratris Renati Francisci de Beauveau in manibus nostris sponte factam, & per Nos admissam. Ll

Tornacum Civitas Belgii, Caputque Provinciæ, quæ ab eadem Civitate Tornacensi nomen accipit, quadraginta mille circiter habitatores continet.

Cathedralem habet Ecclesiam sub invocatione B. Mariæ Virginis amplæ, antiquæ, ac reparatæ structuræ Archiepiscopo Cameracensi suffraganeam.

Numerantur inibi quinque Dignitates, quarum major est

De-

Decanatus, quadraginta duo Canonici, inter quos Theologus, & Pœnitentiarius, ac centum ferè Presbyteri, & Clerici Divinis inſervientes.

Sacrarium ejuſdem Eccleſiæ eſt omni ſacra Supellectili ornatum; Ædes verò Epiſcopales, quæ Cathedrali Eccleſiæ adhærent, nulla indigent reſtauratione.

In præfatâ Civitate Tornacenſi præter Cathedralem, ſeptem recenſentur Eccleſiæ Parochiales, quinque Virorum, & ſex Mulierum Monaſteria, plures Confraternitates, aliquot Hoſpitalia, & Seminarium; prætereà adeſt alius locus publicus Monti Pietatis ferè conſimilis.

Fructus taxantur in libris Cameræ ad Florenos quinque mille; aſcendunt autem ad triginta quinque millia librarum Turonenſium, nullâ penſione gravati.

Hujuſmodi Eccleſiæ proviſio (ceſſante jam Indulto ad illam nominandi Perſonam idoneam, quod dudum à fel. rec. Clemente Papa IX. Prædeceſſore noſtro, ſub certis modo, & forma tunc expreſſis, Chariſſimo in Chriſto Filio Noſtro Ludovico, ejuſque Succeſſoribus Francorum Regibus Chriſtianiſſimis, qui pro tempore dictam Civitatem Tornacenſem poſſediſſent, conceſſum fuerat) ad Nos, & Sedem Apoſtolicam liberè omninò nunc ſpectat; Idcircò, ut ex injuncto Nobis Paſtoralis muneris debito, non minùs Catholicæ Religionis rationibus, quàm aliis ſpiritualibus illius Eccleſiæ indigentiis, quæ ob diuturnam noviſſimi Epiſcopi abſentiam, aliaſque nimiùm notas cauſas graviſſima ſuſtinuit detrimenta, quantocitius poſſumus, opportunè conſulamus; jure noſtro utentes, eidem Eccleſiæ præficere intendimus Dilectum Filium Joannem Erneſtum ex Comitibus à Lovvenſtein de legitimo Conjugio ex Catholicis, Nobilibuſque Parentibus in Diœceſi Herbipolenſi procreatum, quadrageſimum quintum ætatis annum agentem, & in Sacro Subdiaconatus Ordine conſtitutum, Metropolitanæ Eccleſiæ Colonien.

Ca-

Canonicum, nec non Decanum, & Canonicum Cathedralis Ecclesiæ Argentinen., ac Præpositum, & Canonicum Ecclesiæ Collegiatæ Sancti Petri junioris pariter Argentinen., quarum singulis laudabiliter per plures annos inservivit, & in unaquaque earum plura pietatis, doctrinæ, ac prudentiæ exhibuit argumenta.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ providemus præfatæ Ecclesiæ Tornacensi de Persona prænominati Joannis Ernesti, præficientes eum in Episcopum, & Pastorem, cum dispensatione super eo quòd non fuerit ante sex menses, imò nec adhuc de præsenti sit Presbyter, sed dumtaxat in Sacro Subdiaconatus Ordine constitutus, neque ullo Doctoratus, Magisterii, aliove gradu decoratus reperiatur, ac cum retentione ad decennium Canonicatus, & Præbendæ Ecclesiæ Coloniensis, quos obtinet, & ad sui vitam Canonicatus, & Decanatus Ecclesiæ Argentinensis, unà cum Monasteriis S. Vincentii, & alterius S. Joannis à Pratis, S. Benedicti, & S. Augustini Canonicorum Regularium, Laudunensis, & Audomarensis respectivè Ordinum, & Diœcesum; ac insuper cum Decreto, quòd à die captæ possessionis Ecclesiæ Tornacensis, Canonicatum, & Præposituram Collegiatæ S. Petri junioris Civitatis Argentinensis intrà sex menses dimittere debeat; quòdque regimini, & administrationi prædictæ Ecclesiæ Tornacensis nullatenus se immisceat, nisi priùs Sacris Diaconatus, & Presbyteratus Ordinibus fuerit insignitus; quòdque antequam munus Consecrationis suscipiat, Fidei professionem emittere, & ad Urbem intrà præfixum tempus transmittere omninò teneatur.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 18. Septembris 1713.

ARGUMENTUM.

Confirmat electionem de personâ Raymundi Ferdinandi ex Comitibus de Rabatta in Episcopum Ecclesiæ Passaviensis ab illius Capitulo, & Canonicis, tametsi eadem Ecclesia per obitum bo. me. Cardinalis de Lamberg vacaret, adeòque Sedis Apostolicæ dispositioni specialiter reservata existeret, ritè factam, attento peculiari Indulto à S. M. Innocentio XII. ante promotionem defuncti Cardinalis, tunc Episcopi, ad Sacram Purpuram, præfatis Capitulo, & Canonicis benignè concesso: prævià cassatione Capitulationum ab ipsis initarum, & cum suppletione quorumcumque defectuum.

VENERABILES FRATRES.

LII.

Acat Ecclesia Passaviensis per obitum bo: me: Joannis Philippi, dum vixit, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis de Lamberg ultimi illius Præsulis.

Civitas Passaviensis sita est in Bavaria inferiori inter Danubium, & Oenum fluvios, ac bis mille circiter habitatores continet, qui pro tempore existenti ipsius Civitatis Episcopo etiam in temporalibus subjacent.

Extat

Extat in ea Cathedralis Ecclesia in honorem Sancti Stephani Protomartyris dicata, modernæ structuræ, nullâ indigens reparatione; cui duæ inserviunt Dignitates, quarum prima Præpositura, viginti quatuor Canonici, Præbendis tamen Theologali, & Pœnitentiariâ carentes, nonnulli Cappellani, aliique Presbyteri, & Clerici divinis addicti.

Ejusdem Ecclesiæ Sacrarium Sacra Suppellectili sufficienter instructum reperitur. Episcopales Ædes Cathedrali sunt proximæ, nullâque egent reparatione.

Præter Cathedralem prædictam alia tantum in Civitate existit Parochialis Ecclesia; Adsunt tamen tria Virorum, ac unum Mulierum Monasteria, duo Hospitalia, & Seminarium; sed desideratur Mons Pietatis.

Fructus taxantur in libris Cameræ ad Florenos quinque mille, ascendunt verò ad centum millia, et ultra Florenorum monetæ illarum partium, pluribus oneribus gravati.

Eidem Ecclesiæ præficere intendimus Dilectum Filium Raymundum Ferdinandum ex Comitibus de Rabatta, ex legitimis nuptiis, Catholicisque, ac Nobilibus Parentibus in Diœcesi Aquilejensi progenitum, quadragenario majorem, à pluribus annis Presbyterum, nec non præfatæ Ecclesiæ Passaviensis Canonicum, qui à Dilectis Filiis Capitulo, et Canonicis ejusdem Passaviensis Ecclesiæ, vigore specialis Indulti eis ab hac Sancta Sede concessi, in Episcopum electus fuit; Illis siquidem fel. record. Innocentius Papa XII. Prædecessor noster per suas literas in forma Brevis, pridiè quàm novissimè defunctum Joannem Philippum Cardinalem de Lamberg, tunc Episcopum Passaviensem, ad Sacram Purpuram promoveret, hoc est, die vigesima Maji anni millesimi septingentesimi expeditas, de specialis dono gratiæ indulsit, ut si contingeret eumdem Joannem Philippum Episcopum etiam apud Sedem Apostolicam obire, licèt ipsa Ecclesia Passaviensis per obitum hujusmodi ex quovis capi-

te, etiam ſpeciali nota, & expreſſione digno, ejuſdem Sedis diſpoſitioni generaliter, vel ſpecialiter reſervata, aut quovis modo affecta tunc reperiretur, nihilominùs electio perſonæ idoneæ in locum memorati Joannis Philippi Epiſcopi prædictæ Eccleſiæ Paſſavienſi in Epiſcopum à Romano Pontifice pro tempore exiſtente ad electionem hujuſmodi præficiendæ ad ipſos Capitulum, & Canonicos, ad quos cæteroqui eadem electio juxta Concordata dudùm inter Sedem Apoſtolicam præfatam, & inclytam Nationem Germanicam inita, vel Privilegia Apoſtolica, aut aliàs legitimè ſpectare dignoſcebatur, ſimiliter omninò ſpectaret, & pertineret in omnibus, & per omnia, perindè ac ſi ipſa Eccleſia Paſſavienſis dictæ Sedis diſpoſitioni nullatenùs reſervata, vel affecta exiſteret, & aliàs, prout in præfatis ejuſdem Innocentii Prædeceſſoris literis uberiùs continetur.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ confirmamus,& approbamus Electionem, ſicut præmittitur, factam à præfatis Capitulo, & Canonicis Eccleſiæ Paſſavienſis, eidemque Eccleſiæ providemus de perſona prænominati Raymundi Ferdinandi, præficientes eum dictæ Eccleſiæ in Epiſcopum, & Paſtorem; præviâ tamen caſſatione, rejectione, & abolitione Capitulationum, ſeu Pactionum ab eiſdem Capitulo, & Canonicis ante ipſam Electionem cum reſervatione Apoſtolicæ confirmationis initarum, & per eorum quemlibet juramento vallatarum; quas propterea juxta formam noviſſimæ Conſtitutionis memorati Innocentii XII. Prædeceſſoris noſtri die vigeſima ſecunda Septembris anno milleſimo ſexcenteſimo nonageſimo quinto hac in re editæ, quæ incipit: *Eccleſiæ Catholicæ*: ne ex quovis temporis lapſu, aut ex quacumque alia cauſa tacitè, vel expreſsè per Nos, & Sedem Apoſtolicam approbatæ, ſeu confirmatæ cenſeri, vel præſumi umquam poſſint, diſertè, & expreſsè nullas, irritas, & invalidas, viribuſque,

que, & effectu penitùs, & omninò vacuas, ac nullius roboris & momenti esse, & perpetuò fore, neminemque ad illarum, sei cujuslibet earum observantiam teneri, aut obligatum existere vel fore, perindè ac si illæ nunquam factæ, initæ, aut jurata fuissent, declaramus; Ac tam ipsi Raymundo Ferdinando Ele cto, quàm omnibus aliis quodcumque juramentum de obser vandis Capitulationibus, seu Pactionibus hujusmodi ab eis, u præfertur, præstitum, quatenus opus sit, relaxamus. Cum suppletione omnium, & quorumcumque defectuum etiam sub stantialium, siqui quomodolibet in eadem Electione intervene rint, juxta Decretum Congregationis rerum Consistorialium nec non cum dispensatione super defectu gradus in Electo, ac Decreto, quòd ipse Præbendas Theologalem, & Pœnitentia riam instituat, Montemque Pietatis erigi curet, ejus conscien tiam super his onerantes.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 27. Novembris 1713.

ARGUMENTUM.

Declarat, ac deputat suum, Sedisque Apostolicæ de Latere Legatum Romandiolæ D. Cardinalem Gozzadinum.

VENERABILES FRATRES.

LIII. Acante jamdudum Legatione Romandiolæ, per translationem, quam indè fecimus ferè à quatuor annis Dilecti Filii Nostri Thomæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Ruffi ad Legationem Ferrariæ, præficere modò intendimus eidem Legationi Romandiolæ Dilectum pariter Filium Nostrum Ulyssem Josephum ejusdem S.R.E. Cardinalem Gozzadinum, de cujus fide, doctrina, prudentia, atque integritate plurimùm in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ declaramus, & deputamus nostrum, & Sedis Apostolicæ de Latere Legatum Romandiolæ præfatum Cardinalem Gozzadinum ad triennium cum facultatibus solitis, & clausulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Di:

Die 16. Februarii 1714.

A R G U M E N T U M.

Excepit benignè coram sex DD. Cardinalibus, videlicet de Abdua, Sacripante, Paulutio, Imperiali, Columna, & Albano, Marchionem de Priè Caroli Sexti Romanorum Regis in Imperatorem electi Oratorem, specialiter à Majestate Sua delegatum ad illa omnia ejus nomine Sanctitati Suæ præstanda, & ad ea respectivè postulanda, quæ illius Majores in Romanorum Reges, & Imperatores recens electi Romanis Pontificibus præstare, & ab iis respectivè postulare consueverunt.

Admissus ad audientiam Sanctitatis Suæ idem Marchio de Priè Orator coram supradictis sex DD. Cardinalibus, & quidem sedentibus, primò osculatus fuit Pedes Sanctitatis Suæ, ac genuflexus eidem exhibuit literas electi Imperatoris, quæ à Sanctitate Sua traditæ fuerunt D. Cardinali Paulutio suo Secretario Status, ut illas legeret, prout fecit alta voce omnibus sedentibus. Porrò ipsarum literarum tenor est, qui sequitur, videlicet.

Intus

Foris. BEATISSIMO IN CHRISTO PATRI DOMINO CLEMENTI UNDECIMO DIVINA PROVIDENTIA SANCTÆ ROMANÆ, AC UNIVERSALIS ECCLESIÆ SUMMO PONTIFICI DOMINO REVERENDISSIMO.

Intus verò:

BEATISSIME IN CHRISTO PATER DOMINE REVERENDISSIME.

Ost officiosissimam commendationem filialis observantiæ continuum incrementum. Injungimus nostro apud Sanctitatem Vestram Oratori Illustri, & Magnifico, Sacrique Imperii fideli dilecto Herculi Josepho Ludovico Turinetti Marchioni de Priè, ut Sanctitati Vestræ tum obitum Augustissimi Romanorum Imperatoris Josephi Fratris nostri charissimi, tum suscepta à Nobis fuisse Imperii gubernacula, ea, qua par est, animi devotione significet, & Sanctæ Sedi Apostolicæ more Majorum nostrorum omnem illam observantiam, & filialis amoris affectum testetur, qui observantissimum Sanctæ Ecclesiæ Filium, Imperatorem verè Christianum, atque Catholicum decet, eâ firmâ, ac filiali spe freti, quam Nobis syncerae, piæque mentis tribuit fiducia, fore ut id officii Sanctitati Vestræ tam gratum, acceptumque accidat, quàm nos integrè, devotèque intendimus ea omnia facere, & præstare, quæ ad majorem Divini Numinis gloriam, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ incrementum, nec non Sanctitatis Vestræ solatium facere, & spectare possunt. De quibus omnibus cùm dictus Orator noster explicabit pluribus mentem nostram, reverenter postulamus ab eadem Sanctitate Vestra, ut plenam ipsi fidem adhibeat, simulque, utì confidimus, solitos Pontificiæ benevolentiæ fructus Nobis impertiatur. Eidem de cętero vitam à Deo beatam, ac diuturnam ad majus Ecclesiæ Sanctæ decus ex animo precamur. Datum in Urbe nostra Vien-

Viennæ die decimaquinta Menſis Octobris Anno Domini milleſimo ſeptingenteſimo duodecimo, Regnorum Noſtrorum, Romani primò, Hiſpanicorum decimò, Hungarici, & Bohemici verò ſecundo.

SANCTITATIS VESTRÆ.

Obſequens Filius
Carolus.

Completa literarum lectione prædictus Orator ſtans locutus fuit, ut ſequitur.

BEATISSIME PATER.

ETſi Sacra Cæſarea Majeſtas Dominus meus Clementiſſimus Sanctitatem Veſtram tam de obitu Auguſtiſſimi Romanorum Imperatoris Joſephi Fratris ſui omni ævo plurimùm colendi, quàm de ſuâ Imperialis Solii conſcenſione literis ſuis jampridem edocuerit, nihilominus ut iſthoc officium eò ſolemniùs perficeretur, Sanctitati Veſtræ utrumque denuò hiſce ſignificari, eamdemque per me de conſtanti filialis ſuæ erga Sanctitatem Veſtram, Sedemque Apoſtolicam obſervantiæ ſtudio certiorem fieri voluit. Quod uti Majorum ſuorum exemplo quacumque opportunitate teſtatum reddere, omniaque ea, quæ obedientiſſimum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Filium, ſtrenuumque ejuſdem Advocatum, ac defenſorem decent, re ipsâ præſtare promittit; ita viciſſim Sanctitatem Veſtram enixè, reverenterque rogat, ut quidquid ejuſdem Prædeceſſores in rei Imperialis, & Auſtriacæ commodum, & incrementum quovis modo contulerunt, ac deinceps conferendum eſſet, id quoque Sanctitas Veſtra Sacræ Suæ Cæſareæ Majeſtati, Auguſtæque Domui Auſtriacæ liberaliter impertiri velit; quod dum altè memorata Sacra Cæſarea Majeſtas de Paterno Sanctitatis Veſtræ affectu omninò ſibi pollicetur, ab eadem Benedictionem Apoſtolicam inſtantiſſimè deprecatur.

Huic

Huic Orationi Sanctitas Sua respondit illicò in hæc verba, quæ audita fuerunt à dicto Marchione de Priè Oratore, similiter stante, DD. Cardinalibus, ut supra, sedentibus.

LIV. SIngularem, ac planè exultantem lætitiam, quam ex faustissima Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli in Romanorum Regem, & futurum Imperatorem electione jampridem suscepimus, plurimum hodie auctam, ac verè completam experimur, ob præclaras ejusdem Caroli Regis in Nos, & hanc Sanctam Sedem constantis suæ, ac filialis observantiæ significationes, quas abundè Nobis tam suis ad Nos datis literis reddi voluit, quàm uberius à Te, Nobilis Orator, explicari mandavit: ut certi scilicet magis, magisque esse possemus Majestatem suam ab inclytis, & Augustis Majoribus suis minimè degenerem, ad omnia, quæ obedientissimum hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Filium decent, quavis sibi datâ occasione, accuratè, ac studiosè præstanda semper fore paratissimam. Quàm læta hæc Nobis, & grata acciderint, planè Tibi persuasum, atque exploratum esse non ambigimus; Scire tamen Te volumus eo etiam nomine acceptiora fuisse, quòd Nobis à Te declarata fuerint, cujus singulares dotes, ac eximia decora Almæ huic Urbi nostræ apprimè perspecta, sicut omnium ad se animos jamdudum allexerant, ita Pontificiam nostram benevolentiam in primis meruerant. Piissimi itaque Cæsaris ad Catholicæ Religionis patrocinium, ad Ecclesiæ incrementum, ad Apostolicæ Sedis tutelam tam magnificè exhibita officia grato animo excipimus: omnia illi vicissim, quæ Romani Pontifices Prædecessores nostri erga electos Romanorum Reges, seu Imperatores juxta veterem ejusdem Sedis morem peragere consueverunt, cumulatè, ac plenissimè redditurі; Nullum siquidem ab Eo ex consuetis Pontificiæ largitatis argumentis, quæ illius Majoribus delata fuerunt, desiderari patiemur; Deumque Optimum Maximum intereà rogabimus, ut cœlesti sua ope diri-

dirigat ſemper optimi Principis greſſus in viam ſalutis, & pacis, illiuſque animum ad ea perficienda, quæ læta Eccleſiæ, læta Reipublicæ, læta itidem Apoſtolicæ Sedi eſſe poſſint, aſſiduè magis inflammet.

Abſoluto Sanctitatis Suæ reſponſo omnes ſederunt, & paulò poſt dimiſſo Oratore DD. Cardinales cum Sanctitate Sua diutius remanſerunt, ut ita omnia juxta conſuetos mores exactè peragerentur.

De præmiſſis omnibus duo Protonotarii Apoſtolici, videlicet R. P. D. Bancherius, ac R. P. D. Collicola rogati fuerunt: R. P. D. Alexandro Bonaventura Archiepiſcopo Nazianzeno, ac R. P. D. Proſpero Mareſuſco Epiſcopo Cyrenen. teſtibus.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 16. Aprilis 1714.

ARGUMENTUM.

Declarat Bononiæ de Latere Legatum D. Cardinalem Cusanum.

VENERABILES FRATRES.

Lv.

IAmdiù lapsum est tempus, ad quod Legationem Bononiensem demandavimus Dilecto Filio Nostro Laurentio S. R. E. Cardinali Casono, qui eam pari cum justitiæ, ac prudentiæ laude, imò etiam, ut accepimus, non sinè aliquo valetudinis suæ incommodo sustinuit. Eidem propterea Legationi præficere modò intendimus Dilectum pariter Filium Nostrum Augustinum ejusdem S. R. E. Cardinalem Cusanum, de cujus fide, probatâque in præcipuis Apostolicæ Sedis muneribus gerendis integritate plurimum in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ declaramus, & deputamus nostrum, & Sedis Apostolicæ de Latere Legatum Bononiæ præfatum Cardinalem Cusanum ad triennium cum facultatibus solitis, & clausulis opportunis.

In nomine Patris †, & Filii †, & Spiritus † Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Maji 1714.

ARGUMENTUM.

Antonii Ulrici Ducis Brunſvvicenſis, & Luneburgenſis obitum cum honorifica illius virtutum commemoratione DD. Cardinalibus nunciat, ejuſque animæ refrigerium publicis Exequiis in Eccleſia Collegii de Propaganda Fide coram illis Cardinalibus, qui ejuſdem Propagandæ Fidei negotiis præpoſiti ſunt, celebrandis comparari mandat.

VENERABILES FRATRES.

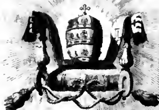

Uatuor ferè lapſi ſunt anni, ex quo maximâ cum animi noſtri lætitiâ Vobis ex hoc loco ſignificavimus Antonium Ulricum Ducem Brunſvvicenſem, & Luneburgenſem, inclytæ ſuæ ſtirpis Principem, & Caput, nullo præcipitis conſilii incitamento commotum: nullâ ingenii inconſtantiâ impulſum: nullâ temporalis ſui commodi illecebrâ allectum: poſt diuturnam complurium annorum deliberationem, poſt prævifum ingruentium ſibi diſcriminum, ac moleſtiarum graviſſimum cumulum, ſolâ agnitæ veritatis ratione excitatum, ſolâ ſupernæ gratiæ illuſtratione

perfuſum, ſolo demùm animæ ſuæ ſalutis deſiderio incenſum, Lutheranæ hæreſeos, in qua natus, educatuſque fuerat, erroribus palàm ejuratis, Catholicam Fidem amplexum fuiſſe. Acerbum hodie, ac verè luctuoſum ejuſdem Principis obitum, quem Nos noviſſimè non ſinè magno Paterni cordis noſtri mœrore audire potuimus, Vobis ſimiliter denunciamus; non dubitantes, quin animos æquè veſtros pari triſtitia afficiat gravis hæc Orthodoxæ Religionis jactura, quam in amiſſo Principe Sanctæ huic Sedi mirum in modum addicto ſummoperè dolemus. Plurimum ſanè lenire poſſunt dolorem noſtrum non minùs eximiæ defuncti Principis virtutes, quàm mors ab eo piiſſimè, & conſtanti atque hilari animo obita; poſtquam ſcilicet ille zelo Domus Dei mirificè incenſus, primum quidem magnificam Eccleſiam in Brunſvvicenſi Civitate ad uſum Catholicorum extrui, atque exornari curaverat: deindè verò paucis ante obitum diebus Natorum, Statuumque ſuorum obtento conſenſu, liberum, publicum, atque perpetuum Orthodoxæ Religionis exercitium ſuis in ditionibus ſtabiliverat; quo ſanè magno confecto, abſolutoque opere non aliud potiùs exoptare mira animi ſui exultatione profeſſus fuit optimus ſenex, quàm ut numerus dierum ſuorum finiretur brevi, quemadmodum, annuente Domino ejus votis, re ipſa contigit. Hæc profectò ſunt, quæ non minùs lacrymas noſtras abſtergere, quàm Nos magnam in ſpem adducere poſſunt, ut quemadmodum Antonii Ulrici memoria in benedictione eſt, ac diù erit in terris, ita ipſe debito nunc virtutibus ſuis præmio potiatur in Cœlis. Sed adhuc pro anima Principis de Catholica Eccleſia, & de Apoſtolica Sede multis nominibus meriti noſtras ad Deum preces, atque ſuffragia deeſſe Chriſtianæ charitatis ratio non patitur. Quod ſanè, & privatim hactenus Nos ipſi agere non prætermiſimus, & Vos ſimiliter exequi vehementer optamus; quin imò id ipſum publicis quoque Exequiis in Eccleſia Collegii

de

de Propaganda Fide coram iis ex Vobis, qui ejuſdem Propagandæ Fidei negotiis præpoſiti ſunt, quamprimum celebrandis præſtari mandavimus. Faxit Deus, ut quod memoratus Princeps anxiis adeò votis, dum viveret, exoptaverat, è ſuperna ſtatione opus perficiat, ut nimirum non modò reliqui omnes clariſſimæ ſuæ Domus Principes, ſed univerſi etiam populi illius ditioni ſubjećti monſtratam ab eo viam feliciter ineant, novaque, ac ſplendida Romanæ Eccleſiæ adjiciant ornamenta.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 28. Maji 1714.

A R G U M E N T U M.

Ferrariæ de Latere Legatum declarat D. Cardinalem Piazza.

VENERABILES FRATRES.

LVII.
Errarienſem Legationem, quam Dilectus Filius Noſter Thomas S. R. E. Cardinalis Ruffus longè ultra triennium, ad quod ei illa à Nobis demandata fuerat, ſedulò, ac fideliter adminiſtravit, committere nunc intendimus Dilecto pariter Filio Noſtro ejuſdem S. R. E. Cardinali Piazza; de cujus fide, prudentiâ, probatâque diù in tot, tantiſque, & ſanè graviſſimis laudabiliter ab eo geſtis muneribus, integritate plurimum in Domino confidimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus, & deputamus noſtrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Ferrariæ præfatum Cardinalem Piazza ad triennium cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

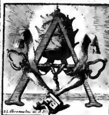
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 20. Auguſti 1714.

A R G U M E N T U M.

Suum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum deputat D. Cardinalem Gozzadinum ad Principiſſam Parmenſem Philippi V. Hiſpaniarum Regis Catholici Sponſam, brevi ex Italiâ diſceſſuram.

VENERABILES FRATRES.

Mplectimur libenter novam Nobis oblatam opportunitatem palàm, & in omnium oculis declarandi paternam illam, & adhuc conſtantem charitatem, qua Chariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Philippum Hiſpaniarum Regem Catholicum in Domino proſequimur. Plurimis idcircò Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum exemplis, quæ etiam Nos ipſi, ſicuti noſtis, non ſemel ſecuti fuimus, adducti ad Regiam illius Sponſam Principiſſam Parmenſem propediem, ut accepimus, ex Italiâ diſceſſuram noſtrum, & Apoſtolicæ Sedis de Latere Legatum deputare intendimus Dilectum Filium Noſtrum Ulyſſem Joſephum S. R. E. Cardinalem Gozzadinum, qui novæ Reginæ in LVIII.

di-

ditione huic Sanctæ Sedi etiam quoad temporalia subjecta, in qua nata, & educata fuit, adhuc commoranti Apostolicam nostram Benedictionem deferat, Regale Connubium gratuletur, nec non faustum, ac prosperum in Hispaniam iter, aliaque omnia, cœlesti accedente Benedictione, felicia ex intimo nostri cordis affectu apprecetur ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, Christianæque Reipublicæ tranquillitatem, & pacem.

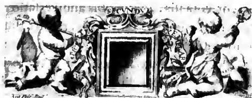
Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ supradictum Ulyssem Josephum Cardinalem Gozzadinum Nostrum, & Sedis Apostolicæ de Latere Legatum deputamus, & declaramus ad præmissa peragenda cum facultatibus, & clausulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Decembris 1714.

ARGUMENTUM.

Gravibus malorum procellis, quibus ab ipſo ſuſcepti Pontificatus initio agitatus ſemper fuerat, noviſque in dies acerbioribus vulneribus, quæ Eccleſiaſticæ libertati, Pontificiæ authoritati, imò etiam Orthodoxæ Religioni inferebantur, commemoratis, conſilium aperit ſuum impavido, ſtrenuoque animo exequendi ea, quæ Paſtoralis officii ratio poſtulabat, eumque in ſcopum DD. Cardinales vehementer hortatur, ut occaſione Indulgentiæ à Sanctitate Suâ in forma Jubilei nuperrimè conceſſæ per accuratas eorum preces divinam illi opem tam neceſſario tempore conciliare ſtudeant.

VENERABILES FRATRES.

Uatuordecim jam lapſi ſunt anni, ex quo, nullo licet meritorum noſtrorum ſuffragio, placuit divinæ bonitati, cui proprium eſt infirma mundi eligere, humilitatem noſtram ad Supremi Apoſtolatus faſtigium evocare. Quantis intereà, & quàm gravibus malorum procellis agitati ſemper fuerimus, optimè noſtis, quippe qui in partem ſolicitudinis noſtræ vocati, magnam etiam calamitatum noſtrarum partem ſuſtinuiſtis. Lætiora in poſterum ſpera- LIX.

rare nos juberent vota illa, quæ Nobis anniverſario aſſumptionis noſtræ die nuperrimè detuliſtis, & craſtina die decimum quintum Pontificatus Noſtri annum, benedicente Domino, incuntibus pro conſueto humanitatis veſtræ more iterum deferetis. Dolemus tamen ex animo nedum verè nullam effulgere adhuc ſpem temporis ſerenioris: Sed quod maximè deplorandum eſt, nova ſemper in dies, & ſemper acerbiora à filiis perditionis Eccleſiaſticæ libertati, Pontificiæ authoritati, imò etiam ipſimet Orthodoxæ Religioni vulnera infligi; adeout ſi res eò, quo ire cœperunt, gradu procederent, & poſſent divina promiſſa deficere, brevi profectò fieret, ut manante ab iis, in quibus hæc accidunt, ad alias Catholici Orbis Provincias exempli conſenſione, nullam propemodùm ubique gentium Eccleſiæ reverentiam, nullum Nobis, & huic Sanctæ Sedi priſtinæ dignitatis veſtigium, nullam denique fidelibus in doctrinâ fidei certitudinem relinqui contingeret. Verùm, Cœlo etiam, & Terra tranſeuntibus, divinæ promiſſionis verba non tranſibunt. Reſpiciet Dominus de Cœlo, viſitabit, perficiet, & cuſtodiet vineam, quam plantavit: erit ipſe nobiſcum uſque ad conſummationem ſæculi: Aderit Nobis, aderit Eccleſiæ, aderit cauſæ ſuæ, ſi Nos officio noſtro non defuerimus. Decretum proindè Nobis, fixumque eſt ad tot, tantaſque Eccleſiæ, Apoſtolicæ Sedi, ac ipſi Religioni illatas injurias vindicandas ea omnia, adſpirante Superni Factoris auxilio, quamprimum exequi, quæ injuncti Nobis divinitus Apoſtolici muneris ratio poſtulat, quæque enixis tam noſtris, quàm aliorum precibus imploratum cœleſtis gratiæ lumen oſtenderit. Idcircò memoria recolentes tunc maximè Apoſtolorum Principi, cujus locum immeriti tenemus, cœleſte præſidium adfuiſſe, cùm oratio fiebat ab Eccleſia ſinè intermiſſione ad Deum pro eo, ad communes hujus almæ Urbis Chriſtifidelium preces confugere decrevimus; atque ut hoc ipſum promptiùs peragatur, Eccle-

ſiæ

ſiæ theſauros, quorum diſpenſationem Nobis credidit Altiſſimus, Apoſtolica liberalitate protulimus: iiſdem ſcilicet fidelibus certa pietatis opera adimplentibus nonnullas de injunctis eis, aut aliàs quomodolibet debitis pœnitentiis relaxantes: ac inſuper plenariam omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam in forma Jubilei illis concedentes, qui intrà ſpatium duarum ſequentium hebdomadarum jejunaverint quartâ, & ſextâ feriâ, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujuſmodi, nec non Baſilicas Sancti Joannis in Laterano, Principis Apoſtolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris, vel earum aliquam viſitaverint, & ibidem oraverint, ac peccata ſua confeſſi Sacram Communionem ſumpſerint, pauperibuſque eleemoſynam, prout ſua cuilibet pietas ſuaſerit, erogaverint. Agite igitur, VENERABILES FRATRES, quorum præſtanti operâ, ac conſiliis, & juvari debemus, & utimur libentiſſimè: opportuno hoc, atque acceptabili tempore Dominici Adventus Deum Optimum Maximum, qui eſt multæ miſericordiæ omnibus invocantibus eum, jugiter obſecrate, ne viribus deficiamus, ſed veniat in Nos Spiritus Sapientiæ, & Intellectus, Spiritus Conſilii, & fortitudinis, Spiritus Scientiæ, & Pietatis, quo timidæ cogitationes, & incertæ providentiæ noſtræ roborentur, ut ſtrenuè Vobiſcum ſtantes in prælio, atque opponentes murum pro domo Iſrael, fortiter illius cauſam tueri poſſimus, à quo Nos per Beatum Petrum, ejuſque ſucceſſores poteſtatem accepimus in terris maximam, quæ in indigno hærede non deficit.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 21. Januarii 1715.

ARGUMENTUM.

Nuperæ Pacificationis inter Imperatorem, & Imperii Principes ex una, ac Regem Christianissimum ex altera partibus in Oppido Badensi stabilitæ Capitibus, Orthodoxæ Fidei, Ecclesiæ, Sanctæque Sedi tum favorabilibus, tum etiam præjudicialibus explicatis: recitari mandat Protestationem ibidem à R. P. D. Passioneo jussu Sanctitatis Suæ factam; deinde differit de ingenti bellico apparatu, quem Turcarum Tyrannus adornabat, & DD. Cardinales hortatur, ut Deum obsecrent, quatenus fructuosas esse velit Pontificias monitiones, & preces, quibus Christianos Principes ad fortiter occurrendum periculo rei Christianæ à Barbaris impendenti vehementer pro Pastoralis officii debito incitaverat.

VENERABILES FRATRES.

LX.

Bi primum superioribus mensibus inaudivimus in Conventu Badensi Pacem tandem inter Charissimum in Christo Filium Nostrum Carolum Romanorum Regem in Imperatorem Electum, ac Germanici Imperii Principes ex una, nec non Charissimum itidem in Christo Filium Nostrum Ludovicum Francorum Regem Christianissimum ex altera partibus fuisse firmatam, ereximus illicò, priusquam scilicet ejusdem Pacis articuli ad Nos affer-

afferrentur, oculos, manuſque in Cœlum ſupplices, tum uberes Divinæ bonitati gratias agentes, quòd votis noſtris ab initio belli, hoc eſt, ab ipſo Pontificatus noſtri primordio ſuſceptis, magna jam ex parte annuerit: tum miſericordiarum Patrem enixè, ac humiliter obſecrantes, ut opus inchoatum perficere, & gaudium noſtrum implere vellet, Pacemque ipſam tam initam, quàm ineundam cœleſti ſua illi admotâ manu ſtabilem, perpetuamque eſſe dignaretur. Fraternitates tamen Veſtras hac de re alloqui hucuſque diſtulimus, expedire rati, ut priùs nedum ſancitæ Pacis capita, ambarumque Partium ratihabitionis documenta oculis intueremur, verùm etiam ſedulò exploraremus, quis tandem exitus contigiſſet multiplicibus illis, indefeſſis, diuturniſque curis à Nobis adhibitis, ut ejuſmodi Pax abſque ullo Eccleſiæ, Sanctæ hujus Sedis, atque Orthodoxæ Religionis detrimento perficeretur; ac ubi peccatis noſtris facientibus, res ex animi noſtri ſententiâ uſquequaque non proceſſiſſent, cognoſceremus ſaltem, an, qua par erat, ſedulitate, ac fide executioni demandata fuiſſent ea omnia, quæ ut Eccleſiæ, Apoſtolicæ Sedis, & Catholicæ Religionis indemnitati conſultum eſſet, illarumque Jura undequaque ſalva, illæſa, ac inviolata conſervarentur, de quamplurium ex Fraternitatibus Veſtris conſilio commiſimus Dilecto Filio Dominico Paſſioneo in utraque Signatura noſtra Referendario, ac Prælato Domeſtico noſtro, quem videlicet hunc in finem, uti noſtrum, ac ejuſdem Sedis verum, & legitimum Procuratorem, Actorem, & negotiorum geſtorem, tametſi abſque ulla extrinſeci tituli, ſeu Miniſterii ſpecie, ad memoratum Badenſem Conventum ante ſeptem menſes allegavimus; licet enim Apoſtolicæ ſervitutis oneri ferendo Nos omninò impares, & ſervum inutilem eſſe probè intelligamus, ac jugiter ingemiſcamus; in hoc tamen Pacis negotio ita promovendo, ut abſque ulla Orthodoxæ Fidei, Apoſtolicæ Sedis, Sanctæ Romanæ, aliarum-

que

que Ecclesiarum quarumcumque injuria Pax ipsa coalesceret, nulla in re videmur Nobis à conscientia redargui Pastorali officio nostro defuisse. Nunc verò, cum ad Nos allata jam fuerint memoratæ Pacis capita, de quibus Badæ conventum fuit, ab utrisque partis Legatis, seu Plenipotentiariis, ut vocant, die 7. Septembris anni proximè præteriti subsignata, unà cum ratihabitionibus tam Imperatoris Electi, quàm Regis Christianissimi, in eodem Badensi Oppido ab utriusque Legationis Secretariis die 28. mox elapsi mensis Octobris invicem permutatis; Cumque insuper ea omnia recognoverimus, quæ à prædicto Dominico Passioneo pari solertiâ, ac fide in executionem mandatorum nostrorum gesta fuerunt: ac tandem ab utraque Aula, nostrisque Nunciis utrobique residentibus certiores abundè facti fuerimus de reliquis omnibus, quæ scire Nobis necesse erat, ut sublatis, quæ fortè occurrere poterant, dubitationibus, totius rei statum undique perspectum, exploratumque haberemus: non ampliùs cunctandum Nobis esse arbitramur, quin Vobis rem totam ex hoc loco communicemus. Primùm itaque negare non possumus magnum Nos suscepisse solatium ex iis, quæ in tertio potissimùm, ac decimo sancitæ Pacis capitibus, quoad Risvvicensis Pacificationis articulos tam in sacris, quàm in prophanis inviolabiliter servandos ita firmantur, ut nullatenùs jam ambigendum sit per illa ad Catholicæ Religionis favorem satis perspicuè quartum ejusdem Risvvicensis Pacificationis articulum, pro quo scilicet diù, multumque laboravimus, fortiter obsistentes multiplicibus, ac validissimis Acatholicorum conatibus, qui illum prorsus abolitum, ac revocatum cupiebant, non modò integrum, sartum tectum, ac omninò inviolatum conservari: verùm etiam, sicubi idem articulus executioni minimè mandatus fuisset, vel aliquid post executionem contra illius formam immutari contigisset, omnia in eum statum, qui per tractatum Risvvicensem præscriptus fuit,

re-

reponenda esse : quibus sanè verbis sanctionem, seu declarationem illam, quam Recessum Religionis pro inferiori Palatinatu, eique annexis ditionibus nuncuparunt, anno 1705. nomine Dilecti Filii Nobilis Viri Joannis Vvilhelmi Comitis Palatini Rheni S. R. I. Principis Electoris editam, ac subindè à Nobis abrogatam, & improbatam, similiter abrogari, & improbari non obscurè demonstratur. Probè quidem novimus non idcircò Acatholicos acquievisse, nec conquieturos deinceps fore; neque enim ignoramus illos nunc maximè nihil intentatum relinquere, neque in posterum relicturos esse tam in Imperialibus Comitiis, quàm alibi, ut nefarii voti compotes efficiantur. Contra tamen Nos pariter pravis eorum consiliis, & machinationibus omni ope adversari non prætermisimus, ac, infirmitatem nostram confortante Domino, cujus causa agitur, numquam prætermittemus; quinimò cùm eorum prævisa studia antevertere curaverimus, novissimè denuò interpositis apud Aulas Viennensem, ac Parisiensem enixis, accuratissimisque officiis, ab utrâque responsum accepimus quoscumque Acatholicorum hac in re conatus irritos, & inanes futuros esse, ac quemadmodum eorum postulata Badæ repulsa fuerunt, ita ubicumque illa instaurari contingat, repulsum iri, adeòque pro certo habendum esse, quòd solemnes adeò tractationes, ut sunt Badenses, initæ, atque confirmatæ ex parte Imperatoris Electi vigore facultatum non à Catholicis tantùm, sed etiam ab Acatholicis Imperii Principibus sibi amplissimè attributarum, nullo umquam tempore immutari, multòque minus infringi possint. Plurimùm insuper lætati sumus legentes in XV. ejusdem Badensis Pacificationis articulo conventum esse, quemadmodum vehementer exoptabamus, de plenaria, ac integra duorum Fratrum S. R. I. Principum Electorum, nimirum Venerabilis Fratris Josephi Clementis Archiepiscopi Coloniensis, & Dilecti Filii Nobilis Viri Maximiliani Emmanue-

nuelis utriusque Bavariæ Ducis pristinum in statum restitutione, cujus sanè plenariæ, ac integræ restitutionis vigore dubitandum non est, quin aboleatur, revocetur, ac prorsus è medio tollatur quicquid occasione præteriti belli, non sinè gravi tam Ecclesiasticæ libertatis, quàm Pontificiæ Authoritatis offensa, adversus utramque fieri contigit, adeout *omnia*, (ut ejusdem XV. Articuli verbis utamur) *æterna oblivione extincta remaneant*. Illud præterea lætitiam nostram auxit, quod in memorato XV. articulo inter cetera ad ejusdem Archiepiscopi Coloniensis favorem stabilita, quod ad Hildesiensem Ecclesiam attinet, cui ille dudum ab hac Sancta Sede præfectus fuit, in hæc verba conventum fuerit. *Capiet etiam speciatim possessionem Episcopatus Hildesiensis cum omnibus prærogativis, juribus, & bonis ad dictum Episcopatum, & Ecclesiam spectantibus, uti ea ante præteritum bellum Episcopi sui Prædecessores, & Ecclesia possederunt, aut possidere debuerunt, itaut nulla litis, aut prætensionis ratio à quocumque mota, seu movenda, integram ejus restitutionem impedire possit.* Quibus verbis non tantùm arcetur, ac prorsus adimitur timor olim conceptus, quòd Badensibus tractationibus inseri, & comprobari possent iniquæ illæ pactiones, ad quas Dilecti Filii Capitulum, & Canonici Ecclesiæ Hildesiensis ante tres annos cum Acatholico Principe, nonnisi vi, ac metu cogentibus, devenerunt, quæque à Nobis, utpotè non minùs Catholicæ Fidei, Divino cultui, ac animarum saluti, quàm ipsius Hildesiensis Ecclesiæ, illiusque Episcopi, & Capituli, ac illorum Mensarum Episcopalis, & Capitularis juribus sommoperè adversantes, solemniter damnatæ, cassatæ, ac reprobatæ fuerunt, sed quævis insuper illarum executio discertè, ac luculenter excluditur; cum earumdem iniquarum pactionum observatio congruere nequaquam possit cum Articulo illo, in quo apertè firmatur Archiepiscopum Coloniensem frui, ac potiri debe-

re

re Hildefienfi Epifcopatu: *cum omnibus prærogativis, juribus, & bonis ad dictum Epifcopatum, & Ecclefiam fpectantibus, uti ea ante præteritum bellum Epifcopi fui Prædeceffores, & Ecclefia poffederunt*. Ad hæc non leve Nobis folatium attulit, quod Articulo XXVII. expreffè cautum vidimus, ut nimirùm in territoriis, Civitatibus, & locis Belgii, quæ à Rege Chriftianiffimo Imperatori Electo ceduntur, omnia, quæ Religionem Catholicam Apoftolicam Romanam concernunt, in ftatu, quo ante bellum fuerant, immutata cuftodiantur: Magiftratus etiam nonnifi Catholici effe poffint, & ut antea fuere, permaneant: Epifcopi in primis, & Capitula, Monafteria, bona Ordinis Melitenfis, & generaliter univerfus Clerus conferventur in omnibus Ecclefiis, libertatibus, immunitatibus, juribus, prærogativis, & honoribus, quæ fub præcedentibus Regibus Romano-Catholicis habuere, & fi quavis ratione deftituti fuerint, in ea reftituantur. Quoniam demum, nondum forfan oblito Domino peccata populi fui, publica univerfalis tranquillitas, quam ardentiffimè cupiebamus, per memoratam Badenfem Pacem conciliari non potuit, gavifi nihilominus fumus quietem faltem, & neutralitatem Italiæ, quæ propiùs Nos tangit, in Articulo XXX. ejufdem Pacis ita firmari, ac ftabiliri, ut fub quocumque titulo, vel obtentu perturbari de cetero numquam poffit; confidentes intereà fore ut, divina ope fuffragante, novis tractationibus aditus quamprimum aperiri poffit, unde operis complementum tandem exoriatur. His adducti rationibus præmiffa Badenfis Pacis capita cum voluptate perlegimus. Ex nonnullis tamen aliis ejufdem Pacis capitibus non pauca, nec levia Nobis fimul allata fuerunt argumenta doloris. Animadvertimus fiquidem in primis Pacem Vveftphalicam dudum ab Apoftolica Sede in pluribus fuis Articulis non femel damnatam, ac reprobatam, pro ejufdem Pacificationis Badenfis normâ, bafi, ac fundamento inter ce-

tera constitutam fuisse; multa insuper ex nuperis Ultrajectensibus, ac Radstadiensibus tractationibus desumpta eidem Badensi Pacificationi adjecta fuisse, quæ eamdem planè Apostolici Judicii censuram promerentur. Hæc inter præcipuum sibi vindicant locum Dignitatis Electoralis recognitio in Hannoverano Duce dudum à Nobis pluriès, ut benè nostis, ac palàm improbata: Regius titulus Marchioni Brandeburgensi delatus contra nostram itidem satis notam, ac publicam interdictionem: cessio insuper eidem, aliisque etiam Acatholicis Principibus facta variarum Ditionum Catholicarum cum evidenti periculo subversionis illarum animarum, ac omnimodi Orthodoxæ Religionis in illis partibus excidii: Præterea manifesta violatio libertatis, ac Immunitatis Ecclesiasticæ propter conditionem restitutioni bonorum Ecclesiasticorum tempore præteriti belli occupatorum adjectam, quæ hisce verbis in Articulo XXV. explicata legitur: *Ita tamen ut nihil ratione fructuum, seu proventuum perceptorum, & tempore præteriti belli usque ad diem publicationis tractatus Radstadiensis cessorum petere possint*. Grave etiam præjudicium, quod etiam in temporalibus Sedi Apostolicæ irrogari attentatum est circa directum, ac supremum Dominium, quod ei in Regnum utriusque Siciliæ ultra, & citra Pharum manifestè competit, non tantum mentione de illo citra Pharum, hoc est de Neapolitano Regno in Badensibus, & Radstadiensibus tractationibus habitâ absque ulla Pontificii assensus præservatione, sed multò etiam magis liberâ illâ, absolutaque ratione, qua de eodem Regno Siciliæ ultra Pharum in Ultrajectensibus tractationibus constitutum fuit, perindè ac si nullum in eo jus ad Nos, & Sanctam Sedem pertineret. Præcipua hæc sunt Capita, quæ gravem Nobis, ac molestam nuperam Pacificationem effecerunt. Negare tamen non possumus, quin animi nostri mœror haud parum lenitus fuerit ex declarationibus, atque protestationi-

bus

bus à præfato Dominico Paſſioneo juſſu noſtro factis, & juxta praxim ab Apoſtolicis Adminiſtris in ejuſmodi caſibus, ac potiſſimum Vveſtphalicæ, & Noviomagenſis Pacificationum occaſione ſervatam diligenter exaratis, quemadmodum Vos pariter ex illarum authentico exemplo ad Nos tranſmiſſo per Secretarium Brevium noſtrorum Secretorum mox legendo, uberiùs percipietis.

Hîc ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Oliverius Secretarius Brevium Secretorum, legitque Breve Sanctiſſimi die 26. Junii 1714. datum, in quo continentur facultates R. P. D. Dominico Paſſioneo in utraque Signatura Sanctitatis Suæ Referendario, ejuſque Prælato Domeſtico attributæ; ac ſubindè declarationem, ſeu proteſtationem ab eodem R.P.D. Paſſioneo, primò quidem Badæ in Ergovia factam die 10. Septembris 1714., deindè verò renovatam in Senatu Reipublicæ Lucernenſis die 20. ejuſdem Menſis; quibus perlectis Sanctitas Sua ita Orationem proſecuta fuit.

AUdiſtis VENERABILES FRATRES, quomodò Ablegatus noſter, cum in Badenſi Conventu tractationes de Pace haberi inveniſſet, inſueto prorſus more, hoc eſt nemine ibidem Mediatoris partes agente, qui contradicentium proteſtationes reciperet, ſecutus fuerit illorum exemplum, qui in noviſſimo Ultrajectenſi Conventu non abſimili illic ſubortâ difficultate adversùs ea, quæ inibi conventa fuerant, ſive illorum aliqua proteſtari voluerunt; quinimò non modò ejuſmodi exemplum ſecutus fuerit, ſed verè pleniùs, uberiùs, atque ſolemniùs demandatam ſibi provinciam impleverit, ſuamque declarationem, ac proteſtationem non ſolùm, prout illi fecerunt, coram Magiſtratu Loci emiſerit, verùm & eam Legatis, ſeu Plenipotentiariis tam Cæſareis, quàm Gallicis, aliiſque pluribus aliorum Principum Miniſtris notam fecerit, ac demùm in pleno, ac publico Reipublicæ Lucernenſis Senatu apertè renovaverit.

Audiſtis itidem quomodò præfatus Ablegatus noſter ejuſmodi ſuam declarationem, & proteſtationem, juxta mentem noſtram ſibi notam, etiam ad ea omnia, quæ Catholicæ Religioni, Sanctæ huic Apoſtolicæ Sedi, Eccleſiis, & Eccleſiaſticis Juribus quibuſcumque præjudicialia in Radſtadienſibus, ac multò magis in Ultrajectenſibus tractationibus conventa fuerunt, prudenti non minùs, quàm neceſſario conſilio extendere non prætermiſerit. Qua ſanè, tametſi generali proteſtatione ea potiſſimùm, quæ legibus omnibus violatis, adversùs Chariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Jacobum Magnæ Britanniæ Regem, cum maxima non ſolùm ipſius Regis, ſed etiam Catholicæ Religionis injuriâ, in eiſdem Ultrajectenſibus tractationibus quovis modò acta fuerunt, omninò comprehenſa eſſe, & comprehendi ab initio intelleximus, ac nunc ita intellexiſſe, & intelligere Vobis ſignificamus; licèt mentem hanc noſtram in Badenſi publica proteſtatione clariùs, ac diſertiùs explicari conſultò prohibuerimus: ne graviora ſcilicet Acatholicorum odia in optimum, ac piiſſimum Regem de Eccleſia, de hac Sancta Sede, ac de Orthodoxa Fide meritiſſimum concitaremus: & ſanè abſque ulla neceſſitate; cùm ea, quæ in ipſius perniciem geri contigit, utpote per ſe maniſeſtè nulla, & injuſta, nequeant clariſſima illius jura ullatenùs imminuere, nec ullâ ad id indigeant noſtrâ, aliorumve quorumlibet proteſtatione. Audiſtis demùm quomodò idem Adminiſter noſter arreptâ occaſione diſſerendi de infauſta Pacificatione Aravienſi non ita pridem apud Helvetios inita, eam non minùs nullam, & invalidam, quàm injuſtam, & iniquam meritò pronunciaverit, ut liquidò nimirùm appareat illam à Nobis, & ab hac Sancta Sede ſemper damnatam fuiſſe, ac reprobatam. Quoniam verò parùm prodeſſet verbis dumtaxat, hoc eſt ſolo proteſtationum medio, iis contradicere, quæ in Eccleſiæ, Sedis Apoſtolicæ, & Religionis detrimentum geſta

ſunt,

ſunt, ac geruntur, niſi ſimul etiam omni ope, ac ſtudio eniteremur, ut ea factis, rebuſque ipſis corrigerentur, ac opportunè ſarcirentur: perſuaſum Vobis eſſe volumus, VENERABILES FRATRES, Nos hunc in finem non omiſiſſe, non omittere, nec omiſſuros eſſe eas omnes obire partes, quas Miniſterii noſtri ratio à Nobis poſtulat; nec profectò ſpe deſtituimur fructum aliquem ex laboribus noſtris quamprimùm percipiendi, tametſi ea de re palàm differere non adhuc Nobis liceat. Enixis intereà, accuratiſque precibus Deum Optimum Maximum rogare non prætermittite, ut conatus noſtros cœleſti ſua ope juvare dignetur, ac in primis Divinam ejus Bonitatem in contritione cordis obſecrate, quatenùs voci noſtræ dare velit vocem virtutis, ac fructuoſas potiſſimùm eſſe faciat monitiones, cohortationes, imò etiam preces illas, quibus vehementiori paterni noſtri cordis affectu Chriſtianos Principes incitavimus, ac jugiter incitamus, ut quando jam è diuturnè nimiùm, atrocique inter ipſos bello, non ſinè præcipuo Divinæ Miſericordiæ beneficio, exempti reperiuntur eo maximè tempore, quo nefarius Turcarum Tyrannus, ingenti apparatu terra, marique ſuſcepto, in Chriſtianas ditiones irrumpere molitur, conſociatis ſtudiis, viribuſque obviam eant periculo, quod Chriſtianæ Reipublicæ intentant Barbari: opponant fortiter murum pro Domo Iſrael: ſtudeant ipſorum Barbarorum cruore detergere, ac prorsùs delere maculas illas, quas Chriſtianorum armis Chriſtianus ſanguis aſperſit: translatâque in Infidelium Terras eorumdem Armorum procellâ, non alia in poſterùm, quàm bella Domini prælientur.

Cadet Superbus et Corruet. Jerem 50.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 20. Februarii 1715.

ARGUMENTUM.

Causas exponit, quibus ad extinguendum, ac penitùs abolendum prætensæ Apostolicæ in Regno Siciliæ Legationis, & Monarchiæ nuncupatæ Tribunal adductus fuerat. Mox specialem Constitutionem hac ipsa die eâ de re promulgatam, nec non Breve modum præscribens, quo Causæ ad forum Ec*clesiasticum pertinentes in dicto Regno deinceps judicari debeant, eadem pariter die editum recitari mandat.*

VENERABILES FRATRES.

LXI.
Ovimus omnes, firmâque fide credimus, & profitemur Redemptorem, ac Dominum nostrum Jesum Christum illi uni Apostolorum Principi, cui ante Sacratissimam suam Passionem dixerat: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam; & Tibi dabo claves Regni Cœlorum; & quodcumque ligaveris super Terram, erit ligatum & in Cœlis: & quodcumque solveris super Terram, erit solutum & in Cœlis*: Post suam à mortuis resurrectionem pro supremi Apostolatus complemento,

no-

novâque instituti jam in eo visibilis Ecclesiæ Capitis confirmatione, similiter dixisse: *Pasce Agnos meos*: *pasce oves meas*.

Hanc porrò singularem, atque præcipuam Sanctæ hujus Sedis prærogativam Beato Petro concessam; ac per illum, ejusque Successores ad Nos, tametsi prorsus immerentes, à Domino transmissam, si non verbis, re ipsâ certè in controversiam vocari, quin etiam apertè jam Nobis impugnari quoad Regnum Siciliæ ab illius Tribunalis Ministris, quod inibi Monarchiam appellant, nemo est, qui ignoret; quemadmodum nemo planè est, cui intolerandi excessus ab eodem Tribunali, novissimis præsertim hisce annis, admissi non innotuerint. Nemini etiam propterea mirum videbitur, quod Nos, postquam longâ nimiùm patientiâ, tot, tantasque Ecclesiasticæ libertati, ac Pontificiæ authoritati illatas injurias pertulimus: postquam itidem diuturniorem longanimitatem nostram nihil in posterum profuturam perspicuè cognovimus; quin potius ex eâ multiplicanda Christifidelium scandala, conscientiam nostram graviùs onerandam, majoribusque in dies periculis animarum salutem objiciendam fore perspeximus; Divino primùm enixis tum publicis, tum privatis precibus, implorato præsidio: multorum insuper in Sacrâ Theologia Magistrorum, & in Decretis Doctorum non minùs pietate, quàm doctrinâ præstantium, auditis sententiis, maturâque desuper cum pluribus ex Fraternitatibus Vestris deliberatione præhabitâ, de unanimi illorum consilio, & assensu, deploratæ, ac reprobatæ diu abominationis radicem Apostolicâ tandem securi præcidere, & Babylonicam Turrim funditùs evertere decreverimus; abolendo scilicet, supprimendo, atque extinguendo præfatam Monarchiam Siculam, ejusque Tribunal per specialem nostram perpetuò valituram, & hac ipsa die promulgandam Constitutionem, quæ à Secretario Brevium nostrorum Secretorum mox perlegetur.

Hic

Hic ingressus fuit Consistorium R.P.D.Oliverius Secretarius Brevium Secretorum, legitque Constitutionem à Sanctissimo hac ipsa die editam super extinctione, & abolitione prætensæ Apostolicæ in Regno Siciliæ Legationis, & Monarchiæ nuncupatæ; ejusque Tribunalis Judicis, & Officialium quorumcumque, qua perlecta sua Sanctitas reassumpsit orationem in hæc verba.

AUdietis modò quænam iniverimus consilia, ut Causæ Regni Siciliæ ad Forum Ecclesiasticum pertinentes, quæ ante hac in abolito Monarchiæ Tribunali, etsi minùs legitimè disceptari consueverant, rectè, ac ordine in posterum intrà idem Regnum cognosci, & definiri possint, ac debeant, donec aliâ ratione à Nobis, & ab hac Sancta Sede Siculorum commodis, ac indemnitati uberioribus gratiis consulatur. Legantur igitur literæ, quas Nos hac ipsâ die Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis, nec non Dilectis Filiis tam sæculari, quàm Regulari Clero, reliquisque omnibus Christifidelibus supradicti Regni Siciliæ hac de re perscribimus.

Hic iterum ingressus fuit Consistorium præfatus R.P.D. Oliverius, legitque Breve Sanctitatis Suæ ad Archiepiscopos, & Episcopos, nec non utrumque Clerum tam sæcularem, quàm Regularem, reliquosque omnes Christifideles Regni Siciliæ, quibus præscribitur modus, quo causæ dicti Regni ad Forum Ecclesiasticum pertinentes in posterum, etiam abolito Monarchiæ Siculæ Tribunali, judicari possint, ac debeant in eodem Regno, donec aliâ ratione à Sanctitate Sua, & Sede Apostolica indemnitati, & commodis Nationis Siculæ pleniùs, ac uberiùs consulatur; quo perlecto Brevi Sua Sanctitas ita orationem absolvit.

Hæc

HÆc habuimus, Venerabiles Fratres, quæ Vobis hodie significaremus, ut ea, quæ gravissima hac in re suscepimus, consilia, ardua quidem, sed necessaria, Vobis, ut par est, innotescant: Et, cùm nihil profectò in illis quæsiverimus, præter Dei gloriam, Ecclesiæ honorem, & salutem animarum, eodem planè zelo, quo Vos Pastoralem solicitudinem nostram jugibus laboribus sublevare non prætermittitis, felicem consiliorum hujusmodi eventum vestris apud Deum votis, & precationibus juvare positis, sicuti perspecta pietas, & Religio vestra, ac perpetuum Petræ illius studium, unde excisi estis, abundè Nobis pollicentur.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 6. Maji 1715.

A R G U M E N T U M.

Regem Catholicum laudat, quòd rescissis Decretis contra D. Cardinalem Judice Inquisitorem Generalem Hispaniarum, ipsumque Inquisitionis Tribunal latis, eumdem Cardinalem in Hispanias honorificè revocaverat. Deinde S. R. E. *Cardinalem creat R. P. D. Fabium Oliverium.*

VENERABILES FRATRES.

LXII. Uemadmodum præteritis mensibus satis, superque, vel ipso rumore publico nunciante, Vobis innotuisse non dubitamus tempestatem illam, quæ Charissimi in Christo Filii Nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici obtento nomine, non tam adversùs Dilectum Filium Nostrum Franciscum S.R.E. Cardinalem Judice nuncupatum, generalem in illis partibus Inquisitorem, non aliâ sanè de causa, nisi quia commissum sibi à Nobis munus strenuè, ac fideliter impleverat, quàm contra ipsum sacrum Tribunal Inquisitionis commota fuit: ita planè unicuique Vestrum exploratum, compertumque esse non ambi-

gi-

gimus, quid noviſſimè idem Philippus Rex egerit, ut ea, quæ perperam hac in re pravorum Conſiliariorum operâ geſta fuerant, detectis jam eorum dolis, cumulatè ſarciret. Nihilominus, quia ipſemet Rex ſuis ad Nos datis literis Regia ſua manu conſcriptis, quæ nonniſi ante duos dies redditæ Nobis fuerunt, rem adeò lætam, ac non minus ſibi glorioſam, & Nobis fauſtam, quàm egregio Collegæ veſtro, adeôque etiam Ordini veſtro honorificam ſignificare Nobis voluit: æquum eſſe arbitramur abſque ulla cunctatione ipſaſmet Regias literas ex hoc loco Vobis communicare, ut gaudium noſtrum in Vobis ſit, & gaudium veſtrum impleatur.

Hìc R. P. D. Battellus Secretarius Brevium, quæ ad Principes ſcribuntur, legit literas Sanctiſſimo ſcriptas à Rege Catholico ex Hiſpanico idiomate in Italicum verſas. Quibus lectis Sanctitas Sua ita allocutionem ſuam abſolvit.

RELIQUUM nunc eſt, VENERABILES FRATRES, ut maximas divinæ Bonitati gratias agamus, quæ dedit Regi cor docile ad faciendas juſtificationes ſuas, eamque humiliter exoremus, ut illius animum magis inflammet ad perficiendum opus, quod incœpit; unde meritas illas laudes, quas ei omnis poſteritas reddet, dum hujus tam præclari facti memoriam recolet, uberiùs Nos ipſi retribuere, ac in dies augere poſſimus: illiuſque illuſtri exemplo addiſcant omnes Catholicum, ac verè ſapientem Principem minimè dedecere ea, quæ minùs rectè geſta ſunt, retractare, quinimò veram illum, ac ſolidam gloriam ſibi parare, malè acta corrigendo, non ea cum Eccleſiæ, Deique offenſione propugnando.

Abſolutis præconiis, & propoſitionibus Eccleſiarum Sua Sanctitas ita rurſus locuta fuit.

VENERABILES FRATRES.

LXIII. FRaternitatum Veſtrarum numero adſcribere intendimus Dilectum Filium Fabium de Oliveriis Protonotarium Apoſtolicum, Secretorum Brevium noſtrorum Secretarium, ac Palatii noſtri Apoſtolici Propræfectum, cujus honeſtos mores, ſedulitatem, patientiam, ac in primis illibatam fidem longo triginta ſex annorum contubernio probavimus.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ creamus S. R. E. Diaconum Cardinalem Fabium de Oliveriis cum diſpenſationibus, derogationibus, ac clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris †, & Filii †, & Spiritus † Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 29. Maji 1715.

ARGUMENTUM.

Jubileum universale indicit ad implorandam divinam opem contra Turcas. Mox S.R.E. Cardinalem declarat Damianum Hugonem ex Comitibus de Schonborn, aliàs in pectore reservatum. Creat insuper Cardinalem Henricum de Thyard de Bissy Episcopum Meldensem, ac demum tres alios in pectore reservat.

VENERABILES FRATRES.

EX illa die, qua non sinè gravissimo animi nostri dolore accepimus nefarium Turcarum Tyrannum tot, ac tantarum ante aliquot annos, cum immortali Christiani nominis gloria acceptarum cladium benè memorem, ac de iis vindictam sumere seriò cogitantem, collectis tot Provinciarum, ac Regnorum, quæ Tyrannide suâ opprimit, viribus efferatiori, quàm unquam rabie, bellum instaurare velle, maximisque tam maritimis, quàm terrestribus copiis Christianorum fines formidabili sua potentia irrumpere decrevisse: Nos imminentibus fide-

deli populo periculis paternâ charitate vehementer commoti, primum quidem privatis noſtris ſacrificiis ad Deum toto corde clamare non ceſſavimus, ut effunderet iram ſuam in gentes, quæ illum non noverunt, & in regna, quæ nomen ejus non invocaverunt: verba illa Joſaphat Regis cum ab Ammonitis, & Moabitis impeteretur, humiliter uſurpantes: *Domine Deus Patrum noſtrorum, tu es Deus in Cœlo, & dominaris cunctis Regnis Gentium; in manu tua eſt fortitudo, & potentia, nec quiſquam Tibi poteſt reſiſtere. In nobis quidem non eſt tanta fortitudo, ut poſſimus huic multitudini reſiſtere, quæ irruit ſuper nos. Sed cum ignoremus quid agere debeamus, hoc ſolum habemus reſidui ut oculos noſtros dirigamus ad Te.* Indictis deinde publicis precibus, Chriſtifideles non ſolùm in Alma Urbe noſtra, ſed etiam in univerſa Italia, eique adjacentibus Inſulis degentes, ad iram Dei, quæ peccatis hominum aſſiduè laceſſitur, per ſalutaris pœnitentiæ lamenta, jejunia, eleemoſynas, ſynceraſque obſecrationes placandam excitare ſtuduimus. Id ipſum nunc demum à toto Chriſtiano populo faciendum eſſe arbitramur, ut concordi charitatis fervore accedant omnes cum fiducia ad Thronum gratiæ, ſciſſiſque per veram pœnitentiam cordibus, ac auctis per jejuniorum labores, & eleemoſynarum largitiones viribus orationis, divinam opem in his urgentiſſimis Eccleſiæ neceſſitatibus unanimiter implorare connitantur. Potens eſt enim Oratio Eccleſiæ ſupplicantis ad Dominum, qui pius eſt, ac miſericors, & propitiatur invocantibus eum in veritate. Hæc tamen ut fructuoſiùs, ac promptiùs ab omnibus peragantur, ex priſco Romanæ Eccleſiæ more cœleſtium munerum theſauros, quorum diſpenſationem fidei noſtræ commiſit divina dignatio, aperire, & liberali manu erogare decrevimus: concedendo ſcilicet plenariam omnium peccatorum Indulgentiam in forma Jubilei omnibus Chriſtifidelibus in Urbe quidem

exi-

exiſtentibus, qui intrà ſpatium duarum ſequentium hebdomadarum jejunaverint quarta, & ſexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujuſmodi, nec non Eccleſias, ſeu Baſilicas S. Joannis in Laterano, Principis Apoſtolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris, vel earum aliquam viſitaverint, & ibidem oraverint, ac peccata ſua confeſſi ſacram Communionem ſumpſerint, pauperibuſque eleemoſynam, prout ſua cuilibet pietas ſuaſerit, erogaverint. Cæteris verò extra Urbem præfatam commorantibus, qui Eccleſiam, ſeu Eccleſias ab Ordinario deſignandam, vel deſignandas viſitaverint, & alia omnia præmiſſa adimpleverint; prout in literis deſuper de more expediendis uberiùs explicabitur. Agite ergo, VENERABILES FRATRES, atque opportuno potiſſimùm recurrente tempore, quo Divinus Spiritus repentino ſonitu ſuper Apoſtolos venit, menteſque carnalium in ſui amorem permutavit, & foris apparentibus linguis igneis, facta ſunt intus corda flammantia, Patrem Miſericordiarum, & Deum totius conſolationis ſuppliciter invocemus; ut fideles ſuos, ac præſertim Catholicos Principes veræ charitatis indiſſolubili nexu firmiter vinciat, induatque illos fortitudine, quæ de Cœlo eſt; Unde hoſtes Chriſtiani nominis, qui in multitudine contumaci, & ſuperbia venientes, Regna, Provincias, & Principatus evertere, cladibuſque involvere meditantur, protegente Domino, in cujus manu eſt ſalvare in multis, & in paucis, diſſipentur, & diſperdantur, atque à Chriſtianorum cervicibus longè repellantur.

IN EODEM CONSISTORIO.

Abſolutis præconiis, & propoſitionibus Eccleſiarum ita proſecutus eſt.

VE-

VENERABILES FRATRES.

LXV. AD Omnipotentis Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, palàm hodiè evulgare, & declarare intendimus Cardinalem illum, quem dudum in Consistorio nostro secreto habito die 30. Januarii 1713. creavimus, & in pectore reservavimus, videlicet: Dilectum Filium Damianum Hugonem ex Comitibus de Schonborn non minùs pietate, quàm literis in hoc Collegio Germanico de Urbe ante viginti annos educatum.

Præterea creare similiter intendimus alium Cardinalem, nempe Venerabilem Fratrem Henricum de Thyard de Bissy Episcopum Meldensem, cujus eximia in Nos, in Ecclesiam universam, imò & in ipsam Catholicam Religionem merita, sive pro Ecclesiastica libertate tuenda, cum Ecclesiæ Tullensi præesset, sive pro Orthodoxæ doctrinæ veritate propugnanda, postquam ad Meldensem translatus fuit, satis Vobis comperta sunt, & nota; atque huic demùm tres alios adjungere constituimus, quos tamen rationabilibus ex causis in pectore reservare decrevimus, arbitrio nostro quandocumque evulgandos.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ declaramus, & respectivè creamus S. R. E. Cardinales

Damianum Hugonem ex Comitibus de Schonborn.

Henricum de Thyard de Bissy Episcopum Meldensem.

Alios tres in pectore reservamus arbitrio nostro quandocumque declarandos.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 23. Septembris 1715.

ARGUMENTUM.

Christianissimi Galliarum Regis Ludovici XIV. obitum, qui prima die mensis Septembris contigerat, Sacro Collegio de more nunciat, ejusque virtutibus, ac rebus gestis amplissimo præconio decoratis, Exequias pro suffragio illius Animæ in Pontificio Sacello celebrandas indicit.

VENERABILES FRATRES.

Ngentem dolorem, quem Vos unà Nobiscum suscepisse non dubitamus, ubi primùm, fama ipsa vulgante, Christianissimum Regem Ludovicum XIV. decessisse audivistis, acerbiùs hodie renovare, inflictumque animis nostris vulnus exasperare cogimur: LXVI. dum hunc ipsum tristissimum nuncium Nobis per literas novi Regis, ac Ducis Aurelianensis Regni Rectoris, insignibus utriusque eorum in Nos, & hanc Sanctam Sedem filialis observantiæ notis refertas, nuperrimè confirmatum, Vobis ex hoc loco, ut moris est, communicamus. Quomodò enim non maximè dolebimus gravissimam hanc non Galliarum tantùm, sed universæ prorsùs Christianæ Reipublicæ jacturam? Dolemus profectò splendidissimum, ævi nostri lumen, ac grande decus extinctum. Dolemus Nobilium quarumvis disciplina-

rum, ac bonarum artium fautorem munificum ſublatum. Virtutes omnes, ac præſertim Catholico homine dignas, ſive dolis infenſæ hæreſeos agitatas, ſive etiam ſævientis fortunæ injuriis jactatas certo, ac firmiſſimo præſidio deſtitutas dolemus. Dolemus ereptum Euangelii Præconibus in remotioribus Infidelium plagis Patronum beneficentiſſimum: orbatam Filio Chariſſimo Apoſtolicam Sedem: & quod animum noſtrum acriori planè ſenſu percellit, potentiſſimo Defenſore, ac imperterrito Vindice Orthodoxam Religionem viduatam dolemus. Non ita tamen dolemus, ut quæ meritò lenire poſſunt mœrorem noſtrum, ſolatia reſpuamus. Eædem ſcilicet inclyti Regis virtutes, juſtitia, pietas, religio, prudentia, animi magnitudo, quæ dejectis in ejus Sepulchrum oculis lugere Nos cogunt, eis in ſublime erectis de illius piè credita felicitate lætari Nos jubent. Hanc præ ceteris ſperare Nos facit mirificus ille zelus Domus Dei, quo Religioſiſſimus Princeps ſemper exarſit, ſed tunc præcipuè cùm jam ante triginta annos, omnibus humanæ prudentiæ rationibus penitùs neglectis, Edicta illa abrogavit, quæ perduelles hæretici ab ipſius Majoribus Regibus inter bellorum æſtus, & pericula dudum extorſerant: noviſque editis Decretis, quibus illius ſectæ hominibus omnis Templorum uſus, ac coeundi libertas interdicebatur, brevi paucorum menſium ſpatio univerſam planè Galliam ab ea ſuperſtitione liberavit, quæ populos illos civilibus diù bellis miſerè afflixerat ingenti cum periculo orthodoxæ fidei, & publicæ incolumitatis. Auget ſpes noſtras indefeſſum ſtudium, quo Rex Optimus Catholicæ Doctrinæ tuendæ, eliminandiſque erroribus: præſertim verò radicitus extirpandis Janſenianæ hæreſeos malis germinibus, propugnandiſque latis adversùs eam Sanctæ hujus Sedis judiciis, per tot annorum decurſum tam ferventer adlaboravit, ut etiam in eo morbo, qui poſtremus illi laborum mortalium fuit, noviſſimæ noſtræ hac potiſſimum

in

in re editæ Conſtitutioni inobedientes compeſcere, omnique ad id ſuæ poteſtatis validiori præſidio Eccleſiaſticam authoritatem fulcire paratus, cœpto jamdudum operi ſupremam manum adjicere ſummoperè exoptaverit. Silebimus alia; ſed injecta jam poſtremi morbi mentione ſilere non poſſumus invictam illam, ac verè Chriſtianam fortitudinem, qua Rex præſtantiſſimus charorum ſibi Capitum funeribus jampridem aſſuetus, ita in ejuſmodi morbo ſe geſſit, ut nemo ex veteris Philoſophiæ Sectatoribus tam magnificè contemptum mortis decantaverit in Scholis, quàm Ille fortiter exercuit in arena. Hæc ſanè omnia, & alia plurima, quæ tacemus, ſuadere facilè poſſent Ludovicum XIV. non tam diuturno dudum enitentis naturæ labore, quàm indulgentis dono providentiæ ſerò terris, poſt longam ſcilicet Parentum ſterilitatem, à Cœlo conceſſum, ſerò itidem emerito Cœlo fuiſſe à terris redonatum. Verùm quia, ut Sacræ literæ Nos admonent, & Nos dolentes dicimus: *Judicium duriſſimum his, qui præſunt, fiet*, ideò & ratione ducimur, & debito charitatis urgemur, ut ſacrificiis, orationibus, & obſecrationibus demortui Regis animæ ſolatium comparemus. Id porrò, & privatim Nos agere hactenùs non prætermiſimus, & Vos una Nobiſcum proſequi enixè optamus, hoc ipſum ſuo tempore publicis in Pontificio noſtro Sacello Exequiis, ſtatâ die Vobis indicendâ, juxta Prædeceſſorum noſtrorum morem ſolemni ritu præſtituri. Deum interim Opt. Max., in cujus manu ſunt corda Regum, enixè rogemus, ut novi Chriſtianiſſimi Regis Ludovici XV. tenellam ætatem cuſtodiat, dirigatque ſemper ejus greſſus in viam mandatorum ſuorum, quatenùs ſapientiâ juxta, ac annis proficiens expectationi, quæ de illius egregiâ indole maxima eſt, abundè reſpondeat ad ſubditarum ſibi gentium quietem, ad Eccleſiæ bonum, ad Catholicæ Religionis præſidium, Chriſtianæque Reipublicæ felicitatem.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 16. Decembris 1715.

ARGUMENTUM.

Ante præconia, & propositiones Ecclesiarum declarat Urbini de Latere Legatum Jo: Antonium S.R.E. Cardinalem de Via.

VENERABILES FRATRES.

LXVII. VRbini Patriæ nostræ Legationem, quam Venerabilis Frater Noster Sebastianus Antonius Episcopus Tusculanus S. R. E. Cardinalis Tanarius, tresdecim ferè annorum spatio, etiam inter maximas, quæ interim contigerunt, rerum, ac temporum difficultates, summâ fide, prudentiâ, ac sedulitate administravit, committere nunc intendimus Dilecto Filio Nostro Joanni Antonio ejusdem S. R. E. Cardinali de Via, de cujus fide, doctrinâ, integritate, rerum usu, ac in præcipuis Apostolicæ Sedis muneribus gerendis experientia plurimum in Domino confidimus. Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ declaramus, ac deputamus nostrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Urbini præfatum Cardinalem de Via ad triennium cum facultatibus solitis, & clausulis opportunis.

In nomine Patris †, & Filii †, & Spiritus † Sancti. Amen.

IN

IN EODEM CONSISTORIO.

Post præconia, & propositiones Ecclesiarum, creat quatuor S. R. E. Cardinales, ac subinde tres illos Cardinales declarat, & palàm evulgat, quos in Consistorio die 19. Maji proximè præteriti habito creaverat, & in pectore reservaverat.

VENERABILES FRATRES.

VOlumus hodie antiquissimum sequi morem Prædecessorum nostrorum, qui nimirùm per sexcentos, & amplius annos continuatâ serie, nonnisi mense Decembri Ordinationes suas facere consueverunt. Non minùs propterea illorum vestigiis, quàm editæ hac de re à fel. rec. Sixto Papa V. Prædecessore nostro Constitutioni inhærentes, qua scilicet eximius ille Pontifex novorum S. R. E. Cardinalium creationes in temporibus dumtaxat, seu diebus jejuniorum hujus mensis habendas esse sancivit: septuagenarium Fraternitatum Vestrarum numerum, ad majorem Omnipotentis Dei gloriam, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, complere constituimus. Intendimus igitur creare Cardinales LXVIII.

Nicolaum Caracciolum Archiepiscopum Capuanum, à tribus, & ultra annis cum facultatibus Vicario Urbis concedi solitis Vicesgerentem.

Joannem Patritium Archiepiscopum Seleuciæ Thesaurarium nostrum generalem.

Ferdinandum Nuptium Archiepiscopum Nicænum Congregationis Episcoporum, & Regularium, ac etiam Congregationis Aquarum Secretarium.

Nicolaum Spinulam Archiepiscopum Thebarum, Cameræ Nostræ Apostolicæ Auditorem generalem.

Quorum omnium plenè nota, ac comperta sunt merita, quæ

quæ illorum quilibet in gravissimis hujus Sanctæ Sedis Ministeriis domi, forisve laudabiliter exercendis sibi cumulavit.

Intendimus insuper hac ipsa die declarare, & palàm evulgare tres illos Cardinales, quos in Consistorio nostro secreto die 29. Maji proximè præteriti habito creavimus, & in pectore reservavimus, videlicet.

Innicum Caracciolum Episcopum Aversanum, cujus præclaras, ac Sacro Antistite verè dignas virtutes, nemo ex Vobis est, qui ignoret.

Bernardinum Scottum Rotæ Romanæ Auditorem, Almæque Urbis nostræ Gubernatorem, pari cum justitiæ, ac prudentiæ laude, utroque munere perfunctum.

Ac demum Carolum de Marinis, quem, ut probè nostis, in ipso Pontificatus nostri primordio jam à decennio, & ultrà sub duobus Prædecessoribus nostris Cameræ nostræ Apostolicæ generalem Auditorem, adeòque tam ante, quàm post suppressionem venalitatis ejusmodi Officii illo fungentem invenimus: indè verò post alios ferè novem annos ab eo in eodem munere transactos ad Pontificii nostri Cubiculi Præfecturam, quam sex, & ultra annis exercet, transtulimus. Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostrâ declaramus, & respectivè creamus S. R. E. Cardinales: Presbyteros quidem

Innicum Caracciolum Episcopum Aversanum.

Bernardinum Scottum,

Nicolaum Caracciolum Archiepiscopum Capuanum,

Joannem Patritium Archiepiscopum Seleuciæ

Ferdinandum Nuptium Archiepiscopum Nicænum, ac

Nicolaum Spinulam Archiepiscopum Thebarum.

Diaconum verò Carolum de Marinis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 13. Januarii 1716.

ARGUMENTUM.

Ingruentia Chriſtianæ Reipublicæ, Italiæ potiſſimum, ac ipſimet Urbi à Barbarorum armis pericula, & quæ ad ea avertenda geſſerat, ac gerere meditabatur, exponit; deinde DD. Cardinales ad ſubſidia in uſum tam neceſſarii belli, & communis defenſionis liberaliter conferenda enixè hortatur.

VENERABILES FRATRES.

Uanta in ſolicitudine, ac mœrore verſemur ob immanem, & ante hac inauditum terreſtrium, maritimarumque copiarum apparatum, quo infenſiſſimus Turcarum Tyrannus, ſecundis armorum ſuorum initiis elatus, nihilque ſibi jam impervium fore confidens, non Venetas tantùm, ſed Chriſtianas planè omnes Provincias, noſtramque in primis Pontificiam Ditionem, imò & hanc ipſam veræ Religionis Arcem aggredi meditatur, non eſt cur Vobis, qui hæc omnia noſtis, ac unà Nobiſcum impenſiſſimè doletis, pluribus explicemus. Noſtis profectò omnia, ut diximus: adeòque etiam noſtis, jamdudum Nos gra- LXIX.

viſ-

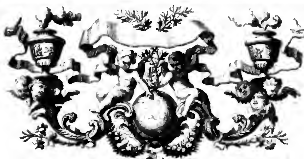
vissima hæc nostra, imò & universæ Christianæ rei, ac Orthodoxæ Fidei discrimina prævidisse; pluries propterea non solùm in hac alma Urbe, ac deindè per Italiam, eique adjacentes Insulas, sed novissimè etiam per totam Ecclesiam indictis precibus Christifideles omnes excitasse ad exercituum Dominum humiliter exorandum, ut effunderet iram suam in gentes, quæ illum non noverunt, & in Regna, quæ nomen ejus non invocaverunt. Nostis itidem pluries Nos ad Charissimos in Christo Filios Nostros in Imperatorem Electum, aliosque Reges, ac Principes Catholicos totius Christiani Populi vota, ac suspiria detulisse, illosque præsertim, à quibus id ipsum, quod Nos petebamus, sacri fœderis adversùs Barbaros olim initi ratio postulabat, vehementiori, quo potuimus, studio rogasse, atque obsecrasse, ut omni abrupta morâ ad communem salutem contra nefaria eorumdem Barbarorum molimina propugnandam accurrerent. Nostis demum Nos ipsos periclitanti publicæ incolumitati iis omnibus, quæ attritæ Apostolici Ærarii, ac subditorum nostrorum vires Nobis permiserunt, collatis subsidiis, nullatenus hucusque defuisse. Verùm, nondum oblito Domino delicta populi sui, ac de peccatis nostris graviorem forsan vindictam sumere parante, omnes has curas nostras optato, quem sperabamus, fructu omninò hactenus vacuas experti sumus. In summum proinde discrimen non modò temporalis ditionis nostræ, sed verius universæ Christianæ Reipublicæ, Ecclesiæ Catholicæ, ac Orthodoxæ Religionis causam prorsus adductam lacrymantibus Pontificiæ charitatis oculis intuemur. Quid enim Nobis, quid Vobis, quid Italiæ, quid Romæ, si Veneta Respublica (quod Deus avertat) in eo, quod proximo vere sibi paratur, bello succumberet, à victricibus Turcarum armis, eorumque intestino in Christianos odio, ac inexplicabili cupiditate metuendum foret, longè facilius Vobis erit per Vos ipsos intelligere, quàm Nobis expli-

care.

care. Nos tamen hæc inter, licèt maxima, impendentium malorum pericula, aliasque multiplices, quibus undequaque circumdamur, calamitates, in Illius ineffabili bonitate confisi, qui dat lasso virtutem, & his, qui non sunt, fortitudinem, & robur multiplicat, non concidimus animo; sed Pastoris Euangelici exemplo, qui animam suam libenter ponit pro ovibus suis, quamvis sustentemur pane tribulationis, & aqua angustiæ, officium nostrum non dimittimus, nec dimittemus. Novis idcircò, atque iteratis officiis ad imminentem hanc sævissimam tempestatem avertendam Orthodoxorum Regum opem, ut majori, quo poterunt, bellicarum navium numero Venetam classem incunctanter augere velint, per citatos Tabellarios enixè imploramus. Nova etiam Nos ipsi, & quidem ampliora subsidia, quantum rerum, ac temporum asperitas patitur, in gravem hanc, & omninò necessariam causam, in quam sacra quoque vasa impendi æquum esse novimus, parare non prætermittimus. Cumque inter cætera animadverterimus Basilicæ Vaticanæ Fabricam, nostri Pontificatus tempore, integrum æs alienum quingentorum scutorum millium, quo pridem obstringebatur, dissolvisse: ac insuper exploratum habeamus majorem reddituum partem ejusdem Fabricæ non aliunde provenire, quàm ab eleemosynis percipi solitis ex pecunia illa, quæ juxta tenorem Indultorum à Prædecessoribus nostris concessorum pro sola tuitione Christianarum Provinciarum adversùs Infidelium molimina impendenda est; rem munere nostro dignam, & ab eorumdem Prædecessorum nostrorum mente non alienam Nos egisse existimavimus mandando prout jam mandavimus, ut eadem Fabrica novum nunc contrahat æs alienum in summa trecentorum millium scutorum pro emendis potissimùm, seu conducendis bellicis aliquot navibus eroganda, Triremium nostrarum Classi in auxilium Venetorum adjungendis. Ad hæc subditorum nostrorum utriusque

que Maris litora incolentium ſecuritati adversùs Barbarorum Piratarum injurias, validioribus adhibitis mediis opportunè proſpicere conſtituimus. Hæc facimus: plura alia etiam ſupra vires meditamur, ut majora, quemadmodum rei gravitas poſtulat, in dies faciamus. Verè tamen etiam, poſtquam illa fecerimus, non aliam, quàm in divina ope ſpem habentes, ad Eum, qui dives eſt in miſericordia, ac Servos ſuos non deſerit in tempore tribulationis, clamare non ceſſamus, ut non tradat beſtiis animas confitentes ſibi, nec det hæreditatem ſuam in opprobrium, ut dominentur eis Nationes. Porrò ut hoc ipſum illi ſpeciatim Chriſtifideles, qui in hac Religionis Sede commorantur, concordibus votis agere pergant, eorum ad id pietatem prolatis in proxima Feſtivitate Romanæ Cathedræ Beatiſſimi Apoſtolorum Principis cœleſtium munerum theſauris incitare non omittemus: ipſius Apoſtolorum Principis patrocinio confiſi, ut nullis permittat Nos Dominus perturbationibus concuti, quos in Apoſtolicæ Confeſſionis Petra ſolidavit. Hæc Vobis, VENERABILES FRATRES, qui Nobiſcum in adminiſtratione Eccleſiæ Dei operam, curaſque veſtras ſedulò impendere non deſiſtitis, indicare voluimus, ut enixis primùm ad Dominum precibus: ope deinde, ac ſubſidiis veſtris, quemadmodum aliàs non ſemel, leviori etiam urgente periculo, à Majoribus veſtris, imò & à Vobis ipſis piè, ac liberaliter factum fuit, graviſſimam hanc cauſam, in qua publicæ ſaluti Catholicæ Religionis ratio conjuncta eſt, juvare poſſitis, veſtroque exemplo diſcant alii, qui Eccleſiaſticos redditus obtinent, bona illa, quæ ſunt vota fidelium, pretia peccatorum, patrimonia pauperum, ſanctiorem in uſum erogari non poſſe.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 30. Martii 1716.

A R G U M E N T U M.

Iterum de Turcico bello fusè differit, quæque ad propulsandos hostiles conatus gesserat, & à Christianis etiam Principibus gesta fuerant, disertè commemorat. Decimarum subsidium indicit. Cardinali Ursino Germanicam profectionem remittit.

VENERABILES FRATRES.

Nstat jam tempus, *quo solent Reges ad bella procedere*; instat & illud, quo nefarius Turcarum Tyrannus, felicibus præteriti anni successibus elatus, validiori, quàm unquam anteà, armorum robore, quemadmodum aliis super alios certissimis nunciis ad Nos affertur, Christianæ Classis adventum antevertere satagit, Catholicas ditiones iterum oppugnaturus. Insonat jam auribus nostris, ut cum Prophetâ loquamur: *Vox flagelli, vox impetus rotæ, & equi frementis, & Quadrigæ ferventis, & Equitis ascendentis: & micantis gladii, & fulgurantis hastæ*: animoque jugiter, atque oculis nostris obversantur gravissima Christiani gregis discrimina, quæ fortiter clamare nos cogunt: *Exivit* LXX.

Leo de cubili ſuo, & prædo gentium ſe levavit. Egreſſus eſt de loco ſuo, ut ponat terram noſtram in ſolitudinem: Quia tamen parum eſſet mala hæc deplorare, niſi & illa omni virium, & animi contentione avertere conaremur; idcircô præter enixas, quas ad Deum hactenùs fudimus, & adhùc quotidiè fundimus, preces, ut non obliviſcatur miſereri, nec contineat in ira miſericordias ſuas, Orthodoxos Principes iteratis officiis excitare non omiſimus, ut validis Triremium, aliarumque bellicarum Navium ſuppetiis inclytam Venetorum Rempublicam juvare quamprimùm velint, nè aliàs vel iniquas, & publicæ cauſæ luctuoſas pacis conditiones à ſuperbo victore accipere, vel ingruentem Othomanici furoris tempeſtatem ſola propemodum excipere, ac ſuſtinere cogatur. Eum hactenùs, ut probè noſtis, ab ejuſmodi officiis fructum, benedicente Domino, percepimus, quòd Chariſſimus in Chriſto Filius noſter Philippus Hiſpaniarum Rex Catholicus cum immortali ſui nominis gloria ad publicam cauſam à Barbarorum conatibus aſſerendam ſex bellicas Naves, & quinque Triremes ære ſuo inſtructas mittere decreverit: imò & multa peditum, equitumque millia, ſi ea vellemus, in eumdem uſum Nobis adderet: qua ſanè re eximiam pietatem ſuam cum ſingulari publici boni ſtudio conjunctam luculentiſſimè declaravit. Firmam inſuper ſpem adhùc habemus fore, ut illuſtre illius exemplum alii quoque Catholici Principes, ac potiſſimùm Chariſſimus itidem in Chriſto Filius noſter Joannes Portugalliæ, & Algarbiorum Rex Illuſtris, nec non Dilecti Filii Nobiles Viri Dux, & Gubernatores Reipublicæ Januenſis alacriter imitentur. Unde ubi Triremes noſtræ, ac bellicæ Naves, quas pecunia noſtrâ jam conduximus, adjungantur, iiſque etiam Triremes Dilecti Filii Nobilis Viri Coſmi Etruriæ ſibi ſubjectæ Magni Ducis unà cum bellicis itidem Navibus, atque Triremibus Melitenſibus adjiciantur, non exiguum Venetæ Claſſi incrementum allatum iri confidimus.

Ma-

Maximo prætereà cum animi noſtri ſolatio certiores nuperrimè facti fuimus, Chariſſimum etiam in Chriſto Filium Noſtrum Carolum Romanorum Regem in Imperatorem Electum non tam officiis, ac precibus noſtris adductum, quàm veriùs ſingularis pietatis ſuæ ſtimulis incitatum, deliberato jam eſſe animo ad Chriſtiani nominis hoſtes propulſandos, nulliſque novis adhortationibus indigere ad aggrediendum opus, pro quo, ut ipſemet ad Nos ſcripſit, ingentes belli apparatus ex Regnis, & Provinciis ſibi ſubditis indefeſſo ſtudio, omni conatu, ſummoque labore jam collegit. Supervacaneum proindè rati calcaria currenti admovere, conſilium ſuſcepimus remittendi Venerabili Fratri Noſtro Vincentio Mariæ Epiſcopo Portuenſi S. R. E. Cardinali Urſino profectionem ad Aulam Viennenſem, quam ipſe, quacumque vel hyberni temporis, vel itineris aſperitate contempta, ut laboranti Chriſtianæ Reipublicæ opem ferret, libenter aggredi paratus erat: eàque mente, ubi primùm requiſitus à Nobis fuerat, ad almam hanc Urbem omni ſublata mora ſe contulerat. Poterit itaque ipſe jam redire ad ſuam Eccleſiam Beneventanam, novâ hac, & ſanè præclara laude cumulatus, quod agnita rei Chriſtianæ neceſſitate, ut ei, quantum in ſe erat, ſubveniret, nullum incommodum, nullumque laborem detrectaverit, ac eximium publicæ cauſæ ſtudium, quale profectò verum Romanæ Eccleſiæ Senatorem decet, palàm oſtenderit. Cæterum ad magis confirmandum in ſuo verè laudabili propoſito eumdem Imperatorem Electum, illius poſtulatis quoad decimas in hujuſmodi belli ſumptus exigendas ex bonis Eccleſiaſticis utriuſque Cleri, quæ in ejus ditionibus conſiſtunt, promptè, ac libenter ſatisfecimus; eique inſuper, erecto ſupra vires animo, quingenta florenorum millia intrà præſentem annum ſtatis temporibus, ac conditionibus perſolvenda obtulimus: exiguam quidem ſummam, ſi tanti belli moles, & deſiderii noſtri magnitudo ſpectetur: magnam verò, imò

& maximam, ſi eam conditione temporum, ærarii noſtri, ſubditorumque noſtrorum inopia, & aliarum undique occurrentium impenſarum neceſſitate metiamur. Hæ profectò anguſtiæ, (quæ majoribus hac de cauſa in dies faciendis ſumptibus ſemper graviores erunt) animum noſtrum adegerunt ad decimarum ſubſidium, quas Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri pro Chriſtianæ Reipublicæ defenſione ab Italico Clero exigere conſueverunt. Illas proindè quamprimùm indicere, ac imponere decrevimus, Fraternitates Veſtras, quæ Nobiſcum in adminiſtratione Eccleſiæ Dei curas, operaſque impendunt, ab iis, ut moris eſt, eximentes, ſicuti in Apoſtolicis literis, quæ ad unumquemque veſtrum ſuo tempore deferentur, expreſſum videbitis. Hæc indicare Vobis voluimus, ut pro parte ſolicitudinis, ad quam vocati eſtis, conatus noſtros juvetis tum opèra, & conſilio, tum aſſiduis ad Deum precibus, hoc potiſſimum acceptabili tempore ferventiùs effundendis, ſicuti perſpecta pietas, & Religio veſtra, ac perpetuum cauſæ publicæ ſtudium pollicetur. Galeam igitur ſalutis aſſumamus, & gladium ſpiritus, quod eſt Verbum Dei, per omnem orationem, & obſecrationem orantes omni tempore in ſpiritu, & quieſcere faciet Dominus ſuperbiam infidelium; potens eſt enim, quod aliàs in manu forti peregit, perfidam illorum Claſſem disjicere, jamdiù aſſuetis Divino imperio undis abſorbendam.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 2. Septembris 1716.

A R G U M E N T U M.

Insignem de Turcis Victoriam in Hungariâ partam DD. Cardinalibus communicat. Principem Eugenium à Sabaudiâ meritis ornat laudibus, eique Pileum, & Ensem solemni ritu benedictos largiri constituit.

VENERABILES FRATRES.

Cumulatum gaudium, quo animos vestros uberrimè perfusos novimus, ubi primùm superioribus diebus innumeras in Hungaria Turcarum Copias Cæsareis Armis penè ad internecionem obtritas, ac disjectas fuisse audivistis, impensius adhùc, & pleniùs percepturos hodie Vos esse non dubitamus: dum hunc ipsum faustissimum nuncium per literas Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Romanorum Regis in Imperatorem Electi ante duos dies à Dilecto Filio Nostro Vvolfango Annibale S. R. E. Cardinali de Schrottembach Nobis redditas confirmatum, Vobiscum ex hoc loco, ut æquum est, nullâ interpositâ morâ communicamus. Quomodô enim non effusè lætabimur, ubi ingentes Barbarorum vires in exitium Christiani nominis con- LXXI.

tra-

tractas, florem scilicet Othomanicæ Militiæ, numero ferocientem, opibus exultantem, animoque clades nostras superbè præcipientem, profligatum esse percipimus? Ubi captis castris, Ærarium, commeatum, tormenta supra centum, & septuaginta, totidemque ferè vexilla, bellicum omnem apparatum, prædamque opulentissimam in Christianorum Militum potestatem pervenisse intelligimus? Ubi demùm inter ipsa belli auspicia, quod sperare post plurium præliorum aleam vix potuissemus, divinitus Nobis contigisse conspicimus? Opus sanè dexteræ Excelsi, qui fecit virtutem, & percussit inimicum. Levantes igitur cor, & oculos nostros in Montem excelsum, & Sanctum, undè omne Nobis auxilium effluxit, sacrificemus bonorum omnium largitori Deo hostiam laudis, & jubilemus ei in voce exultationis.

Cùm tamen abundè omnibus compertum, ac longè perspicuum sit validissimam in primis B. Virginis opem, quam toties repetitis precibus imploravimus, prosperos hosce successus mirificè provexisse, ratio omnis postulat, ut maximas æquè, ac publicas in Liberianâ Basilicâ eidem Augustissimæ Virgini Sacrâ Omnipotenti quidem Deo pro largè collatis, Sanctissimæ verò ejus Matri pro clementer impetratis beneficiis gratias agamus: Partæ scilicet victoriæ Nos Dominus compotes esse fecit eo die, in quem anniversaria admirandæ Dedicationis dictæ Basilicæ memoria recurrebat; ac cum in ea solemnioribus cæremoniis Sacratissimus dies ejusdem Virginis in Cœlum assumptæ celebraretur, primum ad Nos rei prosperè gestæ nuncium pervenire voluit, ut non minus pugnantibus victoriam, quàm orantibus lætitiam, Gloriosissima Virgine utrisque suffragante, provenisse apertè cognosceremus.

Quin imò, nec sinè peculiari Divinæ Providentiæ consilio evenisse arbitramur, ut confirmatum Victoriæ nuncium Vobis hac ipsa die significaremus, quâ Buda ante triginta annos Chri-

Chriſtianis Armis expugnata fuit. Neque enim in diem auſpicatiorem incidere id poterat, quàm cum Sancti Stephani Hungariæ Regis Feſtum celebramus, qui præcelſam Dei Genitricem, quam ardentiſſimè venerabatur, ampliſſimo in ejus honorem conſtructo Templo, Hungarici Regni Patronam inſtituit, ab eâdem viciſſim Virgine receptus in Cœlum ipſo ſuæ Aſſumptionis die, quem Hungari ex Sancti Regis inſtituto Magnæ Dominæ diem appellant. Proxima itaque Dominica die in præfatâ Baſilicâ debitum, ut diximus, gratiarum officium perſolvemus, ibique ex Turcicis Signis, quæ memoratus Imperator Electus, veluti quaſdam victoriæ primitias, pro ſua in hanc Sanctam Sedem obſervantia, ad Nos miſit, illud præcipuè, quod inſignius eſt, & juxta ſuperſtitionem impiæ gentis ſacrum, Liberiano Tholo ſuffixum relinquemus, ad illuſtre non minùs Chriſtianæ Religionis trophæum, quàm Cæſareæ pietatis, ac divini beneficii monumentum. Ita enim cùm Chriſtifideles ereptum Turcis vexillum ad Præſepe Domini pendens intuebuntur, Deum Optimum Maximum ferventiùs exorabunt, ut inſtantibus victoriæ fortiſſimis Chriſtianæ rei propugnatoribus, etiam Chriſti Sepulchrum, atque ipſa Urbs Sancta Jeruſalem à diuturna, ac teterrima nefariorum hoſtium captivitate aliquando redimatur. Latere Vos interim nolumus, quòd Nos oblata Nobis Barbarorum ſpolia ſpeciali aliquo Pontificiæ benevolentiæ dono compenſare cupientes, Dilectum Filium Nobilem Virum Principem Eugenium à Sabaudia, fortiſſimum Cæſarei Exercitus Ducem, cujus ſcilicet inclyta virtute, ac ſapientia potiſſimùm effectum eſt, ut immaniſſimi hoſtes, tametſi initio prælii, quemadmodùm ipſemet Electus Imperator ad Nos ſcribit, acriter non minùs, quàm inaudito hactenùs ordine pugnaverint, partim nihilominùs cæſi, partim capti, partim præcipiti fuga, vel abſumpti, vel diſperſi, ac diſſipati fuerint: Pileo, & Enſe per Nos ſolemni ritu benedictis, quibus nimirum

præclaros Orthodoxæ Religionis Aſſertores inſignire interdum conſueverunt Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri, donare decrevimus; ut ejuſmodi muneris inflammatus myſteriis, Gladio quidem circa femur ſuum potentiſſimè accingatur, Pileo verò, veluti galea ſalutis induatur, & ad magis, magiſque in dies Chriſtianæ Reipublicæ hoſtes conterendos excitetur. Reliquum nunc eſt, ut Dominus Exercituum opus, quod cœpit, pro ſua in Nos clementia perficiat: in primis verò Italicas oras, ac præſertim temporalis noſtræ ditionis Populos ad Corcyrenſis obſidionis diſcrimen trepidantes benignè reſpiciat. Accedamus igitur, VENERABILES FRATRES, cum fiducia ad thronum gratiæ; Patremque Miſericordiarum humiliter obſecremus, ut terreſtrem in Hungaria triumphum maritima ad Corcyram victoria cumulatè velit, atque ita hoſtium immanitate terra, marique confracta, omnem à Chriſtianorum Provinciis metum, & cladem in barbaras Infidelium terras avertat.

VERBA

VERBA,

Quibus Eminentissimus, & Reverendissimus D. Wolfangus Annibal S.R.E. Cardinalis de Schrottembach quatuor Vexilla, in Hungarico prælio Turcis erepta, Sanctissimo Patri CLEMENTI XI. *obtulit in Basilicâ Liberianâ die* 6. *Septembris* 1716., *cùm ibidem solemni ritu Omnipotenti Deo de Christianorum Armorum felicitate gratiæ agerentur.*

BEATISSIME PATER.

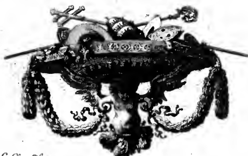

Acra Cæsarea, Regiaque Catholica Majestas debitâ filiali observantia ad Sanctissimos pedes Tuos prosternit hæc Vexilla, quæ in exordio belli cruentissimo conflictu immani Christiani nominis hosti erepta fuere; Cui enim magis debentur hæc Trophæa, quàm Tibi, qui indefesso labore, apertis ærariis, assiduis precibus, ipsa etiam certaminis hora, in Liberianâ Basilicâ ingentem hanc Victoriam Orbi Catholico procurasti? Age igitur, SANCTISSIME PATER, & fove benigno affectu populum Tibi devotum, populum, qui pro Deo, fide, Ecclesia, bono denique publico fortiter pugnat. Et quod summum, maximumque est, idque enixè rogamus, adde preces precibus, & Nos favente Deo sub protectione Magnæ Dominæ addemus Victoriis Victorias.

Sanctissimi Patris CLEMENTIS XI. *responsum*.

LXXII. UBerem lætitiam, quam ante aliquot dies ob insignem victoriam ab exercitu Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Romanorum Regis in Imperatorem Electi de teterrimis Christiani nominis hostibus in Hungaria reportatam: Et hac ipsa die ob illius optatissimum fructum, Corcyram scilicet ab arctissima obsidione mirabiliter liberatam, suscepimus; plurimum nunc augent barbara hæc signa, quæ à Turcarum manibus invicta Cæsareorum Militum fortitudo feliciter abstraxit, quæ Tu, Dilecte Fili Noster, tam disertis ejusdem Electi Imperatoris in Nos, & hanc Sanctam Sedem filialis observantiæ significationibus Nobis offers: quæque Nos demum ad perennem beneficii memoriam, quod Omnipotentis Dei bonitas, Augustissima ejus Genitrice suffragante, Nobis concessit, tum in hoc Liberiano Templo, tum in Sacra Æde Lauretana appendi mandabimus. Eximiam sanè in illis egregiorum Christianæ Reipublicæ Propugnatorum virtutem agnoscimus simul, & commendamus. Post debitas idcircò Patri Misericordiarum de tam effusè collatis donis persolutas gratias, victorem Cæsarem, illiusque exercitum amplissimis præconiis, & benedictionibus cumulamus: feliciores eis semper successus ad Catholicæ Religionis incrementum apprecantes. Nos certè successus hujusmodi, quantum in Nobis est, omni, qua possumus, via, quemadmodum hactenus adjuvimus, ita & in posterum juvare non omittemus; in primis autem preces addemus precibus, ut exoptas: Illum qui potens est in prælio, continenter exorantes, ut piis æquè, ac strenuis Cæsareorum Pugilum conatibus adesse velit, novosque in dies recentibus triumphis triumphos adjiciat. Tibi interim, Dilecte Fili Noster, ex intimo paterni nostri cordis depromptam Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 7. Decembris 1716.

ARGUMENTUM.

Ad Ecclesiam Patriarchalem Ulyxbonensem Occidentalem noviter ereptam transfert R. P. D. Thomam de Almeyda Episcopum Portugallensem.

VENERABILES FRATRES.

INitio labentis anni, cùm immanissimus Turcarum Tyrannus proximâ, ac felici Peloponnesi expugnatione summoperè elatus, nihilque jam sibi impervium fore confidens, ingenti terrestrium, maritimarumque copiarum apparatu, non Venetas tantùm, sed & alias Christianas Provincias ferociter aggredi, cladibusque involvere moliretur: potissimùm verò Insulam, & Arcem Corcyræ, securitatis Italicæ propugnaculum, oppugnare intenderet; Nos, ut benè nostis, tot, tantisque Ecclesiæ, ac Reipublicæ, imò & temporalis nostræ ditionis periculis vehementer commoti, primùm quidem ad Illum, qui potens est in prælio, toto corde clamavimus, ut secundùm multitudinem miserationum suarum eriperet Nos à malis, nec traderet bestiis animas confi- LXXIII.

ten-

tentes ſibi: deindè verò Catholicos Principes omni paternæ charitatis contentione hortari non prætermiſimus, ut periclitanti publicæ incolumitati opem ferrent, ac eademmet, quibus nuper inter ſe digladiati fuerant, arma in Barbaros converterent. Hos inter Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Joannes Portugalliæ, & Algarbiorum Rex Illuſtris, nulla ſanè ditiones ſuas amplificandi cupiditate illectus, nulla itidem ingruentis ſibi à Turcarum armis periculi propinquitate adductus, ſed ſuæ dumtaxat eximiæ pietatis, filialiſque in Nos, & hanc Sanctam Sedem devotionis ſtimulis incitatus, in auxilium Chriſtianæ Claſſis quamplurium bellicarum, munitiſſimarumque Navium ſubſidium, nullis incommodis, nulliſque expenſis, tametſi graviſſimis parcens, majori, qua potuit, celeritate tranſmiſit, validius etiam verè proximo communi Cauſæ, ut confidimus adfuturus. Hinc Nos ad tam præclara, omniſque humanæ laudis præconium longè ſupergreſſa ejuſdem Joannis Regis promerita Paternæ dirigentes conſiderationis intuitum, eique gratum noſtrum animum luculento aliquo, ac ſingulari Pontificiæ largitatis argumento exhibere cupientes, cum probè ſciremus ipſum Regem nihil impenſiùs, vehementius nihil à pluribus annis exoptaſſe, quàm ut Civitatem Ulyxbonenſem, ſui Regni Metropolim, illiuſque Diœceſim, ingenti ambas populorum numero refertas in duas partes, Orientalem ſcilicet, & Occidentalem, æqualiter divideremus: earumque alterâ versùs Orientem antiquo Archiepiſcopatui Ulyxbonenſi jamdudum vacanti relictâ, aliâ verò versùs Occidentem novo Archiepiſcopatui cum Patriarchali denominatione erigendo aſſignatâ, inſignem Collegiatam in eâdem parte Occidentali, videlicet in Cappellâ Regii Palatii dictæ Civitatis exiſtentem, quæ ſex Dignitatibus, & octodecim Canonicis conſtat, in ejuſmodi Metropolitanam, & Patriarchalem Eccleſiam erigeremus; auditâ ſententiâ peculiaris Congregationis ſuper hoc negotio à Nobis

ſpe-

ſpecialiter deputatæ piis, enixis, ac pluries repetitis memorati Regis votis annuimus; unde expeditis deſuper Apoſtolicis literis Civitatem, & Diœceſim prædictas in duas partes, Orientalem ſcilicet, & Occidentalem æqualiter diviſimus, facta tam antiquæ taxæ, quàm fructuum æquali itidem diviſione; relictâque antiquo Archiepiſcopatui Orientali parte, in alia Occidentali, certis expreſſis finibus, novum Archiepiſcopatum cum titulo, ac denominatione Patriarchali, ad inſtar Patriarchalis Eccleſiæ Venetiarum, addita reſervatione antiqui Regii Patronatus ereximus, & inſtituimus, ac eamdem inſignem Collegiatam in Cappella Regii Palatii ſub invocatione Divi Thomæ, ſicut præmiſimus, exiſtentem præviâ ſuppreſſione prioris tituli, nomine, ac titulo Metropolitanæ, & Patriarchalis Eccleſiæ ſub invocatione Aſſumptionis Beatiſſimæ Virginis Mariæ inſignivimus, & tam ei præficiendum Patriarcham, quàm illius Capitulum, & Canonicos variis prærogativis ad illorum honorificentiam pertinentibus decoravimus: adjectis demum pro felici, ac quieto utriuſque Eccleſiæ Regimine, nonnullis Decretis ad evitandas juriſdictionales controverſias, quæ ex hujuſmodi diviſione, ac reſpectivè erectione inter illarum Antiſtites oriri poſſent.

Hæc itaque Metropolitana, & Patriarchalis Eccleſia in parte Occidentali Civitatis Ulyxbonenſis ſic erecta quinquaginta mille Domos, & tercentum mille circiter continet habitatores, qui præfato Regi in temporalibus parent.

Quatuor Epiſcopos, nempe Leyrienſem, Lamacenſem, Funchalenſem, & Angrenſem præfatæ Eccleſiæ ſuffragari juſſimus: ſex inſuper Dignitates, quarum prima eſt Decanatus, ac octodecim Canonicos antiquæ Collegiatæ, ex quibus tamen trium Præbendas in Pœnitentiariam, Theologalem, & Doctoralem erigi mandavimus, nec non duodecim Beneficiatos Præbendatos nuncupatos, alioſque Eccleſiaſticos Mini-

ſtros

ſtros eidem inſervire decrevimus.

Cura animarum, ut priùs, exercebitur per Presbyterum amovibilem in præfata Eccleſiâ, in quo adeſt Fons Baptiſmalis, ac Sacrarium Sacrâ Supellectili etiam ad exercenda Pontificalia ditiſſimè inſtructum.

Præter hanc extant in eâdem parte Occidentali Civitatis aliæ viginti Parochiales Eccleſiæ, vigintiquatuor Virorum, & quindecim Monialium Cœnobia, quamplures Confraternitates, & Hoſpitale; Caret autem Domo Patriarchæ habitationi ſpecialiter aſſignatâ, nec non Seminario, ac Monte Pietatis.

Fructus, ut præmiſimus, diviſi taxantur in mille florenis, aſcendunt verò ad quadraginta millia Cruciatorum illius monetæ nonnullis antiquis Penſionibus onerati.

Ad Metropolitanam, & Patriarchalem Eccleſiam prædictam in ſui primævâ erectione nunc vacantem transferre intendimus Venerabilem Fratrem Thomam de Almeyda Epiſcopum Portugallenſem, cujus qualitates ab hac Sancta Sede approbatæ fuerunt, cùm Eccleſiæ Lamacenſi in Epiſcopum præfectus, & deinde ad Portugallenſem Eccleſiam, cui à ſeptennio laudabiliter præeſt, translatus fuit. Quid Vobis videtur?
Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra abſolvimus prænominatum Thomam à vinculo, quo tenetur, Eccleſiæ Portugallenſis, & transferimus ad Eccleſiam Ulyxbonenſem Occidentalem, præficientes eum in Patriarcham, & Paſtorem, cum retentione compatibilium, & Decreto, quod fidei profeſſionem emittere, & ad Urbem infra præfixum tempus tranſmittere, ac Juramentum fidelitatis præſtare omninò teneatur, quodque in dicta Civitate Ulyxbonenſi Occidentali Domus Patriarchalis conſtructioni pro viribus incumbat, Seminarium inſtituat, Montemque pietatis erigi curet, ejus conſcientiam ſuper his onerantes.
In nomine Patris ✠, & Filii ✠, & Spiritus ✠ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 4. Januarii 1717.

ARGUMENTUM.

Communicat DD. Cardinalibus deditionem à Turcis Augustissimo Imperatori factam munitissimi Oppidi Temesvariæ, & Cappellam sancto Epiphaniæ die in Liberiana Basilica pro gratiarum actione habendam indicit.

VENERABILES FRATRES.

ETsi unicuique Vestrum jampridem compertum esse non ignoremus Oppidum Temesvariæ non tam natura loci, quàm artis operibus munitissimum, ac insuper validissimo Infidelium præsidio firmatum, postquam ab Imperio Christianorum avulsum per annos quatuor, & sexaginta supra centum, Othomanicam tyrannidem pertulerat, à Cæsareis militibus vehementissimâ obsidione oppugnatum, penè ante tres menses ad deditionem redactum fuisse; tanta tamen est ejusmodi eventus felicitas, tantisque cœlestis auxilii argumentis illustrata, ut licèt de eâ iterum, ac sæpius agi contingat, numquam profectò possit sinè novo voluptatis sensu, novâque lætitiæ accessione com- LXXIV.

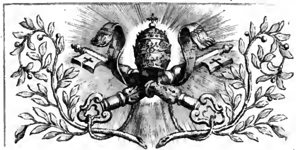
memorari. Hinc ubi primùm illum accepimus per literas Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Caroli Romanorum Regis in Imperatorem electi, die quidem vigeſimaprima Menſis Octobris proximè præteriti ad Nos datas, ſed Nobis per Dilectum Filium Ferdinandum Comitem à Lambergh ſupremum unius ex Cæſareis Legionibus Locumtenentem, quem idem Imperator electus ad Nos hac de cauſa allegavit, nonniſi quinto ab hinc die redditas, confeſtim Vobiſcum gaudia noſtra communicare, conceptamque dudum animis veſtris lætitiam jucundiſſimâ commemoratione renovare, & augere æquum duximus; Præſertim cùm hanc ipſam optatiſſimi nuncii tarditatem ingenti fœnore, hoc eſt, nova aliarum ab eodem Comite à Lamberg Nobis allatarum rerum felicitate abundè compenſatam eſſe videamus. Ab illo ſiquidem, qui non minùs Temeſvaricæ obſidioni, quàm Hungarico inter Savum, & Danubium ante quinque menſes inito prælio, quo innumeræ Barbarorum copiæ profligatæ fuerunt, interfuit, tamquam ab oculato teſte, non ſolùm luculentius, & enucleatius omnem utrobique proſperè geſtarum rerum rationem ediſcere, ſed novos etiam, & quidem uberrimos utriuſque victoriæ fructus, expugnata ſcilicet alia hoſtium præſidia, ac latiùs in dies prolata Chriſtianorum ſigna, nonniſi maxima cum jucunditate audire potuimus. Decet itaque, VENERABILES FRATRES, ut qui veſtras pro Chriſtiana Republica curas, preces, & vota, obſecrationibus, ſtudiis, & ſolicitudini noſtræ ſociare non omittitis, lætitiam quoque veſtram gaudiis noſtris ſocietis, & quos ad implorandam cœleſtem opem miniſterii, ac pietatis vinculo fœderatos habuimus, eoſdem ad gratias divinæ bonitati pro tot collatis donis agendas ſocios habeamus. Illa porrò Nobis eſt præcipua gaudendi materia, quòd ita ſacri hujus belli ſucceſſus fortunaverit Deus, ut & humiles Fidelium preces de excelſo ſuæ gloriæ Solio exaudiſſe, & Sanctiſſimæ Matris pro Nobis oblata ſuf-

ſuffragia miſericorditer ſuſcepiſſe, non obſcuris indiciis teſtatus fuerit. Cùm enim nonnullis ab hinc menſibus opportunum illibatæ Virginis patrocinium, Auxilium Chriſtianorum, comparaturi, ad illius Pſalterium, ſeu Roſarium quotidiè, ac devotè recitandum tam privatim, quàm publicè ſupplicationibus habitis, non ſemel Chriſtifideles Edictis, adhortationibus, conceſſiſque Indulgentiis excitare ſtuduiſſemus: noviſſimè verò feſtum ejuſdem Roſarii diem cum Officio, & Miſſâ propriis per univerſum terrarum Orbem celebrandum decreviſſemus, ſtatim ac hujus ſolemnitatis octiduum expletum fuit, die nimirum duodecima memorati Menſis Octobris, deditionis Signum Barbari ſuſtulerunt, non ſolùm ſcilicet fractâ Chriſtianorum militum viribus Infidelium pertinaciâ, ſed potiſſimùm Religione Fidelium perfidiam Turcarum expugnante, ac Cœlorum Reginâ Cæſareis Armis, & Eccleſiæ rationibus opitulante. Unde cum victoriam quidem, ſed cruentam, nec ſinè multâ Chriſtianorum cæde, & ſanguine poſt plurima præliorum diſcrimina reportandam ſperaremus, Omnipotens miſericordiarum Pater, qui merita ſupplicum excedit, & vota, & milites propugnatores ſuos à largiori ſanguinis effuſione ſervavit, & palmam eis adhuc detulit triumphalem; Quinimò, ut alia etiam Nobis præberet argumenta gratulationis, eo ipſo die Dilectum Filium Nobilem Virum Principem Eugenium à Sabaudia præclarâ novæ hujus victoriæ laureâ donare voluit, quò miſſa ad eumdem meritiſſimum Principem Enſis, & Pilei ſolemni ritu per Nos benedictorum munera pervenerunt; Domino nimirùm, cujus miſericordia, & veritas manet in æternum, mirificè confirmante ſe Miniſtrorum ſuorum precibus clementer adeſſe, & Sanctæ hujus Sedis benedictionibus obſecundare. Verè igitur in diebus noſtris factus eſt Dominus exercituum corona gloriæ, & ſertum exultationis populo ſuo. Gaudentes proindè in eo, qui dedit victoriam,

Ff 2 de-

debita illi gratiarum officia persolvamus. Quod quidem privatim Nos facere hactenùs non prætermisimus, & Vos similiter fecisse non dubitamus, communibus id ipsum Nobiscum, ac publicis votis proximo Festo Sanctissimæ Epiphaniæ in Liberiana Basilica ad Præsepe Dominicum præstaturos; ut sacratissimi illius temporis, locique Religione admonente, spem nostram Catholicæ Fidei iterum invehendæ in amplissimas Orientis Provincias, unde illa in Occidentem perlata fuit, alacriùs excitare possimus: futurumque in Domino confidamus, ut qui primitias gentium in Magis adoratoribus Christi in eodem Præsepe jacentis, depulsis ignorantiæ, ac superstitionis tenebris, ab ipso Oriente vocavit in admirabile lumen suum, Beatissima Virgine suffragari pergente, in pristinam Sedem, ac jura, atque in easdem Regiones, ubi primùm illuxit, ubi feliciter adolevit, ubi diù regnavit, Sacrosanctæ Religionis suæ cultum restituat. Reliquum nunc est, VENERABILES FRATRES, ut constantis, ac veræ pietatis officiis, quæ sunt arma fidei potentia Deo, ferventiùs insistamus, ne illum unquam Nobis ad iracundiam provocantibus, exaltet dexteram deprimentium Nos, & lætificet inimicos nostros. Dei itaque Filium, per quem abundat consolatio nostra, novo charitatis, omniumque virtutum ardore, ac studiis vehementioribus obsecremus, ut quos ad amplificandam sui Nominis gloriam, suæque intemeratæ Genitricis cultum propagandum largitus est triumphos, novis in dies incrementis adaugeat, ac Imperatorem Electum Orthodoxæ Fidei caussam fortiter, & feliciter agentem, nec non cæteros Christianos Principes Machometicæ superstitionis debellatores suo numine tueatur; atque in manu potenti, & brachio excelso ad trophæum Crucis suæ barbaris arcibus inferendum, eat ante illos, ac portas æreas conterat, & vectes ferreos confringat: dissipet verò gentes, quæ bella voluerunt, ut Sancta nostra conculcarent, tradatque illas in opprobrium sempiternum.

IN

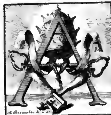
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 15. Martii 1717.

ARGUMENTUM.

Creat S.R.E. Cardinalem Gibertum Borromeum Patriarcham Antiochenum, Episcopum Novariensem, & Pontificii Cubiculi Præfectum.

VENERABILES FRATRES:

D majorem Dei gloriam, Sanctæque Ro- Lxxv.
manæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, ex duobus Cardinalibus, qui ad Fraternitatum Vestrarum numerum complendum nunc desunt, creare intendimus unum, videlicet: Venerabilem Fratrem Gibertum Borromeum Patriarcham Antiochenum, Episcopum Novariensem, ac Cubiculi nostri Præfectum, insignibus sanè suæ gentis Cardinalibus, qui amplissimo Vestro cœtui maximo ornamento fuerunt, non tam morum innocentiâ, quàm aliis sacro Præsule dignis virtutibus æmulantem.

Quid Vobis videtur?

Au-

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra creamus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Gibertum Borromeum Patriarcham Antiochenum, & Episcopum Novariensem, cum clausulis necessariis, & opportunis.
In nomine Patris ☩, & Filii ☩, & Spiritus ☩ Sancti Amen.

IN

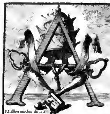
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 12. Aprilis 1717.

ARGUMENTUM.

Transfert à Legatione Urbini ad Legationem Romandiolæ D. Cardinalem Joannem Antonium de Via, & declarat Bononiæ de Latere Legatum D. Cardinalem Curtium Origum.

VENERABILES FRATRES.

Quatuor, & ultra menſibus lapſum eſt tempus, ad quod Legationem Romandiolæ demandavimus Dilecto Filio Noſtro Ulyſſi Joſepho S. R. E. Cardinali Gozzadino, qui eam pari cum juſtitiæ, & prudentiæ laude ſuſtinuit. Ad eamdem nunc Legationem transferre intendimus à Legatione Urbini Dilectum pariter Filium Noſtrum Joannem Antonium ejuſdem S. R. E. Cardinalem de Via, qui hanc Urbini Legationem non quidem à multo tempore, ſed multa cum laude adminiſtrat. LXXVI.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra transferimus à Legatione Urbini ad Legationem Romandiolæ præfatum Cardinalem de Via ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

La-

Labitur itidem triennium, ad quod Legationem Bononienſem commiſimus Dilecto Filio Noſtro Auguſtino S. R. E. Cardinali Cuſano, qui eam ſedulò, ac fideliter exercuit. Eidem propterea Legationi præficere nunc intendimus Dilectum pariter Filium Noſtrum Curtium ejuſdem S. R. E. Cardinalem Origum, de cujus fide, doctrina, & prudentia plurimùm in Domino confidimus.

Quid vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus, & deputamus noſtrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Bononiæ præfatum Cardinalem Origum ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 12. Julii 1717.

ARGUMENTUM.

Quæ Rex Catholicus egerat, ut in ejus Regnis Apostolicæ Sedis Authoritas pristinum in statum restitueretur, exponit, ac deinde Abbatem Julium Alberonum, cujus opera præfatus Rex in gravissimo hoc negotio usus fuerat, S. R. E. *Cardinalem creat unà cum alio, quem in pectore reservat.*

VENERABILES FRATRES.

Uæ, & quanta ab octo, & amplius annis in Hispaniarum Regnis non minùs adversùs sanctiora quævis Ecclesiæ Jura, & libertates, quàm adversùs nostram, & Apostolicæ Sedis dignitatem, ac jurisdictionem perpetrata fuerint, satis Vobis comperta sunt, & nota. LXXVII. Nota itidem Vobis sunt, & comperta quæ, & quanta vicissim à Nobis acta fuerint, ut ibidem Ecclesiæ, ac Sedis præfatarum indemnitati auctoritate nostra consuleremus, eosque insuper, qui utramque læserant, ad illatas utrique injurias convenienter sarciendas adduceremus. Cuncta hæc propterea Vobis, qui illa benè nostis, singillatim recensere prætermit-

timus: nunc præſertim, quando divinæ bonitati placuit, ut his tandem in rebus poſſimus Vobis hodie lætiora nunciare. Nuper ſcilicet Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Philippus Hiſpaniarum Rex Catholicus, inclinante Domino cor ejus ad faciendas juſtificationes ſuas, pro eo, quo ſe teneri declaravit, Eccleſiæ jura tuendi ſingulari ſtudio, diſertè mandavit, ut quibuſcumque ordinationibus, ſeu Decretis tam ab ipſo, quàm ab ejus Adminiſtris aliàs in contrarium editis, minimè refragantibus, vetitum jamdudum Hiſpanæ Nationi cum hac Romana Curia commercium prorsùs in integrum reſtituatur: quæcumque prætereà Apoſtolicæ literæ ſublatis impedimentis debitæ, ut priùs, executioni de cætero demandentur: Noſter itidem, & hujus Sanctæ Sedis in illis Regnis Nuncius, ejuſque Tribunal, Miniſtri, & Officiales quilibet ad prærogativas, honores, facultates, ac juriſdictiones omnes, quibus anteà frui, & potiri conſueverant, ac potiſſimùm ad liberam Spoliorum, & Vacantium in illis partibus Eccleſiarum fructuum ad Cameram Noſtram Apoſtolicam ſpectantium adminiſtrationem plenè redintegrentur; prout re ipſa Venerabilis Frater Pompejus Archiepiſcopus Neocæſareæ, quem noſtrum, & dictæ Sedis Nuncium in eiſdem Regnis deputavimus, jam redintegratus fuit: omnia demùm quibuſcumque in rebus tam ad Eccleſiam, quàm ad Apoſtolicam Sedem pertinentibus in eum., quo erant, ſtatum tam initio Regni ipſius Philippi Regis, quàm tempore cla. me. Caroli Secundi, dum vixit, Hiſpaniarum Regis Catholici ejus Prædeceſſoris penitùs reponantur, & repoſita eſſe intelligantur; ita ut ejuſmodi in rebus id totum, quod tunc ſervabatur, etiam in poſterum ſimiliter ſervetur, ac ſervari debeat. Quam ſanè poſtremam declarationem plurimi faciendam eſſe ad novas quaſcumque Eccleſiaſticæ juriſdictionis, ac Apoſtolicæ authoritatis offenſas cumulatè reparandas nemo eſt, qui poſſit ambigere. Hæc omnia pertractata, acta, geſta, ac tandem ad eum,

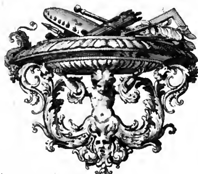
quem

quem audiſtis, felicem exitum perducta, & ſtabilita fuerunt enixo potiſſimùm ſtudio Dilecti Filii Abbatis Julii Alberoni, cujus ſcilicet unius operâ præfatus Philippus Rex in ejuſmodi negotiis uſus fuit. Accedit ad ipſius Alberoni commendationem, quod idem hic eſt, qui memorati Philippi Regis juſſu ſedulò curavit, ut anno præterito plurium bellicarum Navium, ac triremium agmen munitiſſimum adornaretur, quod ab eodem Rege rogatu noſtro in auxilium Chriſtianæ Claſſis adversùs Turcas tranſmiſſum fuit; nec ſanè imparem adhibuit curam, ut etiam hoc anno à prædicto Rege in eumdem finem mitteretur aliud validius ſexdecim bellicarum Navium ſubſidium, quod omnibus neceſſariis optimè inſtructum è Portu Gadicenſi jam ſolviſſe nuperrimè accepimus. Æquum propterea exiſtimamus præſertim, ut noſtram erga Regem, qui Nobis, & Eccleſiæ fatisfacere non erubuit, paternam charitatem luculento aliquo teſtimonio comprobemus, Virum hunc ei gratum, ſimulque de Apoſtolica Sede, ac de publica cauſa præmiſſis nominibus benè meritum Fraternitatum Veſtrarum numero adſcribere: ut alacriùs ad alia, & quidem majora in poſterum peragenda, quæ Chriſtianæ Reipublicæ, & Catholicæ Eccleſiæ læta eſſe poſſint, & utilia, tam Rex ipſe, quàm idem ejus Miniſter Alberonus ampliſſimo hoc Pontificiæ largitatis munere vehementiùs inflammentur. Prætereà ut Fraternitatum Veſtrarum numerus compleatur, & ſic completus, quemadmodum Vobis intimo paterni noſtri cordis affectu à Domino apprecamur, cum proſpera, ac diuturna omnium Veſtrum incolumitate ad plurimos annos integer perſeveret, creare intendimus etiam alium Cardinalem, qui ad ejuſmodi numerum complendum in præſenti deeſt: illum tamen rationabilibus ex cauſis volumus in pectore reſervare.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra creamus S. R. E. Cardinalem Julium Alberonum, ac alium, quem in pectore reservamus, quovis loco, & tempore arbitrio nostro declarandum cum clausulis necessariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 1. Octobris 1717.

ARGUMENTUM.

Novam de Turcis relatam in Hungaria victoriam, & Albæ Græcæ deditionem DD. Cardinalibus significat. Cappellam in Ecclesia S. Mariæ super Minervam pro gratiarum actione, & justa Christianæ pietatis officia in Pontificio Sacello pro Defunctis tam in Hungarica Acie, quàm in Navalibus ad Orientem præliis indicit.

VENERABILES FRATRES:

Festis recurrentibus diebus Gloriosissimæ Cœlorum Reginæ dicatis, cujus auspiciis superiori anno amplissimos de Turcarum Tyranno triumphos Christiana Religio deportavit, plenior hoc anno integratus est Nobis cursus lætitiæ, & felicitatis; Ita scilicet anniversaria Magnæ Dominæ celebritas rediit, ut anniversarias itidem Sacrosanctæ Ecclesiæ victorias afferret, conversoque anni circulo novas Nos de eodem hoste immanissimo palmas, tamquam tempestivos Virginei præsidii fructus colligeremus. Hæc profectò jucundissima recordatio animum no- LXXVIII

strum

ſtrum incredibili voluptate perfuderat, cum ſub finem præteriti Menſis Auguſti, lætiſſimi ex Hungaria nuntii fuſas primùm ad Albam Græcam Turcarum copias, mox Urbem ipſam à Cæſareis Militibus ſubactam eſſe ſignificarunt. Cùm verò ipſemet Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Carolus Romanorum Rex in Imperatorem Electus, per Dilectum Filium Nobilem Virum Joannem Vvenceslaum Comitem de Gallas ſuum apud Nos, & hanc Sanctam Sedem Oratorem, de iiſdem feliciſſimis armorum ſuorum ſucceſſibus certiores Nos fecerit, Vobiſcum etiam ex hoc loco lætitiam hanc noſtram communicandam eſſe cenſuimus: ut conjunctis gaudiis narrantes laudes Domini, celebremus mirabilia ejus, quæ fecit, prodigia ejus, & judicia oris ejus. Ac ſanè qui totam rerum geſtarum rationem perpenderit, inter præclara opera dexteræ Excelſi partæ nuper victoriæ felicitatem recenſere non dubitabit. Quantum enim in diſcrimen res noſtræ adductæ fuerint, & quàm levi momento belli fortuna penderet, nemo ex Vobis eſt, qui ignoret, Albam Græcam nimirùm naturâ, ſitu, mœnibus, operibuſque validiſſimè communitam, nec tam militari præſidio, quàm juſto propè exercitu firmatam ita obſidebant Chriſtiani, ut ſimul ipſi innumeris Barbarorum copiis undique obſiderentur; quæ multitudine exultantes, ac præteritarum cladium memoria efferatæ potiùs, quàm fractæ; inaudita temeritate, ut plurimum literæ nunciabant, Chriſtianorum vires parvi admodùm facere præſeferebant. Animum proindè noſtrum non levis formido concuſſerat, nè, ſi quid ſecùs eveniret, ſuperiorum victoriarum fructus interire poſſet, Chriſtianiſque armis, ac terris graviſſima pericula imminerent. Verùm trepidus hic rerum ſtatus tamdiù perduravit, donec illuceſcente die Beatiſſimæ Virginis in Cœlum Aſſumptæ triumphis conſecrato, mirifica periculorum converſio facta fuit, & nova rerum facies emerſit; Illo ſiquidem fauſtiſſimo die, quo

Nos

Nos, publicis indictis precibus, ad Montem Domini ascendimus, ac ferventioribus votis in Liberiana Basilica ejusdem intemeratæ Matris patrocinium Vobiscum imploravimus: propositâ insuper peccatorum indulgentia iis, qui per octo consequentes dies eamdem Basilicam adiissent, Patrem Misericordiarum per Immaculatæ Virginis suffragia exoraturi; Dilectus Filius Nobilis Vir Princeps Eugenius à Sabaudia, Cæsarei Exercitus Dux inclytus, novâ indutus virtute ex alto, militumque suorum alacritatem conspicatus, moræ diuturnioris pertæsus, & barbaricæ arrogantiæ impatiens, tacitè copias è vallo educere constituit, ut hostem ferocientem intrà aggeres, & fossas suas improvisus adoriretur. Strenuo autem consilio divinitus immisso divina deinceps beneficia obsecundarunt; Nebula enim tam opportunè incedentium Christianorum agmen obtexit, ut priùs expugnari castra, quàm hostem adventare Barbari intelligerent; tamquam scilicet renovatis Israelitici temporis signis (quod sinè lætitiæ lacrymis commemorare non possumus) Beatissima Virgo, quam in antiquo fœdere Nebulæ typus adumbraverat, perspicuo inditio open prætendens, suos se milites protegere testaretur, qua illi Duce non tam ad pugnam, quàm ad certam victoriam properarent Adhùc tamen Barbari ad plures certaminis horas acriter restitere, donec ultra vigintiquinque millibus cæsis, captisque castris, præcipitem in fugam versi, ingentem apparatum ex vastissimis Provinciis summa vi contractum, bellica tormenta quadraginta, & amplius supra centum, vexilla plurima, commeatum, opesque penè omnes Cæsareis copiis diripienda reliquerunt. Tum altero post die Alba Græca, sublato deditionis signo, implorataque Victoris fide, in Christianorum potestatem redacta est. Quis igitur, Venerabiles Fratres, paribus grati animi sensibus, verbisque in tanta secundarum rerum prosperitate loquetur potentias Domini, auditas faciet om-

omnes laudes ejus? Cùm enim perfidæ gentes in sua feritate confiderent, & acceptas hactenus calamitates reparare niterentur, multiplicata est in eis ruina; Nobis verò divinam opem per Beatam Virginem, auxilium Christianorum, invocantibus, geminata lætitia est, immensamque Turcarum aciem aut cæsam, aut fugatam, captamque munitissimam Arcem uno propè tempore accepimus; neque id profectò tanta cum Christianorum militum jactura contigit,quantam in sola Urbe expugnanda futuram conjiciebamus. Agamus propterea Omnipotenti Deo gratias, quas possumus maximas, neque eas privatim reddidisse sit satis, sed publicis etiam officiis amplissimas persolvamus. Quamobrem proximâ die Dominica, quæ erit prima inchoati Mensis Octobris, qua scilicet Festum Rosarii, seu Psalterii ejusdem Sacratissimæ Virginis celebrari consuevit, quæque triumphalem superiorum temporum memoriam, ac partam olim sub iisdem auspiciis ad Echinadas Insulas insignem adversùs eosdem Turcas Christianorum victoriam repræsentat, ad Ecclesiam S. Mariæ super Minervam convenientes, solemni ritu gratiarum actionem Altissimo Domino celebrabimus, qui ad tuendam Ecclesiam suam, & amplificandam suæ Genitricis gloriam, fecit nobiscum misericordiam suam. Eidem præterea acceptum referemus, quod etiam maritimis præliis Christiana Classis tam strenuè hoc anno Turcicam exceperit, ut nihil in Militibus Christi desiderari potuerit, aut alacritatis ad dimicandum, aut fortitudinis ad resistendum; quorum scilicet virtute immanes hostium conatus depulsi sunt, qui Christianis Insulis, Terrisque bellum, & perniciem inferre moliebantur. Tertiâ autem feriâ sequentis hebdomadæ in Pontificio nostro Sacello justa Christianæ Religionis officia persolvemus propugnatoribus Christi, qui fortiter decertantes tam in Hungarica acie, quàm in Navalibus ad Orientem conflictibus, pro Dei causa gloriosè occubuerunt. Cæterùm quia fecit Dominus

po-

potentiam in brachio ſuo, ut ſinè timore ſerviamus illi, ſtudeamus VENERABILES FRATRES, in ſanctitate, & juſtitia divinorum beneficiorum fructum augere, ac Religionis pugiles novis obſecrationum noſtrarum ſubſidiis confirmemus; ne illi ad contemnendam mortem, ac fundendum pro re Chriſtiana ſanguinem alacriores eſſe videantur, quàm Nos ad fundendas preces, & cœleſte præſidium pugnantibus implorandum; præſertim verò tam luculentis eventibus edocti, præſentiſſimum B. Virginis patrocinium piis exercitationibus, ſtudiis, votiſque magis nobis in dies conciliare ſatagamus: eamque jugiter obſecremus, ut omnia bellicæ hujus felicitatis impedimenta amoliatur, nec adverſi quidquam incidere ſinat, quo ſecundus contra Turcas Chriſtianorum Armorum curſus interſiſtat, aut retardetur; Quam in rem cùm operam, & ſolicitudinem omnem conferre hactenùs non omiſerimus, nec in poſterum omiſſuri ſimus, decet conatus noſtros communibus etiam veſtris apud Deum precibus adjuvari; ut Provincias olim florentiſſimas ab avita Religione, & Chriſtianis ſacris abſtractas, extincta tandem Barbarorum tyrannide, & ſuperſtitione deletâ Chriſto redditas, atque in priſtinam Euangelii libertatem revocatas Authori Deo Vobiſcum aliquando gratulemur.

IN EODEM CONSISTORIO.

Poſt propoſitiones, & præconia Eccleſiarum declarat S. R. E. Cardinalem Emericum Cſaky Archiepiſcopum Colocenſem, quem in alio Conſiſtorio habito die 12. Julii ejuſdem anni creaverat, & in pectore reſervaverat.

VENERABILES FRATRES.

UT Hungaricis Victoriis plenior hac die lætitiæ cumulus addatur, ad gloriam Omnipotentis Dei, ſanctæque Romanæ Eccleſiæ utilitatem, ac decus, palàm hodie evulgare, ac LXXIX

declarare intendimus illum Cardinalem, quem in Confiſtorio ſecreto die 12. præteriti Menſis Julii habito creavimus, & in pectore reſervavimus, videlicet Venerabilem Fratrem Emericum Cſaky Archiepiſcopum Colocenſem; congruum enim, ac valdè opportunum exiſtimamus hoc tempore Hungaricum Præſulem non tam generis claritate, quàm virtutibus præſtantem, ampliſſimo Ordini veſtro adſcribere, ut tam ipſe, quàm alii illius Apoſtolici Regni Epiſcopi ad agrum ſibi creditum excolendum nunc maximè alacriores reddantur, cum Meſſis amplior majorem Operariorum ſedulitatem exquirit: ipſumque Regnum ſpeciali quodam jure huic Sanctæ Sedi addictum, quippe quod ei jamdudum à Sancto Stephano Rege oblatum fuerat, novo hoc, & præclaro Pontificiæ largitatis argumento lætari valeat.

Quid Vobis videtur.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Emericum Cſaky Archiepiſcopum Colocenſem cum derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Singulariter in Spe Constituisti me. Ps. 4.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 11. Octobris 1717.

ARGUMENTUM.

Abjurationem Lutheranæ hæresis à Friderico Augusto Principe Regio Poloniæ, & Electorali Saxoniæ ante quinquennium Bononiæ peractam DD. Cardinalibus significat, & plures illius literas ea de re ad Sanctitatem Suam datas recitari mandat.

VENERABILES FRATRES.

X quo supremum hoc Catholicæ Ecclesiæ Lxxx
culmen non minùs inviti, quàm immerentes, Deo sic disponente, conscendimus, nulla Nobis antiquior cura fuit, quàm ut Charissimi in Christo Filii Nostri Augusti Poloniæ Regis Natus, in eâ, qua tunc erat, tenerrimâ ætate aures præbere assuesceret sermonibus Domini, quorum declaratio illuminat, & intellectum dat parvulis: adeôque Catholicis institutis in Romanæ Religionis professione educaretur; Neque enim aliter magnas illas spes, quas olim Sancta Dei Ecclesia in ejusdem Augusti Regis ad eam reversione collocaverat, impleri posse compertum habebamus. Nullas propterea Pastoralis solicitudinis partes, nullumque

officiorum genus prætermiſimus, quo Regium Genitoris animum ad noſtra de Pueri Principis educatione conſilia impigrè ſuſcipienda traduceremus. Verùm, tametſi ille pro ea, qua præditus eſt, animi docilitate pronis quidem ſtudiis voluntati noſtræ obſequi optaret: humani tamen generis nequiſſimus hoſtis, & ſapientia carnis, quæ inimica eſt Deo, aſſiduis conatibus noſtris acriter obſiſtebant. Hinc nimirum occurſabant Poloniæ res turbulentiſſimæ, quæ cum Regnum illud miſerè dilacerarent, Regem deterrebant, ne Acatholicorum animos exulceraret, quorum ope, fide, & ſtudio maximè nitebatur. Inde Principis Mater, & Avia hæreticis erroribus innutritæ, nè ab infelici communione, complexibuſque ſuis Princeps ipſe abſtraheretur, pertinaciter obluctabantur; ut alia plurima ſilentio prætereamus, quæ fuſiorem hiſtoriam adæquarent. Divino tamen præſidio freti, ſpem perficiendæ rei numquam abjecimus, neque ullis difficultatibus depulſi ab incœpto deſtitimus. Unde cum Dilectum Filium Noſtrum Annibalem S.R.E. Cardinalem Albanum noſtrum ſecundùm carnem ex Fratre Nepotem ante octò annos in Germaniam legavimus, inter præcipua, & potiora mandata arduam hujuſce negotii provinciam eidem dedimus: Deoque largiente ita illi res feliciter ceſſit, ut præter alia multa benevolæ voluntatis argumenta ſibi à Rege delata, illudque potiſſimùm, quod ipſius Cardinalis rogatu Eccleſiam in Civitate Lipſiæ ad uſum Catholicorum in illâ degentium aperiri juſſerit: ab eo inſuper literas ad Nos datas obtinuerit, quibus Regiam ſuam fidem obſtrinxit daturum ſe quamprimùm Principi Filio Inſtitutores, & Familiares Orthodoxos: eumque jam non amplius Puerum, ut ab hæreticorum conſuetudine, & contagione procul abeſſet, ac cum integra libertate animæ ſuæ ſaluti conſulere poſſet, ad peragrandas Catholicas Provincias dimiſſurum. Et ſanè cum fidem Nobis ſuam Rex liberaſſet, optatiſſimum tandem tam no-

novæ inſtitutionis, quàm itineris fructum percepimus; Cùm enim Bononiam Adoleſcens Princeps perveniſſet, in manibus Dilecti Filii Joannis Baptiſtæ Salerni Societatis Jeſu Presbyteri, neceſſariis ad id facultatibus per Nos inſtructi (cujus fidem, ſtudium, ſedulitatem, & prudentiam hac in re ſapientiſſimè gerendâ ſatis commendare non poſſumus) coram Dilecto itidem Filio Noſtrò Laurentio S. R. E. Cardinali Caſono tunc Bononiæ noſtro, & Apoſtolicæ Sedis Legato, ac uno ex Cardinalibus in totâ Republicâ Chriſtianâ contra hæreticam pravitatem generalibus Inquiſitoribus ab eadem Sede ſpecialiter deputatis, die XXVII. Novembris anni milleſimi ſeptingenteſimi duodecimi., poſt maturam, ac diuturnam plurium menſium deliberationem, poſt prævíſum ingruentium ſibi domi, foriſque moleſtiarum non levem cumulum: ſolâ agnitæ veritatis ratione excitatus, ſolo æternæ ſuæ ſalutis deſiderio incenſus, Lutheranæ hæreſeos, in quâ natus, & educatus fuerat, ejuravit errores, literaſque ſuæ erga Nos, & hanc Sanctam Sedem obedientiæ, gratique erga Dei vocantis miſericordiam animi teſtes ad Nos dedit; prout ex authentico Abjurationis teſtimonio, ipſiuſque Principis literis ad Nos tunc datis mox legendis pleniùs percipietis.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Battellus Archiepiſcopus Amaſenus, Apoſtolicorum Brevium ad Principes à Secretis, legitque primùm Abjurationem Lutheranæ hæreſis à Principe Regio Poloniæ, & Electorali Saxoniæ factam in manibus R. P. Salerni Societatis Jeſu Presbyteri Bononiæ die 27. Novembris 1712., & mox epiſtolam ab ipſomet Principe ad Sanctiſſimum de eodem argumento perſcriptam ibidem die 14. Decembris ejuſdem anni; quibus lectis Sua Sanctitas ita Orationem proſecuta fuit.

Cæterum humanæ illæ rationes, quæ Dilectiſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Fridericum Auguſtum Regium Polo-

niæ,

niæ, ac Electoralem Saxoniæ Principem erroribus mancipatum tamdiù detinuerant, eædem prohibuerunt, ne per integrum ferè quinquennium gloriosissimi facti notitia vulgaretur. Intereà verò, & si occultè, syncerè tamen Ipse Catholicam Religionem professus est; non solùm enim à profanis hæreticorum ritibus prorsus abstinuit, sed etiam Sacrosancto Missæ Sacrificio quotidiè interfuit, Sacramenta Pœnitentiæ, & Eucharistiæ crebrò percepit, aliaque dedit veræ pietatis, & religionis documenta, quæ Romanæ Ecclesiæ Filium apprimè decent. Sæpè insuper Nobis per literas testatus fuit gravatissimè se ferre impositam occultandæ Religionis necessitatem: nec sibi gratius quidquam futurum, quàm ut ad hanc almam Urbem accedere possèt, & coram Nobis publica edere Romanæ communionis testimonia. Qua de re, cùm plurimas ejus epistolas ex variis, in quibus morabatur, Civitatibus ad Nos transmissas acceperimus, paucas selegimus, quas nunc audietis.

Lectæ hìc fuerunt à prædicto R. P. D. Battello septem aliæ Epistolæ à memorato Principe ad Sanctitatem Suam datæ: prima nempe Florentiæ die 14. *Aprilis* 1713., *secunda Veronæ die* 30. *Octobris ejusdem anni, tertia Parisiis die* 24. *Septembris* 1714., *quarta Venetiis die* 2. *Maji* 1716., *quinta ibidem die* 3. *Octobris ejusdem Anni, sexta ibidem die* 5. *Maji* 1717., *septima ibidem die* 17. *Julii ejusdem anni; quibus perlectis Sua Sanctitas ita prosecuta fuit.*

Placuit tandem Patri Misericordiarum, tam nostris, quàm ipsius optimi Principis precibus clementer annuere, eaque impedimenta removere, quæ tam diuturnam utriusque nostrum votis moram injecerant. Ille siquidem à Patre Rege potestatem aliquandò obtinuit, ut Catholicam Religionem, quam per quinque hactenùs annos occultè coluerat, palàm profiteretur, atque exerceret. Hac proinde de re confestim ad Nos literas dedit, obsecravitque, ut quod jam Ipse publicis

no-

nostræ Religionis officiis Viennæ in Austria, in ipsa Cæsareæ Aulæ celebritate, totiusque Germaniæ luce, vulgare parabat, nostræ simul vocis præconio ad divinæ bonitatis laudem, & catholicæ Ecclesiæ lætitiam, in hac etiam veræ Religionis Arce sinè morâ promulgaretur, quemadmodum ex iisdem literis per celerem cursorem ad Nos novissimè allatis intelligetis.

Hic perlecta fuit ab eodem R. P. D. Battello alia Epistola à prædicto Principe ad Sanctitatem Suam conscripta, ac per certum cursorem missa ex oppido San Pelten *die* 27. *Septembris* 1717. *cujus expleta lectione Sanctissimus ita Orationem absolvit.*

Videt unusquisque Vestrum, VENERABILES FRATRES, quantis Nos divitiis misericordiæ suæ in hoc Catholicæ veritatis triumpho locupletaverit Deus, & quàm opportunè bellicorum successuum, de quibus adeò lætati sumus, felicitati Apostolicæ doctrinæ victorias inseruerit. Cantemus igitur Domino canticum novum, quia in conspectu Gentium revelavit justitiam suam, debitasque ei pro collatis donis gratias humiliter agentes, eumdem jugiter obsecremus, ut qui jam ex clarissima Domo non solum Poloniæ Regem, & Principem ejus Filium, sed nuper etiam Dilecti Filii Nostri Christiani Augusti Cardinalis de Saxoniâ germanum Fratrem natu majorem, ejusque ex altero Fratre Nepotem ad agnitionem veritatis adduxit, reliquos etiam ex eadem Domo Principes, qui supersunt, à vera Christi Ecclesiâ, & semitâ salutis adhuc abrepti, vocare dignetur in admirabile lumen suum, quò ii omnes, qui Saxonicam Domum in hæresi tuendâ olim secuti sunt errantem, aliquandò sequantur resipiscentem, ac Sacrosanctâ Religione illustribus eorum exemplis propagata, major sit gloria domus istius novissimæ plus, quàm primæ. Ceterum cum ad uberiores gratias pro Hungaricis Victoriis Deo agendas concessâ peccatorum Indulgentiâ quoscumque Christifideles ad Ecclesiam Beatæ Mariæ de Animâ Nationis Theutonicæ sive hesterna, sive hodierna

dic

die visitandam excitaverimus, par est, ut Nos quoque Omnipotenti Deo utramque ibidem Catholicæ Religionis tam de Mahometicâ superstitione, quàm de hæretica pravitate victoriam gratulemur: geminumque triumphum ad universæ Ecclesiæ gloriam, prædictæque Nationis Theutonicæ utilitatem, ac decus potissimum redundantem conjunctis hodie gratiarum actionibus celebremus. Reliquum est, VENERABILES FRATRES, ut non solùm annunciemus opera Dei in exultatione, sed ad implendam Sanctorum gaudiorum persèverantiam exhibeamus Nosmetipsos sicut Dei Ministros in charitate non fictâ, in Spiritu Sancto, in virtute Dei per arma justitiæ, quæ sola possunt destruere omnem altitudinem extollentem se adversùs scientiam Dei, & ab Ecclesiæ finibus errores omnes, & calamitates arcere.

Susp[illegible]am ad te, ligatus non ferro aliquo s[illegible] ferrea m[illegible] voluntate. Aug. Conf.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 6. Decembris 1717.

A R G U M E N T U M.

Plenariam Indulgentiam in formâ Jubilei indicit ad divinam opem in periculis, quæ Italicæ tranquillitati imminere prospicit, implorandam.

VENERABILES FRATRES.

Eptemdecim jam lapsi sunt anni, magnum Lxxxi
profectò æui mortalis spatium, ex quo nullo licèt meritorum nostrorum suffragio, placuit Divinæ bonitati, cui proprium est infirma mundi eligere, humilitatem nostram ad supremi Apostolatus fastigium evocare. Quantis interea, & quàm gravibus malorum procellis agitati fuerimus, optimè nostis, quippequi in partem solicitudinis nostræ vocati, magnam etiam calamitatum nostrarum partem sustinuistis. Lætiora quidem in posterum sperare Nos fecerant præclaræ illæ victoriæ, quas Dominus Exercituum Christianis armis adversùs Turcas novissimè largitus est: Opus sanè dexteræ Excelsi, qui fecit virtutem, & percussit inimicum. Verùm non minùs ea, quæ imminent Italicæ tranquillitati, pericula,

quàm nova in dies, ac ſemper acerbiora, quæ Eccleſiaſticæ libertati, Pontificiæ authoritati, imò etiam ipſimet Orthodoxæ Religioni infliguntur, vulnera ſatis ſuperque Nos admonent nondum oblitum eſſe Dominum delicta noſtra. Idcircò divinam indignationem placaturi ad veſtras in primis, deinde ad reliquorum hujus Almæ Urbis Chriſtifidelium preces confugere decrevimus, concedendo, ut id ipſum alacriùs peragatur, plenariam Indulgentiam in forma Jubilei iis omnibus, qui quarta, & ſexta feriis, ac Sabbato proximè venturæ hebdomadæ, quæ erit tertia Adventus, jejunaverint, nec non Eccleſias, ſeu Baſilicas Sancti Joannis in Laterano, Principis Apoſtolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris, vel earum aliquam intrà ſpatium ejuſdem hebdomadæ ſaltem ſemel viſitaverint, & ibidem oraverint, & peccata ſua confeſſi SS. Euchariſtiæ Sacramentum in Dominica die immediatè ſequenti, vel alia die intrà eamdem hebdomadam reverenter ſuſceperint, pauperibuſque aliquam eleemoſynam, prout ſua cuilibet pietas ſuaſerit, erogaverint. Hunc ipſum ſubinde cœleſtem theſaurum ad reliquos etiam Chriſtifideles Italiæ univerſæ, & Inſularum illi adjacentium extendemus. Agite igitur, VENERABILES FRATRES, opportuno hoc, atque acceptabili tempore Dominici Adventus Deum Optimum Maximum, qui eſt multæ miſericordiæ omnibus invocantibus Eum, jugiter obſecrate, ut confortet Nos in potentia virtutis ſuæ, effundatque ſuper Nos ſpiritum conſilii, & fortitudinis, quo inter tot rerum, ac temporum difficultates, & quæ agenda ſunt, videamus, & ad implenda, quæ viderimus, convaleſcamus. Aderit Nobis Dominus, aderit Eccleſiæ, aderit cauſæ ſuæ, ſi Nos officium noſtrum impleverimus, ſi Vos veſtro non defueritis.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 10. Januarii 1718.

ARGUMENTUM.

Ferrariæ de Latere Legatum declarat D. Cardinalem Joannem Patritium.

VENERABILES FRATRES.

Errarienſem Legationem, quam Dilectus Filius Noſter Julius S. R. E. Cardinalis Piazza longè ultra triennium, ad quod ei illa à Nobis demandata fuerat, pari cum juſtitiæ, ac prudentiæ laude adminiſtravit, committere nunc intendimus Dilecto pariter Filio Noſtro Joanni ejuſdem S. R. E. Cardinali Patritio; de cujus fide, doctrinâ, rerum uſu, probatâque in graviſſimis ab eo laudabiliter geſtis muneribus integritate plurimùm in Domino confidimus. Lxxxii.

Quid Vobis videtur.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra declaramus, ac deputamus noſtrum, & hujus Sanctæ Sedis de Latere Legatum Ferrariæ præfatum Cardinalem Patritium ad triennium, cum facultatibus ſolitis, & clauſulis opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 15. Martii 1719.

ARGUMENTUM.

Matrimonii inter Fridericum Auguſtum Electoralem Saxoniæ, Regiumque Poloniæ Principem, & Mariam Archiduciſſam Auſtriæ cla. me. Joſephi Imperatoris Filiam natu majorem ſtabiliti nuncium DD. Cardinalibus communicat.

VENERABILES FRATRES.

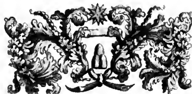
Lxxxiii Eptemdecim jam lapſi ſunt menſes, ex quo Vobis, magno cum animi noſtri gaudio ex hoc loco nunciavimus Dilectiſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Fridericum Auguſtum Electoralem Saxoniæ, & Regium Poloniæ Principem Catholicam Religionem, quam longè prius, nempe ante quinquennium, Lutheranis erroribus ejuratis, per Dei gratiam ſuſceperat, ac ſubindè ſyncerè quidem, & piè, ſed multis de cauſis occultè coluerat, in Cæſareæ tandem Aulæ frequentia, ac celebritate publicè profeſſum fuiſſe. Nec ſanè ex animo noſtro unquam excident effuſiſſimæ illæ Fraternitatum Veſtrarum gratulationes, quibus lætiſſimum nuncium, Nobis promulgantibus, excepiſtis:

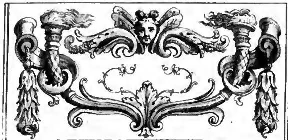
Pro-

Probè enim Nobiſcum intelligebatis, quanta fieret veræ Chriſti Eccleſiæ, & Catholicis rationibus ex illius Principis reſipiſcentiâ amplitudinis, & ſecuritatis acceſſio. Quis autem Veſtrum non ſimul etiam fore tunc prævidit, ut Apoſtolicæ doctrinæ hoſtes, tanto partium ſuarum amiſſo præſidio, veluti graviſſimo accepto vulnere, furentes infremerent. Et quidem explicari vix poteſt quos conatus, quas artes, quas minas adhibuerint, ut peſſimæ cauſæ conſulerent, ac Principem ad Petri Ovile reverſum, ejuſque Genitorem, Chariſſimum ſcilicet in Chriſto Filium Noſtrum Auguſtum Poloniæ Regem à Rei Catholicæ tuendæ ſtudio deterrerent. Nequaquam proptereà Nos concidimus animo, ſed de illius ope confiſi, adversùs quem non eſt conſilium, & populi meditantur inania, in eam potiſſimum rem incumbendum, omnemque operam conferendam eſſe cenſuimus, ut cum jam de Uxore eidem Electorali Principi adjungendâ cogitaretur, prævalido aliquo opportunoque Matrimonii fœdere adversùs inimicorum inſidias, & impetus Apoſtolica Religio communiretur; quod non ſolùm potentiſſimi Principis affinitate de futuris Catholicis Saxoniæ Ditionis hæredibus ſpes noſtras confirmaret, verùm etiam ab omni in poſterum novandarum rerum molimine Acatholicos penitùs depelleret. Idcircò per Dilectum Filium Religioſum Virum Joannem Baptiſtam Salernum Societatis Jeſu Presbyterum, cujus fidem, dexteritatem, & prudentiam in memorato Principe ad Chriſti Eccleſiam revocando feliciter impenſam experti eramus, apud Chariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Carolum Romanorum Regem in Imperatorem Electum aſſiduis officiis, precibus, ac ſuaſionibus inſtitimus, ut ex duabus cla. me. Joſephi, dum vixit, eorumdem Romanorum Regis ſimiliter in Imperatorem Electi Fratris, ac Prædeceſſoris ſui Filiabus alterutram ipſi Electorali Principi in Matrimonium collocari vellet; Quæ ſanè res, dum in Cæſarea deliberatione diù,

mul-

multumque versaretur, tametsi præfatus Religiosus Vir nec mandatis nostris, nec zelo suo, nec negotii gravitati ulla ex parte umquam defuerit, diuturnâ tamen solicitudine curas nostras exercuit; Ast Patre tandem Misericordiarum clementiæ suæ aurem ad preces nostras inclinante, placuit nuper Cæsari pro eximio illo, quo in Orthodoxæ Religionis amplificationem incensus est, studio, animi sui sententiam, cujus præclara erit semper, & felix in Ecclesiæ annalibus recordatio, palàm aperire; qua scilicet non modò petitioni nostræ benignè obsecundare voluit, sed ut pleniùs Poloniæ Regis votis satisfaceret, Dilectissimam in Christo Filiam Nostram Mariam prædicti Josephi Regis in Imperatorem electi Filiam natu Majorem eidem Electorali Principi Saxoniæ nuptui se locaturum disertè pollicitus est. Quem sanè optatissimum nuncium cum nudius tertius per celerem Cursorem acceperimus, nullâ interjecta morâ, singulare hoc Altissimi in Ecclesiam suam beneficium duximus Vobis ex hoc loco significandum: hortantes Vos, ut Omnipotenti Deo, qui Nos inter gravissimas curas, quas in hisce perturbatissimis Christianæ Reipublicæ temporibus assiduè sustinemus, prospero hoc Catholicæ Religionis eventu clementer consolatur, debitas gratiarum actiones Nobiscum rependatis: omnesque insimul orationibus instantes, ac pietatis operibus, hoc præsertim acceptabili tempore, ferventiùs insistentes, nova semper, ac majora Orthodoxæ Fidei incrementa à Divina bonitate impetremus.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 29. Martii 1719.

ARGUMENTUM.

Constituit D. Cardinalem Albanum S. R. E. Camerarium loco bo: me: Cardinalis Jo: Baptistæ Spinulæ proximè defuncti, cum emolumentorum Sigilli dismembratione, eorumque in Cameræ Apostolicæ beneficium applicatione.

VENERABILES FRATRES.

Acante nuper officio Camerariatus nostri, & S. R. E. per obitum bo: me: Jo: Baptistæ Cardinalis Spinulæ nuncupati, concedere illud intendimus Dilecto Filio Nostro Annibali S. Mariæ in Cosmedin Diacono Cardinali Albano nuncupato, nostro secundùm carnem ex Fratre germano Nepoti ad ejus vitam. Quia tamen inter maximas, quibus jugiter premimur, Pastoralis muneris nostri curas, illa etiam nunc est, quæ ad gravissimas Apostolici Ærarii angustias ea, qua possumus, ratione, sublevandas quotidie Nos urget; ac prætereà benè memores sumus arctissimi illius juramenti, quod de inviolabiliter observandâ Constitutione moderatoriâ donationum, ac distributionis red-

di-

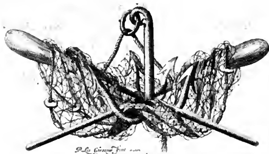
dituum Ecclesiasticorum in Consanguineos, vel Affines Romani Pontificis pro tempore existentis à fel. rec. Innocentio Papa XII. Prædecessore nostro editâ, non semel præstitimus: illudque, divinâ adjuvante gratiâ, exactè adeò, ac religiosè usque ad extremum vitæ nostræ spiritum adimplere cupimus; ut à quovis etiam remoto periculo ejusmodi juramentum violandi abesse velimus; Idcircò Officium Camerariatus supradictum eidem Cardinali Albano ita conferre intendimus, ut non modò moderationes, restrictiones, ac limitationes, quas idem Innocentius Prædecessor noster, tam per aliam suam Constitutionem anno Incarnationis Dominicæ 1698. quarto Idus Augusti Pontificatus sui anno octavo editam, quàm aliàs quomodocumque hac in re præscripsit, omninò servandæ sint: eaque potissimum fructuum, reddituum, proventuum, Jocalium, obventionum, aliorumque cujusvis generis emolumentorum quocumque nomine nuncupatorum, & undecumque provenientium dismembratio, quam dictus Prædecessor noster ab eodem Camerariatus Officio in perpetuum fecit, cum eorum applicatione ad favorem sive Cameræ nostræ Apostolicæ, tunc suæ, sive publicæ medicamentorum Officinæ pro pauperibus Urbis institutæ, salva prorsus sit, & esse debeat; sed illa insuper emolumenta ex Sigillo ejusdem Officii provenientia, quæ sola memoratus Prædecessor noster Camerario pro tempore existenti reservavit, quæque novissimè defunctus Cardinalis Spinula usque ad sui obitum integrè percepit, eidem Cameræ nostræ Apostolicæ, quoad dictus Cardinalis Albanus vixerit, & Officium ipsum obtinuerit, in omnibus, & per omnia applicata sint, & esse censeantur: adeò ut plenè verum sit, & esse debeat, quod ipse Cardinalis Albanus Officio hujusmodi cum omnibus quidem facultatibus, jurisdictionibus, honoribus, ac prærogativis Camerario pro tempore à præfato Prædecessore nostro reservatis potiri debeat: sed illud absque ullo penitùs emo-

emolumento sive certo, sive incerto, sive ordinario, sive extraordinario exercere omninò teneatur.

Quid Vobis videtur.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra Officium Camerariatus nostri, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ concedimus præfato Annibali Cardinali Albano, eumque in nostrum, & ejusdem S. R. E. Camerarium ad ejus vitam creamus, facimus, ac deputamus, non solùm cum moderationibus, restrictionibus, ac limitationibus à memorato Innocentio XII. Prædecessore Nostro hac in re præscriptis: sed etiam addita ad favorem Cameræ nostræ Apostolicæ, quoad idem Cardinalis Albanus vixerit, & Officium prædictum obtinuerit, dismembratione, seu separatione emolumentorum ex Sigillo officii hujusmodi provenientium, quæ sola idem Prædecessor noster Camerario pro tempore reservaverat, quæque Nos modò eidem Cameræ Apostolicæ, durante ipsius Cardinalis Albani vita, sicut præmittitur, applicamus, cum clausulis, & derogationibus, quæ in Decreto, seu schedula Consistoriali, ac in literis desuper expediendis latissime extendendæ erunt, quas ex nunc approbamus; prout similiter approbamus, ac quatenus opus sit, confirmamus ea omnia, quæ forsan idem Cardinalis Albanus, servata ceteroqui forma præsentis Decreti, hactenus gessit, seu in posterum usque ad expeditionem dictarum literarum geret vigore specialis nostri Chirographi, quod Nos, ne consuetum negotiorum cursum ob diuturniorem memorati Officii vacationem retardari contingeret, ante quatuor dies signavimus cum omnibus clausulis, conditionibus, & declarationibus in hoc eodem Decreto insertis, ac insuper cum retentione omnium, quæ ipse Cardinalis Albanus obtinet, quam ei denuò nunc concedimus.

In Nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 26. Aprilis 1719.

ARGUMENTUM.

Permittit D. Cardinali Astallio optionem Ecclesiarum Ostiensis, & Veliternensis cum Decanatu Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii.

VENERABILES FRATRES.

LXXXV.
Atis Vobis notum est, atque compertum quæ, & quales occasione obitus bo: me: Nicolai S. R. E. Cardinalis Acciajoli Episcopi, dum viveret, Ostiensis, & Veliternensis, vestrique Collegii Decani dubitationes emerserint circa sensum Constitutionis fel. rec. Pauli PP. IV. Prædecessoris nostri, qua sancitur Decanatum Collegii prædicti perpetuis futuris temporibus nonnisi ad Episcopum Cardinalem Antiquiorem in Romana Curia præsentem, aut ex causa publica absentem, atque extra eamdem Curiam per Romanum Pontificem destinatum, devenire posse. Ambigebatur siquidem à plerisque, an Constitutione hujusmodi adversùs Cardinales à Curiâ absentes latâ comprehenderentur, vel potius excluderentur Cardinales promotione antiquiores, qui

qui incidente ejuſdem Decanatus vacatione ab eadem quidem Curia abſuerint, ſed apud illas Metropolitanas, ſeu Cathedrales Eccleſias reſederint, quibus eos unà cum aliqua ex iis Cathedralibus Eccleſiis, quæ ipſis Cardinalibus antiquioribus pro ſuis titulis, ſeu denominationibus aſſignari ſolent, præeſſe contigerit. Et ſanè ejuſmodi rei ambiguitas, cùm nullis hactenùs hujus Sanctæ Sedis definitionibus diſcuſſa, ac dirempta eſſe videretur, animum noſtrum adduxerat, ut eam expendendam, librandamque demandaremus ſive Dilectis Filiis Rotæ Romanæ Auditoribus, ſive aliis hujus Curiæ Præſulibus integritate, doctrinaque præſtantibus, quorum ſententiis, judiciiſque ſuffragantibus id demum, quod rationi, & æquitati conſentaneum viſum Nobis fuiſſet, decerneremus. Verùm dum in ea deliberatione verſaremur, Venerabilis Frater Noſter Vincentius Maria Epiſcopus Portuenſis S. R. E. Cardinalis Urſinus nuncupatus, quem unum, tamquam cæteris ſuis Collegis promotione priorem, tam ad Decanatus Dignitatem, quàm ad prædictas Oſtienſem, & Veliternenſem Eccleſias (memoratâ Pauli IV. Conſtitutione ſepoſita) antiquitatis jura vocabant, ſecum animo reputans rem hanc abſque aliqua contentione tranſigi minimè poſſe, ſuorum primùm in hac eadem Curia negotiorum Geſtori, mox etiam aliis diſertè ſignificavit ſe probè memorem eſſe verborum Apoſtoli Timotheum ſuum admonentis: *Servum Domini non oportet litigare*: ideòque firmiter conſtituiſſe ſuper iſtiuſmodi negotio à quavis concertationis, ſeu litis ſpecie prorsùs abſtinere. Ad hæc non ſolùm datis ad Nos literis ex ſuburbano ſeceſſu S. Paſtoris conſcriptis, ſed coram etiam poſt biduum animi ſui ſententiam Nobis teſtatus eſt, cujus ſumma fuit ſe Beneventanæ Eccleſiæ jamdudum obſtrictum reperiri: Sacri verò Collegii Decano, eidemque Oſtienſi, ac Veliternenſi Epiſcopo multiplices curas, nec levem pro animarum regimine vigilantiam incumbere;

Optare se propterea, atque etiam obtestari, ut quacumque sui ratione posthabita Dignitatem Decanatus Cardinali Episcopo ex residentibus in Romana Curia antiquiori deferre vellemus, eidemque Ecclesiarum Ostiensis, & Veliternensis optionem permitteremus: ea tamen adjecta declaratione, ut simili in posterum occurrente Decanatus vacatione, salva, & illæsa remanerent, si quæ essent, jura Cardinalium Episcoporum, qui Cardinalatu quidem essent antiquiores, sed extra Romanam Curiam in prioribus suis Episcopatibus tunc residerent, quemadmodum ex ipsis ejusdem Cardinalis Ursini ad Nos scriptis literis mox legendis pleniùs cognoscetis.

Hic Consistorium ingressus fuit R. P. D. Battellus Archiepiscopus Amasenus Apostolicorum Brevium ad Principes à Secretis, & palàm recitavit epistolam ad Sanctitatem Suam à D. Cardinali Ursino conscriptam ex secessu S. Pastoris die 27. Martii 1719. Qua perlecta Sua Sanctitas ita Orationem prosecuta fuit.

Tam enixis, ac piis optimi Cardinalis precibus annuere æquum duximus, prout similiter non minùs congruum censuimus ea jura amplissimè præservare, quæ de cætero similibus in casibus quovis modo competere possent Cardinalibus Episcopis antiquioribus extra Romanam Curiam, apud suas primas Ecclesias tunc residentibus, dummodò è converso salva itidem, & inviolata persisterent jura aliorum quorumcumque antiquiorum Cardinalium in eadem Romana Curia tunc commorantium; prout ex Responso, quod eidem Cardinali Ursino dedimus, meliùs percipietis.

Hic idem Archiepiscopus Amasenus legit Responsum à Sanctitate Sua prædicto Cardinali Ursino datum apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die 8. Aprilis 1719.; quo lecto Sua Sanctitas ita Orationem absolvit.

Hæc omnia, VENERABILES FRATRES, Vobis de quorum

juribus agitur, ex hoc loco communicare non modò æquum, verùm etiam necessarium esse existimavimus, ut ita qua ratione, quibus de causis, ac quibus cum declarationibus, & clausulis optionem Ostiensis, & Veliternensis Ecclesiarum hodie permissuri simus, plenissimè dignosceretis. Imò, quoniam declarationes, ac rationes hujusmodi in nostris ad eumdem Cardinalem Ursinum datis literis, quæ modo recitatæ fuerunt, fusè explicantur, Dilecto Filio Nostro Petro S. Laurentii in Damaso Diacono Cardinali Otthobono S. R. E. Vice-Cancellario injungimus, ut eas unà cum Epistola ipsius Cardinalis Ursini ad Nos perscripta, quam similiter audivistis, inter Acta hujus Consistorii ad perpetuam rei memoriam consignet, ac servet. Cæterum ne prædicta Pauli IV. Constitutio ancipiti diutius, varioque sententiarum judicio in ambiguum, atque incertum trahatur, neve in posterum super ea controversiæ ullæ, aut dissensiones inter Cardinales oboriantur, fixum Nobis, decretumque est Viros doctrina, prudentia, & pietate insignes deligere, qui & ipsam Pauli IV. Constitutionem diligenter excutiant, & siquæ alia ad causæ momentum contulerint, attentè exquirant, & accuratè perpendant, ut ita matura deliberatione adhibita, illud tandem hac in re statuere possimus, quod ad majorem Dei gloriam, & cultum, ad hujus Sanctæ Sedis utilitatem, ad Ordinis Vestri honorem, atque ad animarum salutem conducibilius esse arbitrabimur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 18. Septembris 1719.

ARGUMENTUM.

Relato Religionis Christianæ statu in Sinarum Imperio, ac iis omnibus, quæ post editam super Ritibus, & Cæremoniis Sinensibus Constitutionem ibidem evenerant, commemoratis, exponit susceptum à se consilium illuc rursus mittendi novum Visitatorem Apostolicum, & ad ejusmodi Ministerium deligit R. P. D. Carolum Ambrosium Mediobarbam Papiensem V. S. Referendarium, quem mox Patriarcham Alexandrinum creat.

VENERABILES FRATRES.

LXXXVI

EX quo supremum hoc Catholicæ Ecclesiæ culmen non minùs inviti, quàm immerentes, Deo sic disponente, conscendimus: probè intelleximus, singularem illam animi propensionem, qua priùs erga Sinenses Missiones ferebamur, præcipuam jam nostram solicitudinem evasisse, ideoque ad Pastoralis Officii nostri debitum quàm maximè pertinere Christifideles illarum partium intima, ac peculiari dilectione ita complecti, ut compertum

tum omnibus fieret neminem eorum, qui verum Deum per veram fidem agnoſcunt, magno quamvis intercedente terrarum ſpatio, tam diſſitum loco à Nobis eſſe, quin paterno cordi noſtro charitate proximus efficiatur. Minimè Vos latet quot, quantaſque Pontificiæ vigilantiæ noſtræ curas adhibuerimus, ut arctiſſimum hoc noſtrum, ac benè Nobis perſpectum debitum pro viribus impleremus, nihilque quantum in Nobis erat, intentatum relinqueremus, quatenùs Vinea Domini, quæ eſt Eccleſia, quam ſcilicet ipſe ſua dextera plantatam, & ſui ſanguinis pretio reparatam Nobis cuſtodiendam tradidit, palmites ſuos uſque ad mare, & ultra ejus terminos propagines ſuas latius in dies, atque felicius extenderet. Neque etiam Vos latet quàm longo, quàm maturo, & quàm diligenti præhabito examine dudum, videlicet tempore fel. rec. Innocentii Papæ XII. Prædeceſſoris noſtri inchoato, ac deinde juſſu noſtro per plures annos continuato, acerrimas illas contentiones jampridem inter Sinenſes Miſſionarios exortas, ſemperque in dies magis invaleſcentes, tam circa quaſdam Voces Sinicas ad Sanctum, & ineffabile Dei Nomen exprimendum inibi uſurpatas, quàm circa nonnullos earum gentium ritus, veluti ſuperſtitioſos à quibuſdam ex Miſſionariis prædictis reprobatos: ab aliis verò, utpotè eos civiles tantùm aſſerentibus, permiſſos Apoſtolici judicii cenſurâ dirimere ſtuduerimus, ut ita ſublatis diſſidiis Chriſtianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem idipſum dicerent in eodem ſenſu, & in eadem ſententiâ, unoque ore glorificaretur Deus ab iis, qui ſanctificati ſunt in Chriſto Jeſu. Similiter nec ignoratis quot, quantiſque ſtudiis, atque laboribus nova illa, quæ his peractis inimicus homo ſuperſeminavit, zizania, ut eorum, quæ à nobis hac in re decreta fuerant, obſervantiam eluderet, evellere curaverimus: eâ nimirum ante quatuor annos editâ Conſtitutione, qua decreta hu-

hujusmodi exactè, integrè, atque inviolabiliter observari præcepimus, quibuscumque rationibus, seu excusationibus ad illorum executionem declinandam allatis, amplissimè rejectis. Nostis præterea, quæ, & quanta elapso anno ex Sinarum partibus nunciata fuerint de novis inibi excitatis turbis, postquam memorata nostra Constitutio vix illuc pervenerat. Nostis difficultates, impedimenta, discrimina, quæ illius promulgationi intercesserunt. Nostis minas, ærumnas, perturbationes adversùs Europæos omnes, ac potissimùm Euangelii præcones exortas. Nostis demum, quinam vulgatus fuerit rumor de Sinensis Imperatoris indignatione, susceptoque indè non inani metu, quòd ex universo illius Imperio Missionarii omnes quamprimùm ejiciendi essent, simulque illic gravibus indicendis pœnis Christianæ legis non tantùm prædicatio, sed etiam professio omninò inhibenda esset. Placuit nihilominùs Patri Misericordiarum, & Deo totius consolationis, qui consolatur Nos in omni tribulatione nostrâ, non modicum hoc anno angustiis nostris levamen afferre; Ex unâ siquidem parte, videlicet Charissimi in Christo Filii Nostri Joannis Portugalliæ, & Algarbiorum Regis Illustris nomine certiores facti sumus Regem ipsum suis Indiarum Administris, ac potissimum Goanis, & Machaonensibus, pro perspecta illâ, ac ubique gentium celebrata pietate suâ, districtè mandaturum esse, ne ullum executioni supradictæ nostræ Constitutionis impedimentum interponant, & si quod fortè hactenùs interpositum fuisse contingeret, sedulò illud removeri curent, ut eadem nostra Constitutio integrum suum, ac plenarium, ut par est, sortiatur effectum. Ex aliâ verò parte, nempe ex ipso Sinarum Imperio novissimè accepimus longiùs in præsens abesse pericula illa, quæ ibidem superiori anno Christianæ legis professoribus imminere asserebantur; quin imò justè à Nobis sperari posse, ut quivis eorum timor prorsus abscedat,

ubi

ubi celeri in eas partes allegatione alicujus pii, prudentis, atque illic ſummoperè exoptati Apoſtolici Adminiſtri illius Imperatoris benevolentiam Nobis uberiùs conciliare ſtudeamus, ſimulque ipſius Apoſtolici Adminiſtri ſtrenuâ, ſolertique operâ inter Euangelicos earumdem partium Operarios, quorum ceteroqui in promovendo Chriſti Regno labores magnam in Domino laudem promerentur, Spiritus ille pacis, mutuæque charitatis diligenter foveatur, atque excitetur, qui eorum vocationi maximè convenit, quique accuratiſſimè à Nobis hactenùs illis commendatus fuit, atque etiam de cetero enixè commendabitur. Hunc propterea in finem, ac inſuper ut certi reddamur, quod iidem Euangelici Operarii præfatam Conſtitutionem noſtram, quemadmodum interpoſitâ jurisjurandi Religione ſeſe omnes obſtrinxerunt, re ipſa obſervent, ac nihilominus Miniſterium ſuum fideliter, & cumulatè obeant, nec illud obire à quoquam impediantur: divino prius per Nos diuturnis, atque accuratis precibus invocato præſidio, habitâque ſuper præmiſſis cum particulari Congregatione Fraternitatum Veſtrarum negotiis Propagandæ Fidei præpoſitarum deliberatione maturâ, Virum aliquem morum integritate, doctrina, pietate, atque prudentiâ præſtantem Viſitatorem Apoſtolicum cum poteſtate Legati de Latere ad Imperium Sinarum, aliaque finitima Indiarum Orientalium Regna, unà cum congruo non modò ſelectorum Miſſionariorum, ſed etiam aliorum non vulgari bonarum artium, & laudabilium diſciplinarum peritiâ excellentium Virorum comitatu quamprimùm mittere conſtituimus. Ipſi verò ſic à Nobis mittendo Viſitatori conſilium cepimus præſcribendi, ut unà cum ſuis Sociis eâ utens facultate, quam fel. rec. Paulus V., Urbanus VIII., & Clemens X. Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri per ſuas hac in re editas Apoſtolicas Literas, non modò Epiſcopis, & Vicariis Apoſtolicis, ſed etiam quibuſvis Presbyteris, ſive ſe-

cularibus, sive regularibus cujuscumque Ordinis, & Instituti, imò etiam Laicis ad Indias Orientales, & partes Sinarum accedentibus amplissimè concesserunt, suum scilicet iter, & navigationem per quascumque vias sibi benè visas suscipiendi, liberè per Lusitaniam proficiscatur, atque indè navigationem ad Sinas suscipiat. Hanc porrò deliberationem hac vice amplexi sumus non eo quidem animo, ut in usum revocemus antiquiora illa decreta, quibus Religiosi Viri Ordinum Mendicantium ad partes Orientis, ut inibi Sanctum Euangelium prædicent, profecturi aliam, quàm Lusitaniæ viam tenere prohibebantur: adeòque Missionariis, & Ministris Apostolicis illam adimamus libertatem, quam præfatæ recentiores Pontificiæ Sanctiones ipsis indulgent per quascumque alias, quas maluerint, vias illuc proficiscendi, multoque minùs eo consilio, ut Visitatori Apostolico nunc mittendo, ac ei adjungendis Missionariis à quoquam impetremus, vel etiam ipsis tribui patiamur licentiam ullam, aut permissionem obeundi in Sinarum Imperio, aliisque Indiarum Orientalium Regnis Ministerium, quod illis injunximus; cum omnibus satis perspectum, atque exploratum sit Romanum Pontificem supremam, & independentem pro spirituali animarum regimine in universo terrarum Orbe authoritatem habere, nec ad mittendos Operarios, qui Religionem Christianam, Fidemque Catholicam apud Infideles prædicent, annuncient, roborent, & promoveant, ullius fidelis, vel infidelis cujusvis status, gradus, conditionis, & dignitatis etiam Regiæ existat, licentia, vel consensu indigere. Ejusmodi autem consilium ea dumtaxat ratione inivimus, ut memorati Visitatoris operâ debitas Regi Portugalliæ gratias agamus, quod opem, præsidiumque suum pro felici hujus nostræ expeditionis eventu benignè Nobis obtulerit; ac ipsemet Visitator, ejusque Socii Regii patrocinii fructum, & commoda

ex-

experiri incipiant, unde omnibus perſpectum reddatur Joannem V. Portugalliæ Regem conſtanti ſua erga Apoſtolicam Sedem reverentiâ, ac ſtudio planè filiali minimè vinci voluiſſe à clariſſimis Majoribus ſuis inclytæ memoriæ Regibus, qui non tam bellorum contra Infideles fortiter geſtorum gloriâ, ac Orthodoxæ Religionis ferè ultra ſolis, annique vias propagatione, quàm fideli, ſtrenuâque ejuſdem Religionis tutela magnam apud homines laudem, & majora apud Deum Optimum Maximum ſibi merita pepererunt. Cæterum, quò idem Viſitator majori cum honorificentiâ ad Dei gloriam, animarumque pretioſiſſimo Domini Noſtri Jeſu Chriſti Sanguine redemptarum ſalutem tanto ſibi à Nobis demandato Miniſterio fungi valeat, Patriarchali eum titulo decorare intendimus celeberrimæ Eccleſiæ Alexandrinæ, quæ ſcilicet jure optimo à primis Chriſtianæ Religionis temporibus, tanquam peculiaris hæreditas Beatiſſimi Apoſtolorum Principis haberi meruit, quippequi per ſuum in Chriſto Filium Euangeliſtam Marcum, ejuſque ſalutarem Sacroſancti Euangelii prædicationem ſibi illam comparavit; unde eamdem Eccleſiam Alexandrinam meritò primam poſt hanc Romanam fuiſſe conſtat uſque ad Lateranenſe Concilium ſub Innocentio III.; qui ſubinde ejuſmodi honorem Eccleſiæ contulit Conſtantinopolitanæ.

Vacat igitur Patriarchalis Eccleſia Alexandrina per obitum bo: me: Gregorii Joſephi Cajetani de Aragonia ultimi illius Patriarchæ.

Alexandria, Urbs Ægypti, cognomento Magna, fuit olim non minus Antiſtitum ſuorum gloria, quorum plerique fidei cauſâ aſpera quæque, & acerba perpeſſi fuerunt, quàm Incolarum multitudine clariſſima; Ex quo autem Tyrannico Turcarum jugo ſuccubit, antiquo etiam in temporalibus honore deſtituta lacrymis potiùs, quàm elogio digna reperitur;

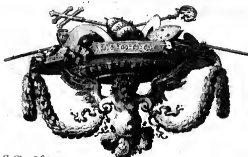
quocirca præſentem deplorandum ejus ſtatum referre prætermittimus. Eidem Patriarchali Eccleſiæ præficere intendimus eum, quem, ut diximus, utì Viſitatorem Apoſtolicum cum poteſtate etiam Legati de Latere ad Sinarum, aliaque Indiarum Orientalium Regna mittere decrevimus, videlicet Dilectum Filium Carolum Ambroſium Mediobarbum de legitimis nuptiis ex Catholicis, Nobilibuſque Parentibus in Civitate Papienſi ortum, in trigeſimo quarto ſuæ ætatis anno, & Sacro Presbyteratus Ordine conſtitutum, juris utriuſque Doctorem, & in utraque Signatura noſtra Referendarium, qui munere Cubicularii noſtri, honoris nuncupati, & deindè Gubernatoris, primùm quidem Civitatis Tuderti, ac demùm Provinciæ Sabinenſis probè, & laudabiliter functus eſt: Virum ſanè pietate non minùs, quàm doctrinâ, integritate, & prudentiâ commendatum, atque à memorata particulari Congregatione Fraternitatum Veſtrarum negotiis propagandæ Fidei præpoſita plenè approbatum.

Quid Vobis videtur.

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ providemus Eccleſiæ Patriarchali Alexandrinæ de perſona præfati Caroli Ambroſii, præficientes eum in Patriarcham, & Paſtorem, cum retentione omnium, quæ obtinet; ſimulque divinam bonitatem humiliter obſecramus, ut det illi Spiritum Sapientiæ, & Intellectus; Spiritum Conſilii, & Fortitudinis; Spiritum Scientiæ, & Pietatis, quo ſanctè, ac ſalubriter roboratus commiſſum ſibi à Nobis arduum Miniſterium fideliter, ac feliciter implere valeat.

In Nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

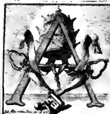
IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 29. Novembris 1719.

ARGUMENTUM.

Creat decem S. R. E. Cardinales, novem evulgat, & unum in pectore sibi reservat.

VENERABILES FRATRES.

D laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ utilitatem, ac decus, Fraternitatum Vestrarum numerum complere decrevimus. Memores autem illorum verborum, quibus Sanctus Bernardus Eugenium suum admonens, ut Collaterales, ac Coadjutores suos undecumque sibi adscisceret, & evocaret, ita eum allocutus fuit: *An non eligendi de toto Orbe, Orbem judicaturi?* omnium Christianitatis Nationum, juxta Concilii Tridentini monitum, quantum Nobis fas est, rationem habebimus, ut ita de iis, qui personas SS. Apostolorum repræsentare debent, verè dici valeat: *In omnem terram exivit sonus eorum*: Creare itaque intendimus S. R. E. Cardinales. LXXXVII

I. Leo-

1. Leonem de Gesures Archiepiscopum Bituricensem.

Hic per plures annos, ut benè nostis, in hac almâ Urbe Collegio Protonotariorum Apostolicorum de numero Participantium adscriptus, acceptus omnibus, invisus nemini, modestissimè vixit: ac interim utriusque Signaturæ Referendarium laudabiliter egit. Discessit ab hac Aulâ corpore non animo, quippe quem retinuit semper erga Apostolicam Sedem obsequentissimum, erga Romanam Curiam amantissimum.

2. Georgium Spinulam Archiepiscopum Cesareæ.

3. Cornelium Bentivolum Archiepiscopum Carthaginensem.

Ambo commissa sibi à Nobis gravissima munera, alter scilicet in Nunciatura Viennensi, in Parisiensi alter, ut alia ab utroque priùs gesta prætereamus, non sinè diuturnis laboribus, angustiis plurimis, rerumque, ac temporum asperitatibus maximis, summâ fide, summâque sedulitate expleverunt.

4. Josephum Pereyra de la Cerda Episcopum Pharäonensem.

Novo hoc, ac planè singulari, imò & insueto erga Nationem Lusitanam Pontificiæ benevolentiæ testimonio declarare cupimus nequaquam Nos immemores esse magnanimæ illius alacritatis, qua superioribus annis Charissimus in Christo Filius Noster Portugalliæ Rex tantâ cum sui nominis laude, non tam officiis, ac precibus nostris adductus, quàm verius eximiæ suæ pietatis stimulis incensus prævalido, iteratoque quamplurium bellicarum, ac munitissimarum Navium subsidio Christianam Classem adversùs Turcas adjuvit. Prætereà eumdem Regem hac ipsâ paternæ charitatis nostræ præclarâ significatione incitatum nuperæ, quam fecimus, ad Sinas expeditioni Regio suo patrocinio, quo illam ceteroqui, utpote ad majorem Divini Nominis gloriam, Catholicæque Religionis feliciora incrementa, unicè directam plurimùm fovendam esse non dubitamus, uberiùs semper, impensiùs, ac benigniùs adfuturum confidimus.

5. Mi-

5. Michaelem Fridericum ex Comitibus de Althann Episcopum Vaccienſem.

Præſulem hunc ab adoleſcentia ſuâ non minus pietate, quàm literis inter Seminarii Romani Convictores in Urbe educatum: pluribus deindè Eccleſiaſticis proventibus ab hac Sancta Sede cumulatum: inſigni poſtea Romanæ Rotæ Auditorum Cœtui in ipſa florentiori ſua ætate aggregatum: Vaccienſi demùm Eccleſiæ nondum à ſeſquianno præfectum: ſi nova eum modò, & quidem ampliori, imò & ampliſſimâ dignitate augeri contingat, gratum Urbi, gratum Eccleſiæ, gratum Apoſtolicæ Sedi uſquequaque futurum ambigere non poſſumus; ita ſiquidem egregia ejus indoles, claritas generis, honeſti mores, optima inſtitutio abundè Nobis pollicentur.

6. Joannem Baptiſtam Salernum Societatis Jeſu Presbyterum.

Perſpecta Vobis ſunt, ac fusè aliàs à Nobis ex hoc loco relata Religioſi hujus Viri merita, quæ ſibi maxima comparavit tùm in Electorali Saxoniæ Principe ad Eccleſiæ gremium revocando, tum in aliis feliciter peragendis, quæ magnas ſpes noſtras de ſimiliter futuris Catholicis Saxonicæ ditionis hæredibus validiſſimè roborarunt. Reliquum nunc eſt, ut debitam ejus laboribus mercedem rependamus: quam quidem, ut videtis, alacriter paramus quavis aliâ majorem, quam Nos ei retribuere poſſimus. Longè tamen illâ minorem, quam ipſe à bonorum operum retributore Deo Optimo Maximo, cujus cauſam ſtrenuè, ac fideliter egit, meritò poterit expectare.

Iſtis ſex Viris, veſtro accedente conſilio, ad Cardinalatus honorem promovendis tres alios addere conſtituimus: nullis quidem humanis rationibus id ſuadentibus, ſed ſolùm Apoſtolici Miniſterii debito Nos impellente; cui, ut plenè coram Deo ſatisfaciamus, moleſtias, anguſtias, & ærumnas quaſcumque æquo animo perferre parati ſumus. Tres alios itaque lectiſſi-

mos Præſules creare ſimiliter intendimus Cardinales: eoſque profectò de Apoſtolicâ Sede, de Eccleſiâ univerſa, de Orthodoxâ doctrina, imò & de Catholicâ Religione optimè meritos, videlicet:

7. Franciſcum de Mailly Archiepiſcopum Rhemenſem.

Verè malleum, ut ejus cognomen Gallicè ſonat, ſed malleum Janſeniſtarum. Diximus Archiepiſcopum Rhemenſem. Laudavimus ſatis. Neque enim quiſquam Veſtrum ignorat quæ, & quanta ſtrenuus ille, atque imperterritus Conſtitutionis noſtræ UNIGENITUS propugnator pro ea fecerit: quæ, & quanta pro ea paſſus fuerit. Nemo idcircò Veſtrum itidem erit, qui etiam non cenſeat omninò æquum eſſe, ut ei, & in eo illis omnibus Gallicanæ Eccleſiæ Antiſtitibus non minus ſapientiâ, & doctrinâ, quàm pietate, & ſtudio tuendæ Religionis illuſtribus, qui ejus exemplo prædictæ Conſtitutioni noſtræ debitam obedientiam præſtiterunt, gratum noſtrum animum luculentiori, quo poſſumus, Apoſtolicæ largitatis argumento exhibeamus.

8. Thomam Philippum de Alſatia de Bouſſu Archiepiſcopum Mechlinienſem.

Plura hic referre poſſemus de hujus illuſtris Præſulis eximiâ vigilantia, quam, ubi primum ad ſuæ Metropolitanæ Eccleſiæ Regimen admotus fuit, adhibuit ſemper, & adhuc conſtantiſſimè adhibet, ut omnes Catholici Belgii Chriſtifideles, præſertim verò commiſſæ ſibi oves, quæ ut contagii locis, ita & periculis propinquiores ſunt, â venenatis pravarum doctrinarum paſcuis ſedulò arceantur. Sed unum dumtaxat dicere ſufficiat; quod nimirum ipſe ex cunctis Catholicæ Eccleſiæ Epiſcopis primus fuit, qui Conſtitutioni noſtræ, quæ incipit PASTORALIS, humiliter obſequens, noſtroque inhærens exemplo, eos omnes, qui aliam noſtram Conſtitutionem, quæ incipit UNIGENITUS, debita ſubmiſſione ſuſcipere recuſarunt, aut in poſterum recuſaſſent, ut veros S. R. E. filios ſe minimè agnoſcere difertiſſimè declara-

verit,

verit, sibique cum illis nullam deinceps communionem Ecclesiasticam extituram palàm pronunciaverit, donec integrè resipiscerent, rejectâque penitùs audaciâ refragandi, per veræ obedientiæ exhibitionem, pristinæ charitati, & unitati ab hac Sancta Sede restitui mererentur.

9. Ludovicum Belluga Episcopum Carthaginensem.

Orthodoxæ veritatis Zelatorem maximum: Pontificiæ authoritatis intrepidum Defensorem: Ecclesiasticæ libertatis assertorem fortissimum: magnum Religiosissimæ Nationis Hispanicæ lumen, & ornamentum.

Decimum, qui ad complendum Fraternitatum Vestrarum numerum deest, justis ex causis in pectore reservare intendimus, arbitrio nostro quandocumque evulgandum.

Novimus VENERABILES FRATRES, ac ut ingenuè fateamur, non sinè aliquo paterni cordis nostri dolore conspicimus per hanc, quam erga tot exteros, ac potissimùm erga tres postremos Antistites, tametsi justissimè, exercere volumus largitatem, non paucis emeritis militibus, hoc est egregiis Præsulibus, qui in Apostolicæ Sedis, ac præsertim in hujus Romanæ Curiæ præcipuis muneribus, strenuam, diuturnam, ac fidelem operam navarunt, præmia illa retardari, quæ eorum laboribus jam deberentur. Eam tamen de præclarâ illorum virtute gerimus opinionem, ut firmam in spem adducamur ipsos privatis quibuscumque rationibus suis publicam Sanctæ hujus Sedis, Catholicæ Ecclesiæ, ac Orthodoxæ Religionis Causam libenti animo prælaturos; præsertim cum meritò sperare valeant ab ejusdem Apostolicæ Sedis inconcussâ justitiâ debitam sibi, suisque meritis remunerationem, tametsi dilatam, minimè tamen defuturam.

Novimus insuper aliquorum ex iis, quos Vobis indicavimus, promotionem non omnibus acceptam futuram. Confidimus tamen illam minimè ingratam futuram scrutatori cor-

dium Deo, cui ſoli hac in re placere contendimus; ad cujus ſcilicet tremendum Tribunal, villicationis noſtræ rationem reddituri, non minus ab ineunte jam Pontificatus noſtri anno vigeſimo, quàm à gravi noſtra ætate infirmitatibus circumdatâ brevi ſiſtendos Nos eſſe admonemur.

Quid igitur Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtra creamus S. R. E. Presbyteros Cardinales

1. Leonem de Geſures Archiepiſcopum Bituricenſem.
2. Franciſcum de Mailly Archiepiſcopum Rhemenſem.
3. Georgium Spinulam Archiepiſcopum Cæſareæ.
4. Cornelium Bentivolum Archiepiſcopum Carthaginenſem.
5. Thomam Philippum de Alſatia de Bouſſu Archiepiſcopum Mechlinienſem.
6. Ludovicum Belluga Epiſcopum Carthaginenſem.
7. Joſephum Pereyra de Lacerda Epiſcopum Pharaonenſem.
8. Michaelem Fridericum ex Comitibus de Althann Epiſcopum Vaccienſem.
9. Jo: Baptiſtam Salernum Presbyterum Societatis Jeſu.

Cum diſpenſationibus, derogationibus, & clauſulis neceſſariis, & opportunis.

Alium in pectore reſervamus arbitrio noſtro quandocumque declarandum.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 20. Martii 1720.

ARGUMENTUM.

Rationes explicat, quibus adductus consilium susceperat præcipiendi Ludovico de Belluga, & Moncada Episcopo Carthaginensi in virtute Sanctæ obedientiæ, ut ei delatam Cardinalitiam Dignitatem acciperet.

VENERABILES FRATRES.

Bi nuper de Viris pietate, & doctrina præstantibus, & de hac Sancta Sede præclarè meritis, Cardinalibus creandis deliberavimus, obversata in primis fuit oculis nostris eximia virtus Dilecti Filii Nostri Ludovici de Belluga, & Moncada Episcopi Carthaginensis, jam pridem digna, quæ excelsiori loco posita non amplius intrà unius Ecclesiæ limites coarctaretur, sed latiùs se effunderet in Ecclesiæ universæ utilitatem. Illum propterea, sicuti nostis, cum pluribus aliis egregiis, ac benemeritis Viris, in amplissimum Vestrum Ordinem cooptavimus, ac S. R. E. Cardinalem renunciavimus, ad nostræ solicitudinis adjumentum, ad Apostolicæ Sedis subsidium, ad LXXXVIII

ministerii Vestri, laborisque consortium. Verumtamen nostra hæc non minùs justitiæ, quàm benevolentiæ sententia, tametsi Fraternitatum Vestrarum suffragiis commendata, & publicis, privatisque cæterorum gratulationibus excepta, ipsum dumtaxat modestissimum, ac religiosissimum Episcopum contristavit; itaut per datas ad Nos literas precibus, obsecrationibus, & obtestationibus plurimis collatum sibi honorem declinare tentaverit, neque solùm causas plerasque suæ cunctationis attulerit, sed aliorum etiam apud Nos officia ad obtinendam demandati Ministerii immunitatem per multas tam Vobis, quàm aliis scriptas epistolas imploraverit, tantoque studio conatus sit, ut Dignitatis amplitudinem defugeret, quantum vix filii hujus sæculi adhibere possent, ut honores arripiant. Inter cæteras verò moræ suæ causas voti cujusdam antea emissi, ac fortasse etiam jurisjurandi religione à novis ejusmodi honoribus, ac muneribus accipiendis se submoveri significavit. Hæc tamen optimi Antistitis cunctatio, cum novum, ac firmissimum Nobis ediderit ejus virtutis testimonium, non modò Nos à proposito non deduxit, verùm in persolvendi præmii judicio amplius confirmavit. Quamobrem, divino priùs enixis precibus invocato præsidio, habitâque super hac re cum nonnullis ex Fraternitatibus Vestris, aliisque pietate, prudentiâ, ac doctrinâ præstantibus Viris deliberatione matura, de illorum unanimi consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, quem anteà meritissimum quidem, sed nec cogitantem in Sacrum Vestrum Collegium adscripseramus, hærentem modò, nolentem, & renuentem, ac propterea magis merentem, in virtute sanctæ obedientiæ ad accipiendam Cardinalatus Dignitatem compellendum censuimus, eique tam voti, quàm etiam, si opus esset, jurisjurandi vinculum relaxavimus per literas nostras in forma Brevis, quas ad
illum

illum per celerem Curſorem jam miſimus, præcipuum propediem ex ejuſdem Dignitatis Inſignibus, Birretum ſcilicet Purpureum, de more miſſuri. Integram hujuſce rei ſeriem Vobis ex hoc loco aperiendam duximus, ut de tantæ virtutis laude, ac ſocietate gaudium veſtrum impleatur. Etſi enim communis ea ſit omnibus cauſa lætitiæ, debet tamen in peculiarem Ordinis Veſtri gratulationem redundare, ad quem nimirum ſolam à Paſtorum Principe cœleſtem coronam expectans Carthaginenſis Epiſcopus, non ancipitem, aut lubricam, ſed certam, tutamque viam ſibi munivit, atque ut intraret, ſalutari metu, ac Religione deterritus, meruit etiam compelli; cum ſummo pietatis candore, ac Chriſtianæ humilitatis ſynceritate, nec Dignitatis veſtræ ſublimitatem meritis æquaſſe, nec ferendo oneri parem ſe viribus eſſe fateretur. Quemadmodum igitur Nos officii noſtri eſſe duximus ad præmiſſa devenire, ne tam illuſtre virtutis ſpecimen Sacri Collegii Veſtri ſplendori ſubtraheretur: ita Vos, Venerabiles Fratres, de præclaris hiſce exemplis, quæ præcipua ſunt gradus, locique veſtri ornamenta, debitas virtutum Domino gratias agite; ſimulque divinam opem graviſſimis aliis conſiliis noſtris ejuſdem Ordinis Veſtri exiſtimationem, & honorem non minùs, imò etiam ampliùs, reſpicientibus, propitiam aſſiduis, atque accuratis precibus implorate.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 6. Maji 1720.

A R G U M E N T U M.

Profectionem Patriarchæ Alexandrini ad Civitatem Ulyssiponensem, & præcipua honoris, benevolentiæ, ac liberalitatis argumenta, quibus à Rege Lusitaniæ exceptus, & postmodum ad Sinas honorificentissimè dimissus fuerat, eleganter exponit.

V E N E R A B I L E S   F R A T R E S.

Lxxxix

Udum Vobis ex hoc loco significavimus, quibus rationum momentis adducti Visitatorem Apostolicum ad Sinas, aliaque Indiarum Orientalium Regna destinaverimus: quibus itidem facultatibus, ac mandatis instructum ad ejusmodi Provinciam Venerabilem Fratrem Carolum Ambrosium Patriarcham Alexandrinum delegerimus: quid demùm Nobis consilii fuerit, cum illum per Lusitaniam iter tenere, atque indè in Sinas solvere decrevimus. Hodie miserentis Dei ope saluberrimo huic operi obsecundante, prospera arduæ hujus expeditionis auspicia Vobis ex eodem loco renunciamus. Eximia enim Charissimi in

Chriſto Filii Noſtri Joannis Portugalliæ, & Algarbiorum Regis Illuſtris pietas, ejuſque in hanc Sanctam Sedem reverentia, nec non dilatandæ rei Chriſtianæ ſtudium Regio animo digniſſimum, ſpes noſtras de conciliando ſuſceptis conſiliis Regali patrocinio ratas fecit; prædictum ſcilicet Patriarcham præcipuis honoris teſtimoniis proſecutus amantiſſimè excepit, liberaliter tractavit, honorificentiſſimè dimiſit: ac non modò illum, ejuſque ſacræ Militiæ ſocios pecuniâ, & commeatu inſtruxit, nauli impenſas ex Regio ſuo Ærario erogandas mandavit, neque ullas benevolentiæ partes ſibi reliquas fecit; verùm etiam injuncto ei à Nobis muneri utiliùs, ac feliciùs obeundo, quod potiſſimùm optabamus, Regiæ ſuæ auctoritatis præſidium ampliſſimè pollicitus fuit. Præterea Patriarcham ipſum graviter, ac ſapienter per hæc rerum curandarum initia ſe geſſiſſe, ac noſtra apud Luſitanam Aulam mandata prudenter, fideliter, ac feliciter implevisse gaviſi ſumus. Æquum idcircò cenſuimus læta hæc ad animarum ſalutem, divinique nominis gloriam amplificandam primordia, tametſi fama ipſa nunciante unicuique Veſtrum ea jam innotuiſſe non dubitemus, Vobiſcum in hac Conſiſtoriali Aula congregatis honorificentiùs communicare; ut ita animos veſtros communi Nobiſcum ſolicitudine de tam ancipitis, ſed tamen ſalutaris, ac neceſſariæ expeditionis ſucceſſu ſuſpenſos lætificemus: ſimulque ad preces divinæ bonitati alacriùs fundendas excitemus, ut quod cœpit opus Clementiſſimus Dominus, ipſe perficiat; cumque illa ipſa die, qua anniverſaria Dominicæ Incarnationis memoria recolitur, nempe vigeſima quinta Menſis Martii, novum hoc Euangelicorum Præconum agmen una cum ſuo Duce ex Ulyſſiponenſi litore ſolverit, tanti Myſterii fidem, ac fructum inferat gentibus ambulantibus in tenebris, & auſpicatiſſimo Beatiſſimæ Virginis nomine vera ſalus ægris, ac perditis populis annuncietur.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 30. Septembris 1720.

A R G U M E N T U M.

Expositâ Epidemicæ luis inter Massilienses grassantis calamitate solemnem supplicationem indicit ab Ecclesia Sanctæ Mariæ Angelorum ad Basilicam S. Mariæ Majoris ad ejusmodi gravissimi flagelli cessationem à Divina Misericordia implorandam.

VENERABILES FRATRES.

xC. Um primùm ad Nos, diuturnis cæteroqui, ac multiplicibus amaritudinibus repletos, acerbus de Epidemica lue inter Massilienses grassante nuncius allatus fuit, omnes, quas potuimus, Pontificiæ providentiæ curas ad publicæ incolumitatis præsidium contulimus, nec modò Almam hanc Urbem, sed universam Ecclesiasticam nostram ditionem vigili solicitudine custodire studuimus. Indictis insuper pro vitanda mortalitate precibus celestem opem implorare non prætermisimus, ut divinæ iracundiæ flagella ab iis, quos calamitas premit, avertere satageremus: ab aliis verò, quos tantæ cladis metus invasit, pericula

non

non immeritò formidanda propulsaremus. At quoniam peccatis nostris Deum magis in dies ad iram provocantibus, nec Angeli percutientis cessavit manus, neque periculi suspicione, ac formidine soluti sumus; intelligimus profectò iniquitates nostras contendere contra Nos, adeôque non aliàs, quàm per veræ, ac salutaris pœnitentiæ lamenta, humilesque, & unanimes obsecrationes, atque orationes placandum esse Dominum, ut quiescat à malo, quod cogitavit facere populo suo. Frustrà enim vigilamus, nisi Dominus custodierit Civitatem, ac temerè adversùs delictorum ultionem portas occludimus, & munimus, nisi peccatorum pestes arceamus, ac vitia nostra, quæ calamitates invehunt, emendemus. Decrevimus propterea solemnem supplicationem indicere ab Ecclesiâ Sanctæ Mariæ Angelorum in Thermis ad Basilicam ejusdem Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatæ habendam die sexta imminentis Mensis Octobris in quam scilicet, ultra Festum S. Brunonis Confessoris, quod eâ die in præfata Ecclesia S. Mariæ Angelorum de more celebrabitur, incidet hoc anno etiam prima Dominica dicti Mensis, solemnitati Sacratissimi Rosarii ejusdem Gloriosissimæ Virginis dicata, cujus patrocinium in aliis etiam depellendis calamitatibus, ac periculis præsentissimum, ut probè nostis, semper experti fuimus. Iis porrò Christifidelibus, qui præmisso jejunio, nec non eleemosynis, cæterisque Christianæ pietatis operibus in peculiari Edicto præscribendis plenè adimpletis, eidem supplicationi, quam Nos unà cum Fraternitatibus Vestris, universoque Clero, & populo hujus Urbis, benedicente Domino, agemus, devotè interfuerint, aut alia in eodem Edicto proponenda peregerint, cœlestium munerum thesauros, quorum dispensationem Fidei nostræ commisit divina dignatio, liberali manu elargiemur, ut ita eosdem Christifideles ad dignos pœnitentiæ fructus faciendos magis incitemus. Cùm autem Vestris precibus adjuvandam infirmitatem nostram, ve-

ſtræque pietatis exemplis vehementiùs aliorum animos inflammandos eſſe non dubitemus; Vobis primùm hæc noſtræ ſolicitudinis conſilia ſignificamus, ut unanimiter in oratione perſeverantes, ſtemus in confractione in conſpectu Domini, ut mirificet miſericordias ſuas, qui ſalvos facit ſperantes in ſe. Eja igitur, VENERABILES FRATRES, ſacrificemus Deo noſtro, ne fortè accidat Nobis peſtis, itemque obſecremus, ut qui diſſimulat peccata hominum propter pœnitentiam, non ſecundùm iniquitates noſtras retribuat nobis; ſed immittat Angelum ſuum in circuitu noſtro, ut ipſe Nos cuſtodiat, nec accedat ad Nos malum, nec flagellum appropinquet tabernaculo noſtro. Prætereà cùm charitas Chriſti urgeat Nos, ut operemur bonum ad omnes, maximè autem ad Domeſticos fidei, rogemus ſimiliter Dominum, ut mittat Verbum ſuum, & ſanet eos, qui vexati ſunt à tribulatione malorum, eripiatque illos de interitionibus eorum, ut vivant, & narrent opera Domini, qui non vùlt mortem peccatorum, ſed ut convertantur, & vivant.

IN EODEM CONSISTORIO.

Poſt Præconia, & Propoſitiones Eccleſiarum creavit S. R. E. Presbyteros Cardinales Carolum Borgiam Patriarcham Indiarum, & Alvarum Cienfuegos Soc. Jeſu Presbyterum, nec non declaravit ejuſdem S. R. E. Cardinalem Jo: Franciſcum Barbadicum Epiſcopum Brixienſem, quem in Conſiſtorio habito die 29. Novembris 1719. in pectore reſervaverat.

VENERABILES FRATRES.

xCI. GRaviſſimis ex cauſis non tam Apoſtolicæ Sedis, quàm Eccleſiæ univerſæ bonum reſpicientibus adducti, Fraternitatum Veſtrarum numerum complere decrevimus; ideoque creare intendimus S. R. E. Cardinales:

Ca-

Carolum Borgiam Patriarcham Indiarum, &

Alvarum Cienfuegos Societatis Jesu Presbyterum.

Præterea palàm evulgare, ac declarare intendimus etiam alium Cardinalem, quem dudum, nempe in Consistorio nostro Secreto habito die xxix. Novembris anni proximè præteriti, una cum aliis novem Cardinalibus creavimus, sed in pectore reservavimus, videlicet:

Joannem Franciscum Barbadicum Episcopum Brixiensem.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra declaramus, ac respectivè creamus S. R. E. Presbyteros Cardinales

Jo: Franciscum Barbadicum Episcopum Brixiensem.

Carolum Borgiam Patriarcham Indiarum.

Alvarum Cienfuegos Societatis Jesu Presbyterum.

Cum dispensationibus, derogationibus, & clausulis necessariis, & opportunis.

In nomine Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

Cadet Superbus et Corruet. Jerem. 50

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 16. Decembris 1720.

A R G U M E N T U M.

Sacro Collegio nuncium communicat inſignis victoriæ, quam Rex Catholicus de Mauris reportaverat, & Septenſem Civitatem à diuturna eorumdem hoſtium obſidione feliciter liberaverat.

VENERABILES FRATRES.

xCII. Ngentem lætitiam, qua Vos magna cum animi noſtri voluptate perfuſos vidimus, cum primùm elapſis diebus, ipſa ſcilicet anniverſaria die Coronationis noſtræ, à Dilecto Filio Noſtro Franciſco S. R. E. Cardinali Aquavivá inſignem Victoriam ab exercitu Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Philippi Hiſpaniarum Regis Catholici de Mauris, hoc eſt, teterrimis Chriſtiani nominis hoſtibus reportatam, ſimulque Civitatem Septenſem à diuturna illorum obſidione liberatam audiviſtis, cumulatiùs adhuc, & pleniùs precepturos hodie Vos eſſe non dubitamus, dum hunc ipſum fauſtiſſimum nuncium per literas prædicti Philippi Regis hac eadem die paulò antequam Conſiſtorium ingrederemur,

à præ-

à præfato Cardinali Nobis redditas confirmatum, Vobiſcum ex hoc loco, ut æquum eſt, nullâ interpoſitâ morâ communicamus. Ex iiſdem literis, quæ mox legentur, intelligetis pariter ipſum Regem pro ſua in hanc Sanctam Sedem filiali obſervantiâ unum ex bellicis Vexillis, quæ à Barbarorum manibus Hiſpanorum Militum Fortitudo feliciter abſtraxit, ad Nos miſiſſe; quod ſanè ad facti memoriam ſempiternam in hac veræ Religionis arce illuſtre, ac perenne erit non minùs Chriſtianæ Fidei trophæum, quàm Regiæ pietatis, ac Divini beneficii monumentum.

Hìc ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Battellus Archiepiſcopus Amaſenus Secretarius Brevium, quæ ad Principes ſcribuntur, legitque ſupradictas literas Regis Catholici ad Sanctitatem Suam ſcriptas, ex Hiſpanico idiomate in Italicum verſas. Quibus lectis Sanctitas Sua allocutionem ſuam reaſſumpſit, ut ſequitur.

Levantes igitur cor, & oculos noſtros in Montem excelſum, & Sanctum, unde Nobis maximum hoc, & longè opportunum anguſtiis illis, quibus ob graviſſimas, ac nimiùm notas Eccleſiæ, & Reipublicæ calamitates aſſiduè premimur, levamen effluxit, ſacrificemus Patri Miſericordiarum, & Deo totius conſolationis hoſtiam laudis, & jubilemus ei in voce exultationis. Rogemus itidem accuratis precibus exercituum Dominum, ut piiſſimum Regis animum in dies magis inflammet ad inſtandum victoriæ, nec alia in poſterum, quàm bella Domini prælianda. Hæc quidem privatim Nos facere non prætermittemus, & Vos ſimiliter facturos eſſe non ambigimus, donec communibus hæc eadem Nobiſcum votis ſolemniori ritu præſtabitis.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 3. Februarii 1721.

ARGUMENTUM.

Novam Victoriam à Rege Catholico de Mauris in Africa relatam Sacro Collegio communicat.

VENERABILES FRATRES.

xCIII. Cce jam tertiò dextera Domini percuſſit inimicum; repleatur propterea os noſtrum laude, & lingua noſtra exultatione. Mauri ſcilicet ab invictis armis Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Philippi Hiſpaniarum Regis Catholici ſemel, atque iterum cæſi, & profligati, cùm copias denuò, & vires undique contraxiſſent, in multitudine ſua gloriantes, ipſiſque acceptis cladibus ferocientes, Caſtra Hiſpanorum incredibili audaciâ, ac temeritate aggreſſi die 21. Menſis Decembris proximè elapſi, tantâ Chriſtianorum Militum virtute excepti ſunt, ac repulſi, ut octo ferè millibus amiſſis terga dederint, & qui ſuperiorum calamitatum dedecus ingenti apparatu, conatuque reparare ſuſceperant, nova clade obtriti, novoque opprobrio perditi receſſerint; Dominus enim quaſi vir pugnator, extendens manum

ſuam,

ſuam, arrogantiam fortium humiliavit, & in multitudine miſericordiæ ſuæ depoſuit adverſarios ſuos. Novam hanc Chriſtiani Nominis felicitatem, quam Rex Catholicus ad ſuæ erga Deum pietatis, atque erga hanc Sanctam Sedem filialis obſervantiæ argumentum, Nobis ſignificavit, ex ejuſdem Regis literis ab Hiſpanico idiomate in Italicum verſis, quas Ipſe per extraordinarium Curſorem ad Nos miſit, ac Dilectus Filius Noſter Franciſcus S. R. E. Cardinalis Aquaviva ante tres dies Nobis reddidit, pleniùs intelligetis.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Battellus Archiepiſcopus Amaſenus Secretarius Brevium, quæ ad Principes ſcribuntur, legitque ſupradictas literas Regis Catholici ad Sanctitatem Suam ſcriptas; Quibus lectis Sua Sanctitas allocutionem ſuam reaſſumpſit, ut ſequitur.

Cùm autem, VENERABILES FRATRES, proſperi hujus ſucceſſus lætitiam ex hoc loco Vobiſcum communicamus, ſimul etiam hortamur Vos, & obſecramus, primùm quidem, ut Omnipotenti Deo, qui fortis in prælio fecit Victoriam, ex intimo animi ſenſu juges, debitaſque Nobiſcum gratias agatis, ac ſimul loquamur potentias Domini, & enarremus mirabilia ejus: deinde ut eximium Catholici Regis pro dilatanda Dei gloria zelum collaudantes, ejuſque ad inferenda barbaris arcibus Chriſti ſigna piis votis obſecundantes, Hiſpanorum Militum virtutem tantis hactenùs contra Crucis hoſtes experimentis teſtatam, precum veſtrarum ſubſidiis adjuvare pergatis; Cumque illi pro tuenda, & amplificanda Chriſtiana Religione pericula graviſſima adire, & ſanguinem fundere mira alacritate geſtiant, Nos pari ſtudio, & ardore Divinæ Miſericordiæ præſidium in contritione cordis implorare contendamus, ut quod Dominus incœpit, opus pro ſua in Nos clementia perficiat. Hunc porrò in finem Dilectus Filius Noſter

in

in hac Alma Urbe Vicarius in ſpiritualibus generalis conſuetas preces contra Paganos juſſu noſtro in Miſſis omnibus, quæ in ſingulis ejuſdem Urbis Eccleſiis celebrabuntur, quouſque opus fuerit, recitandas quamprimùm indicet, ut in magnitudine brachii Domini irruat ſuper barbaras illas gentes formido, & pavor, ac tandem cognoſcant, quia Deus noſter in ſpiritu furoris ſui pugnat pro Nobis.

IN

IN CONSISTORIO SECRETO

Habito die 3. Martii 1721.

ARGUMENTUM.

Controversiam exponit rursus obortam circa Decanatum Sacri Collegii vacantem per obitum Cardinalis Astallii, ac de eo juxta Consilium particularis Congregationis à Sanctitate Sua deputatæ decidit pro Cardinali Tanario, cui etiam Ostiensis, & Veliternensis Ecclesiarum optionem permittit.

VENERABILES FRATRES.

Uo jam lapsi sunt anni, ex quo occasione obitus bo: me: Nicolai S. R. E. Cardinalis Acciajoli, Episcopi, dum viveret, Ostiensis, & Veliternensis, Vestrique Collegii Decani orta fuit dubitatio circa sensum Constitutionis fel. rec. Pauli Papæ Quarti Prædecessoris nostri, qua ejusdem Collegii Decanatum perpetuis futuris temporibus, nonnisi ad Episcopum Cardinalem antiquiorem in Romana Curia præsentem, aut ex causa publica absentem, atque extra eamdem Curiam per Romanum Pontificem destinatum devenire posse sancitur; Ambigebatur si-

quidem à plerisque, num Constitutione prædicta adversùs Cardinales à Curia hujusmodi absentes lata comprehenderentur, seu potius excluderentur Cardinales promotione antiquiores qui occurrente Decanatus vacatione ab ipsâ quidem Curiâ abessent, sed apud illas Ecclesias residerent, quas eis in administrationem retinere etiam unà cum aliqua ex illis Ecclesiis Suburbicariis, quæ Cardinalibus antiquioribus assignari solent, ex consueta hujus Sanctæ Sedis indulgentia permissum esset. Et sanè eiusmodi rei ambiguitas, cùm nullis adhùc præfatæ Sanctæ Sedis definitionibus discussa, ac dirempta esse videretur, animum nostrum adduxerat, ut eam expendendam, librandamque demandaremus, sive Dilectis Filiis Rotæ Romanæ Auditoribus, sive aliis hujus Curiæ Prælatis, quorum sententiis, judiciisque suffragantibus id demùm, quod rationi, & æquitati consentaneum visum Nobis fuisset, decernere potuissemus. Verùm dum in hac deliberatione versaremur, ut probè nostis, Venerabilis Frater Noster Vincentius Maria Episcopus Portuensis S. R. E. Cardinalis Ursinus, quem unum, tanquam cæteris suis Collegis promotione priorem, tam ad Decanatus Dignitatem, quàm ad Ostiensem, & Veliternensem Ecclesias (memorata Pauli IV. Constitutione seposita) antiquitatis jura vocabant, secum animo reputans rem hanc absque aliqua contentione transigi minimè posse, disertè, & quidem non semel, Nobis significavit, se firmiter constituisse super istiusmodi negotio à quavis concertatione, seu litis specie prorsùs abstinere, addiditque insuper se Beneventanæ Ecclesiæ jamdudum obstrictum reperiri. Sacri verò Collegii Decano, eidemque Ostiensi, ac Veliternensi Episcopo multiplices curas, nec levem pro animarum regimine vigilantiam incumbere; optare se proindè, atque etiam obtestari, ut quacumque sui ratione posthabita, Dignitatem Decanatus tunc vacantem Episcopo Cardinali ex residentibus in Romana Curia anti-

tiquiori deferre vellemus, illique pariter Ecclesiarum Ostiensis, & Veliternensis optionem permitteremus: eâ tamen adjectâ declaratione, ut simili in posterum occurrente Decanatus vacatione, salva, & illæsa remanerent, si quæ essent, jura Episcoporum Cardinalium, qui Cardinalatu quidem essent antiquiores, sed extra eamdem Curiam in prioribus suis Episcopatibus tunc residerent. Hinc Nos tam enixis, ac verè laudabilibus optimi Cardinalis precibus annuentes, bo: me: Fulvio tunc Episcopo Sabinensi ejusdem S. R. E. Cardinali Astallio, qui ex Episcopis Cardinalibus in Romana Curia residentibus antiquior erat, prædictam Decanatus dignitatem deferri, simulque earumdem Ostiensis, ac Veliternensis Ecclesiarum optionem absque ulla majori cunctatione permisimus; salvis tamen, & amplissimè præservatis juribus, quæ de cætero similibus in casibus quovis modo competere possent Episcopis Cardinalibus antiquioribus extra dictam Curiam apud suas priores Ecclesias residentibus, dummodò è converso salva itidem essent jura aliorum quorumcumque antiquiorum Cardinalium in eadem Curia tunc commorantium. Quinimò ne prædicta Pauli IV. Constitutio ancipiti diutiùs, varioque sententiarum judicio in ambiguum, atque incertum traheretur, neve de cætero super ea controversiæ ullæ, aut dissensiones inter Cardinales oborirentur, Vobis ea occasione similiter declaravimus fixum, decretumque Nobis esse Viros aliquot doctrina, ac prudentia insignes deligere, qui & ipsam Pauli IV. Constitutionem diligenter excuterent, & siquæ alia ad causæ momentum contulissent, attentè inquirerent, & accuratè perpenderent, ut ita matura deliberatione adhibita, illud tandem hac in re statuere possemus, quod ad majorem Dei gloriam, & cultum, ad Apostolicæ Sedis utilitatem, ad Ordinis Vestri honorem, atque ad animarum salùtem conducibilius esse arbitraremur. Verùm hoc ipsum à Nobis susceptum consilium, ac Vobis ex

hoc eodem loco ſignificatum exequi diſtulimus, quia cum Decanatus dignitatem, ac ſimul ſupradictas Oſtienſem, & Veliternenſem Eccleſias obtinuiſſet memoratus Cardinalis Aſtallius, cujus vegeta ætas, ac integra valetudo longè diuturnioris vitæ ſpem Nobis meritò faciebant, ejuſmodi negotium quamcumque moram facilè pati poſſe cenſuimus. Cùm tamen inſcrutabili Divinæ Providentiæ conſilio factum ſit, ut prædictus Cardinalis Aſtallius opinione noſtra celeriùs ab humanis deceſſerit, ſtatim ſecuto ejus obitu, ut quod à Nobis jamdudum ſtatutum fuerat, abſque ulteriori mora impleremus, ſeptem hujus Curiæ Præſules doctrina, atque integritate præſtantes deputavimus, illiſque rem totam commiſimus, ut probè, ac maturè diſcuſſis, ac perpenſis rationum momentis, quæ hinc inde afferri poterant, & de quibus eos plenè inſtrui curavimus, ſuum circa verum ſenſum memoratæ Conſtitutionis Pauli IV. judicium proferrent, quidque in hujuſmodi negotio juſtitiæ, ac veritati conſonum ipſis viſum eſſet, Nobis indicarent. Iiſdem porrò Præſulibus commiſimus pariter aliam controverſiam ſuper eodem Decanatu excitatam inter Venerabiles Fratres Noſtros Sebaſtianum Antonium Epiſcopum Tuſculanum Tanarium, ac Franciſcum Epiſcopum Præneſtinum S. R. E. Cardinales Judicem reſpectivè nuncupatos; primum quidem antiquiorem in Epiſcopatu, ſed juniorem in Cardinalatu, ſecundum verò juniorem in Epiſcopatu, ſed antiquiorem in Cardinalatu, atque ex ſpecialibus in ſuo caſu concurrentibus rationibus minorem Epiſcopatus antiquitatem ſibi minimè obeſſe contendentem. Verùm cùm idem Cardinalis Judice, priuſquam ſecunda hujuſmodi controverſia deputatorum Præſulum examini ſubjiceretur, cuicumque ſuo juri cedere exiſtimaverit, ea dumtaxat adjecta conditione, quòd in futuris Decanatus vacationibus nullum ex ſua ceſſione præjudicium illatum intelligeretur iis Cardinalibus, quibus ſimilia jura competerent, nihil circa eamdem ſe-

ſecundam controverſiam, (petita jurium hujuſmodi præſervatione excepta) à prædictis Præſulibus actum fuit. Quid jam Præſules ipſi concordibus ſuffragiis in primâ controverſia ſenſerint: quid itidem in ſecunda, ut de cætero indemnitati Cardinalium ſimilia jura foventium conſultum eſſet, Nobis propoſuerint, mox audietis.

Hic ingreſſus fuit Conſiſtorium R. P. D. Riviera Sacri Collegii Secretarius, legitque Conſilium, ſeu Decretum ſeptem Prælatorum à Sanctiſſimo Domino noſtro ſuper ejuſmodi negotio deputatorum, die 28. mox elapſi menſis Februarii ab eis editum; Quo lecto Sanctitas Sua allocutionem ſuam reaſſumpſit, ut ſequitur.

Iſtiuſmodi Prælatorum Conſilium, ſeu Decretum ſtatim ac Nobis relatum fuit, ut audiſtis, benignè approbavimus, ac perpetuis futuris temporibus inconcuſsè obſervari mandavimus. Id ipſum nunc iterum enixiùs mandamus, ac inſuper duo ejuſdem Decreti authentica exemplaria unà cum Summariis rationum, ſeu, ut ajunt, Votis, quibus ſinguli Præſules propriam ſententiam unanimiter confirmarunt, tradi volumus, unum quidem Dilecto Filio Noſtro Petro S. Laurentii in Damaſo Diacono Cardinali Otthobono S. R. E. Vice-Cancellario, aliud verò Dilecto Filio Collegii Veſtri Secretario, ut ambo non tam ipſum Decretum, quàm præfata Summaria, ſeu Vota, quorum duo itidem authentica exemplaria eis hunc in finem dari jubemus, inter Acta præſentis Conſiſtorii ad perpetuam rei memoriam aſſervent, atque cuſtodiant.

Hæc omnia, Venerabiles Fratres, Vobiſcum in præſens communicanda exiſtimavimus, ut in eiuſmodi re ad Ordinem Veſtrum pertinente, quid hactenùs actum fuerit, plenè compertum, ut par eſt, ac penitùs exploratum habeatis. Cæterum num ad majorem geſtorum firmitatem, ac quaſcumque futuras

controverſias penitùs extinguendas, novam deſuper Apoſtolicam Conſtitutionem, ſeu declarationem edi, ac promulgari expediat, poſtquam ſingulorum Præſulum Vota à Nobis viſa, ac perpenſa fuerint, maturiùs deliberabimus.

Obiit prædictus Sanctiſſimus Pontifex CLEMENS *XI. breviſſimo duorum dierum morbo è vivis raptus potiùs, quàm ſublatus, feria iv. die xix. Martii 1721. horâ circiter decimâ octavâ cum dimidia in Palatio Apoſtolico Quirinali, omnibus Eccleſiæ Sacramentis ritè, ſummâque pietate perceptis.*

Vixit Ann. 71. Menſ. 7. dies 25.

Sedit Ann. xx. Menſ. 3. dies 26.

IN-

INDEX
ARGUMENTORUM
SINGULARUM ORATIONUM
Juxta temporis ordinem dispositus.

Die

Die

Die

Die 26. Septembris 1712.

Die 5. Octobris 1712.

Die 30. Januarii 1713.

Die 28. Aprilis 1713.

conducere visa sunt, sedulò expensis, dispositis, & constitutis, Sua Sanctitas Consistorium indixit, in quod hac ipsa die habitum ab uno ex DD. Cæremoniarum Magistris, antequam fores de more clauderentur, introductus fuit R. P. D. Prosper de Lambertinis, utriusque Signaturæ Referendarius, Prælatus Domesticus Pontificius, & Advocatus Consistorialis, simulque introducti etiam fuere prædictus Joannes Joseph Mazet Patriarchæ Alexandrini Procurator, nec non duo Monachi Ordinis Sancti Basilii Ritus Græci, qui ab eodem Patriarcha pariter ablegati fuerant, illius literas, aliaque ab eo transmissa documenta elevatis manibus deferentes, à pluribus Græcis, qui in eorum comitatu erant, associati.

Quibus omnibus, nec non Prælatis, & Nobilibus plurimis, qui frequentissimi convenerant, ac præsertim Episcopis, quos Pontificii Solii Assistentes nuncupant, & nonnullis Protonotariis Apostolicis præsentibus, antedictus R. P. D. Prosper de Lambertinis è regione Pontificiæ Sedis constitutus, flexis genibus luculentam habuit Orationem, in qua nomine prædicti Patriarchæ debitam filialem obedientiam Sanctitati Suæ præstitit, & ab ea Pallium humiliter postulavit. Sanctissimus delatam obedientiam paterno affectu excepit, petitumque Pallium benignè concessit. Demum ceteris omnibus dimissis, clausoque Consistorio, DD. Cardinalibus rationes exposuit, quibus adductus fuerat ad indulgendum, ut hactenus dilata Cathedralium Ecclesiarum in Regnis Hispaniarum vacantium provisio non amplius retardaretur. f. 139.

Die 22. Maji 1713.

LI. *Præficit Ecclesiæ Tornacensi in Episcopum, & Pastorem Jo: Ernestum ex Comitibus à Lovvenstein absque ulla prævia cujusquam nominatione, & cum narrativa, quod ejusdem Ecclesiæ provisio ob cessationem Indulti à Clemente IX. Regi Christianissimo, ejusque Successoribus dudum concessi, ad Sedem Apostolicam liberè omnino pertineat.* f. 157.

Die 18. Septembris 1713.

LII. *Confirmat electionem de persona Raymundi Ferdinandi ex Comitibus de Rabatta in Episcopum Ecclesiæ Passaviensis ab illius Capitulo, & Canonicis, tametsi eadem Ecclesia per obitum bo. me. Cardinalis de Lamberg vacaret, adeoque Sedis Apostolicæ dispositioni specialiter reservata existeret, ritè factam, attento peculiari Indulto à S. M. Innocentio XII. ante promotionem defuncti Cardinalis, tunc Episcopi, ad Sacram Purpuram, præfatis Capitulo, & Canonicis benignè concesso: prævia cassatione Capitulationum ab ipsis initarum, & cum suppletione quorumcumque defectuum.* f. 160.

Die 27. Novembris 1713.

LIII. *Declarat, ac deputat suum, Sedisque Apostolicæ de Latere Legatum Romandiolæ D. Cardinalem Gozzadinum.* f. 164.

Die 16. Februarii 1714.

LIV. *Excipit benignè coram sex DD. Cardinalibus, videlicet de Abdua, Sacripante, Paulutio, Imperiali, Columna, & Albano, Marchionem de Priè Caroli Sexti Romanorum Regis in Imperatorem electi Oratorem, specialiter à Majestate Sua delegatum ad illa omnia ejus nomine Sanctitati Suæ præstanda, & ad ea respectivè postulanda, quæ illius Majores in Romanorum Reges, & Imperatores recens electi Romanis Pontificibus præstare, & ab iis respectivè postulare consueverunt.* f. 165.

Die

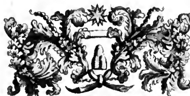
Die

Die

FINIS.

REGESTUM.

.... A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo

Omnes sunt Duerniones, præter Pp Qq Rr, quæ sunt folia simplicia.